

LANDSORGANISASJONEN I NORGE

REFERAT

Ordinært representantskapsmøte
28.-29. juni 1994

REFERAT

Ordinært representantskapsmøte
28.-29. juni 1994

	Side
Takstale	4
Apptak	5
Godkjenning av møteinnkallingen	6
Godkjenning av sakliste	6
Godkjenning av forretningsorden	6
Konstituering	7
LCS Kulturpris 1993	7
Suppleringsvalg til Sekretariatet	11
Medlem nr. 5	11
Varamedlem nr. 1	11
Ansvarstaker av distriktskrivene i Vestfold	12
Den norske Fagorganisasjons Pensjonskasse	
- endring av vedtektenes § 15, Pensjonsregulering	13
Beregning 1993	14
Beregning 1993	16
LCS organisasjonsstruktur	21
Inndeling av faggrupper	31
Debatte	48
Valg	54
Innsending fra Sekretariatet	54
Tilleggsinnstilling fra Sekretariatet	58
Fremtidige forslag	57
Arbeidsutvalg	58
Nærbutikk	59

INNHALDSFORTEGNELSE

	Side
Talerliste	4
Åpning	5
Godkjenning av møteinnkallingen	5
Godkjenning av sakliste	6
Godkjenning av forretningsorden	6
Konstituering	7
LOs kulturpris 1993	7
Supperlingsvalg til Sekretariatet	11
Medlem nr 5	11
Varamedlem nr. 1	11
Ansettelse av distriktsssekretær i Vestfold	12
Den norske Fagorganisasjons Pensjonskasse	
– endring av vedtektenes § 15, Pensjonsregulering	13
Beretning 1993	14
Regnskap 1993	16
LOs organisasjonsprosjekt	31
Innledning v/Yngve Hågensen	31
Debatten	45
Votering	94
Innstillingen fra Sekretariatet	94
Tilleggsinnstilling fra Sekretariatet	96
Framsatte forslag	97
Avslutning	98
Navneliste	99

TALERLISTE

	Side
Andersen, Marthe Kjær	88
Andreassen, Eli	72
Bauck, Sidsel	45
Bergkastet, Nic.	27
Bjørndalen, Kjell	47
Busch, Eva Karin	77
Christiansen, Bjørn	74
Davidsen, Jan	50, 84
Fjellheim, Svein	57
Gudbrandsen, Tore	83
Hagen, Erik	70
Halvorsen, Bente N.	28
Hendricksen, Jardar	63
Hågensen, Yngve	5, 6, 7, 10, 31, 61, 89, 98
Jensen, Jens Petter	52
Johansen, Knut Joar	73
Johansson, Sven Hugo	68
Larssen, Heidi	60
Lindrupsen, Olav	85
Løvlibråten, Odd	70
Midtbø, Magnus	66
Moen, Einar	9
Mork, Randi Langeland	75
Mæland, Ivar	87
Nybakk, Marit	81
Oxholm, Svein-Erik	13, 16
Remvik, Oddrun	82
Sanden, Mari	79
Støylen, Olav	49
Thoresen, Finn Erik	64
Tomasgaard, Are	54
Undheim, Liv	7
Willard, Geir	9

SAK 1: ÅPNING

Landsorganisasjonen i Norge holdt *ordinært representantskapsmøte tirsdag 28. og onsdag 29. juni 1994 i Hotell Caledonien, Kristiansand.*

Møtet ble åpnet av LOs leder, Yngve Hågensen, som på vegne av Sekretariatet ønsket velkommen til det årlige representantskapsmøte som denne gangen var lagt til Kristiansand.

I åpningstalen sa han videre: Representantskapet vil huske at etter Kongressen 1989 besluttet Sekretariatet at vi skulle legge det først årlige ordinære møte i kongressperioden utenfor Oslo. I 1990 hadde vi derfor vårt ordinære møte i Trondheim i august måned. Denne gangen valgte Sekretariatet å ha det første ordinære møte etter Kongressen -93 også utenfor Oslo, og stedet ble Kristiansand.

Vi har håp om at vi både får gjennomført den dagsorden som Sekretariatet har foreslått og som Representantskapet måtte gjøre vedtak om, på en skikkelig måte. Og at vi greier å kombinere Representantskapsmøte denne ene gangen i fire-årsperioden med hyggelig samvær. Hvordan vi skal gjøre det, hører til de praktiske opplysningene vi om litt skal komme tilbake til.

SAK 1.1: GODKJENNING AV MØTEINNKALLINGEN

Yngve Hågensen viste til at innkalling til dette representantskapsmøte er sendt i brev av 20. april, 10. juni og 22. juni. Han tok opp innkalling til godkjenning.

Innkallingen ble enstemmig godkjent.

SAK 1.2:

GODKJENNING AV SAKLISTE

Yngve Hågensen la fram Sekrariatets forslag til

SAKSLISTE:

1. Åpning
2. Suppleringsvalg til Sekretariatet
3. Ansettelse av distriktssekretær i Vestfold
4. Det norske Fagorganisasjons Pensjonskasse
– endring av vedtektenes § 15 - Pensjonsregulering
5. Beretning 1993
6. Regnskap 1993
7. LOs organisasjonsprosjekt, innledning ved LOs leder.

Forslaget til sakliste ble enstemmig godkjent.

SAK 1.3:

GODKJENNING AV FORRETNINGSORDEN

Følgende forretningsorden var omdelt i representantskapsmedlemmenes mapper:

FORRETNINGSORDEN

1. Møtets forhandlinger er åpne i den utstrekning Representantskapet ikke vedtar noe annet.
2. Ingen har rett til å få ordet mer enn 2 ganger i samme sak. Unntatt fra innledningsforedrag, begrenses taletiden til 10 minutter første og 5 minutter andre gang. Til forretningsorden gis ordet bare 1 gang og høyst 1 minutt for hver sak. For øvrig kan det stilles forslag til ytterligere tidsbegrensning og strek med de inntegnede talere.
3. Forslag innleveres skriftlig og skal være undertegnet med vedkommendes navn. Ingen nye forslag kan tas opp etter at strek er vedtatt. Forslag som ikke har tilknytning til den godkjente dagsorden, kan ikke behandles.
4. Alle vedtak skjer med alminnelig flertall. I tvilstilfelle, eller når 10 representanter forlanger det, foregår avstemmingen ved navneopprop.
5. I protokollen innføres bare forslagene og avstemmingene samt vedtakene.
Såfremt Representantskapet ikke forlanger protokollen opplest, gis Sekretariatet fullmakt til å godkjenne protokollen.

Forretningsorden ble enstemmig godkjent.

SAK 1.4:

KONSTITUERING

Yngve Hågensen opplyste at det er tradisjonen og etter vedtektenes, Landsorganisasjonens leder som leder Representantskapets møter. Men med den dagsorden som foreligger, er det nødvendig med litt fleksibilitet for å kunne gjennomføre møtet på en skikkelig måte. Ledelsen foreslo derfor at *Yngve Hågensen* og *Svein-Erik Oxholm* alternerer mellom å lede møtet.

Yngve Hågensen og *Svein-Erik Oxholm* ble enstemmig valgt som møteledere.

SAK 1.5:

LOs KULTURPRIS 1993

Yngve Hågensen fortsatte med følgende: Så kommer vi til et punkt på dagsorden, d.v.s. vi kommer til et punkt som egentlig ikke står på dagsorden. Det er slik at Sekretariatet i Landsorganisasjonen i et vedtak i 1991 besluttet at LO hvert år skulle dele ut LOs kulturpris. Den er senere delt ut, slik det heter i vedtektenes, på ordinære Representantskapsmøter i 1992 og 1993. Vi er nå ved det ordinære Representantskapsmøte 1994, og vi skal, i pakt med det vi etterhvert skal etablere som tradisjon, utdele kulturprisen for 1993. Og jeg gir ordet til lederen av LOs kulturutvalg, *Liv Undheim*.

Liv Undheim takket dirigenten og fortsatte: Det har vært nedsett en jury for å gå igjennom de foreslåtte kandidatene til LOs kulturpris for 1993. Juryen har bestått av *Inger Lise Rønning*, *Norsk Tjenestemannslag*, *Odd Arne Olausen*, *Norsk Arbeidsmandsforbund*, *Finn Olsen*, *AOF* og undertegnede fra LO.

Til kulturprisen for 1993 ble det sendt inn 17 forslag. Det er det året vi har fått flest forslag, og det håper vi betyr at flere og flere blir oppmerksom på at LO deler ut en kulturpris hvert år. Det heter i statuttene at LO utdeler årlig en kulturpris til enkeltpersoner, fagforeninger og organisasjoner som fremmer arbeiderbevegelsens kultur. Og det har vært økning i forslag på kandidater for hvert år siden vi startet dette.

Blant de 17 forslagene, var det også forslag på enkeltpersoner og fagforeninger, *AOF*-foreninger, prosjekter, stiftelser og lignende. Juryen landet til slutt enstemmig på et forslag innsendt av *Hamar Faglige Samorganisasjon*. De foreslo til oss, *Fagforeningens Mannskor* fra *Hamar*. *Fagforeningens Mannskor* må jeg si litt om.

Det er et kor som ble stiftet allerede i 1915, som har vært i virksomhet i alle disse årene, med unntak av årene under siste krig. Koret har idag 34 medlemmer.

Noe av det som var begrunnelsen for forslaget fra forslagsstillerne skal jeg nevne. Blant annet så har de fremført noe som kalles for «Arbeidsda'er», jeg er ikke sikker på om hedmarkingene er helt fornøyd med uttalelsen, men det er iallefall et sang- og teaterstykke som fremføres i lokalene til Klevfoss Industri-museum. Og det er en forestilling som viser hvordan industriarbeidere og dets familier hadde det i gamle dager.

Den forestillingen er vist over 50 ganger, blant annet er den tatt opp av NRK og vist 1. mai i år. De har også deltatt i noe som heter «Kaupang-spillet», som er et historisk vandreteater og som er vist på Domkirkeodden. Der har de også hatt 15–20 forestillinger over 3 sommersesonger med et stort publikum.

De har engasjert seg i noe som heter «Rundt Mjøsa i kor», som er et samarbeidsprosjekt blant arbeiderkorene i Hedmark og Oppland. Siste gangen den var i sving, var under Norsk Arbeidersangerforbund sitt landssangerstemne i 1990 på Hamar. De var også veldig aktive under dette landssangerstemne og var faddere for det. De har allsangften den 30. april i forbindelse med 1. mai. Det har de holdt på med siden 1985, i sammen med AOF. De har vært med på noe som kalles «Så langsomt ble landet vårt eget», som er en utstilling på Maihaugen, der de deltok i åpningen. Og som et ordentlig mannskor, så har de også opptreden i samarbeid med Hamar damekor, hvor de har opptredner for pensjonister og andre i kulturhuset på Hamar. Og det meldes om fulle hus med glade og fornøyde eldre folk.

Utover dette så synger koret i kirken fast 1. mai, i Domkirken. De deltar på alle slags tilstelninger, fra Frelsesarmeen, gamle hjem o.l på Hamar og omegn, og selvfølgelig i møter og fester som fagforeninger, partilag og AOF-foreninger har.

Så vil jeg til slutt nevne det som var en av begrunnelsene for juryen. Dette mannskoret prøver å ta i bruk nye arbeidersanger og fornye de gamle. Dette gjorde de blant annet ved sitt eget 75-års jubileum, der de fremførte et arrangement på «Seieren følger våre faner» sammen med tenorsolist Pål Rullestad og ikke ukjent på trompet, Ole Edvard Antonsen.

Det siste av prosjektene de er igang med nå, er å gjøre om forestillingen som ble fremvist på landsmøte til Fellesforbundet i 1991. Forestillingen er laget av Tor Karseth og handler om arbeidsløshet. Dette er noe av merittene til dette koret, og juryen var enstemmig i sin dom, at de fortjente LOs kulturpris for 1993.

Vi har ikke hele mannskapet her, men vi har to representanter for mannskoret. Vi har leder av Fagforeningens Mannskor, Einar Moen og vi har dirigenten Geir Willard. Jeg vil be dere komme opp her og motta prisen av LOs leder. Prisen er en gavesjekk på 10 000 kr pluss et litografi som heter «Overture» og er laget av Kjell Torjusen. Det siste er et synlig bevis på at koret har fått LOs kulturpris 1993.

Da vil de gjerne få en anledning til å si takk for prisen og jeg gir ordet til deg Einar.

Leder av Fagforeningens mannskor *Einar Moen*:

Jeg vil først få takke LO for at koret vårt vart tildelt denne æresfulle pris som tas som en anerkjennelse for vårt arbeid i arbeiderbevegelsens fremme. Vil også takke Hamar Faglige Samorganisasjon for at de har sendt inn forslag på oss, og dermed at vi har blitt nominert.

Vi vil også benytte anledningen til å takke medlemmene i Fagforeningens Mannskor for at de har stått på gjennom mange år, slik at dette har blitt en realitet i dag. Det var vel ingen som tenkte så langt at vi noen gang skulle få en kulturpris. Men det setter vi som en stor ære. Samtidig vil det også kreve mye av oss videre framover.

Spesielt vil jeg rette en takk til vår dirigent, Geir Willard, som jeg kan si er «primus motor» for at koret har gått nye veier i den senere tiden. Han er ung og dynamisk, og har vist oss at det går an å få til også andre ting.

Jeg vil rette en takk til, ikke bare vi som er medlemmer, men også de som har sittet hjemme alle kvelder og lange dager, mens vi har vært ute, enten underholdt eller vi har øvd på ting som skulle skje i nærmiljøet eller rundt omkring. Nå har Liv Undheim nevnt mye rundt det som vi har vært med på, så det skal jeg ikke si så mye mer om. Men som du også nevnte på slutten, tema arbeidsløshet, går vi nå sammen med et annet kor for å prøve å få til noe på.

Da vil jeg ikke gå noe mer inn på det som, vi på hedmarken sier er «smør på flesk», om hva vi har deltatt i. Jeg kan vel nevne, i forbindelse med «Mjøsa rundt i kor», så er koret også tildelt OL-midler og vi har også underholdt under OL nå sist.

Da skal ikke jeg oppholde dere mer med dette, men vil overlate ordet til dirigenten Geir Willard som vil framføre en sang. Det vil han gjøre nærmere rede for selv. Værsågod Geir. Enda en gang hjertlig takk for kulturprisen.

Fagforeningens Mannskors dirigent *Geir Willard*:

Ja, den samme takken vil jeg få lov til å rette. Vi er stolt av å få

en sånn pris. Vi burde selvsagt ha hatt hele koret her idag, men på grunn av praktiske vanskeligheter, både ferietider og lange avstander, så lar ikke det seg gjøre. Men jeg tenkte jeg skulle ta meg den frihet å synge en sang for dere som koret har på sitt reportuar. Den er hentet fra den forestillingen som heter «Rundt Mjøsa i kor».

Som Liv Undheim sa så ble den laget til landssangerstevne i 1990. Det var en forestilling som Tor Karseth, som mange av dere kjenner, og jeg satte sammen. Vi trodde den skulle få et kort liv, men vi har holdt på med den helt fram til og med OL, og da tenkte jeg faktisk at jeg skulle ta en sang derifra.

Og det er for liksom å plassere oss geografisk. Nå er det veldig fint i Kristiansand, pent vær og vakker sjø. På Hamar så har vi noe som heter Mjøsa og den er vi veldig stolt av. Veldig mange smiler når vi sier at Mjøsa den veier opp for veldig mye, men vi synes Mjøsa er veldig fin. Derfor så skal jeg ta en sang som forsåvidt er tittelsangen på den forestillingen. Den heter rett og slett «Rundt Mjøsa i kor». Og med den visa vil jeg, både på vegne av meg selv og resten av koret, si hjertlig tusen takk og lykke til videre.

Geir Willard framførte visa «Rundt Mjøsa i kor».

Yngve Hågensen, takket for framførelsen av sangen og ba begge hilse hjem til de øvrige i koret og ønsk dem lykke til. Han minnet om at det var innsendt 17 forslag til kulturprisen 1993, og håpet etterhvert at LOs kulturpris vil bli enda bedre kjent slik at enda flere vil engasjere seg med å stille forslag, og han avsluttet: Igjen takk til Fagforeningens Mannskor.

Dirigenten ga ordet til Svein-Erik Oxholm som ga en del praktiske opplysninger i forbindelse med avviklingen av møtet og kveldsarrangementet.

Dirigenten takket Svein-Erik Oxholm for opplysningene og fortsatte på dagsorden.

SAK 2: SUPPLERINGSVALG TIL SEKRETARIATET

SAK 2.1: SUPPLERINGSVALG TIL SEKRETARIATET – medlem nr 5

Dirigenten refererte fra saklista:

«Foreligger brev av 24. mai 1994 fra Handel og Kontor i Norge med melding om at Sidsel Bauck går av som forbundsleder 1. juli 1994. I henhold til valg på forbundets landsmøte 1992 vil nåværende 1. nestleder Sture Arntzen overta som forbundsleder.»

Dirigenten refererte Sekretariatets innstilling overfor Representantskapet:

«Sture Arntzen velges som sekretariatsmedlem nr. 5 etter Sidsel Bauck.»

Innstillingen ble enstemmig vedtatt.

SAK 2.2: SUPPLERINGSVALG TIL SEKRETARIATET – varamedlem nr. 1

Dirigenten refererte fra saklista:

«Foreligger brev av 13. juni d.å. fra Postfolkenes Fellesforbund med melding om at Arild Øynes har gått av som forbundsleder i Den Norske Postorganisasjon, og at forbundets landsmøte har valgt Morten Øye som ny leder. Det foreslås fra forbundet at Jan Inge Kvistnes, Norsk Postforbund velges som varamedlem nr. 1 til Sekretariatet.»

Dirigenten refererte Sekretariatets innstilling overfor Representantskapet:

«Jan Inge Kvistnes velges som varamedlem nr. 1 til Sekretariatet etter Arild Øynes.»

Innstillingen ble enstemmig vedtatt.

SAK 3: ANSETTELSE AV DISTRIKTS- SEKRETÆR I VESTFOLD

Dirigenten refererte fra det omdelte notat:

«Endringer i ansettelsesforhold på LOs distriktskontor.

Innstilling: Per A. Johnsen tilsettes som distriktssekretær i Vestfold. Stillingen følger instruks for LOs distriktssekretærer og lønnes i lønnstrinn 22.

Bakgrunn:

Per A. Johnsen har i 2 år vært vikar i stillingen med permisjon fra sin sivil jobb. Det er nå behov for å ansette distriktssekretær i fast stilling. Stillingsutlysning er sendt LOs distriktssekretærer. Det innkom en søknad til stillingen Per A. Johnsen. Per A. Johnsen anses som meget godt kvalifisert til stillingen, han var leder av distriktskontorets tilsynsutvalg før han ble tilsatt i vikariatet og har videre vært leder av Larvik og Omland Faglige Samorganisasjon i 11 år.»

Dirigenten orienterte videre følgende: Representantskapet vil være kjent med at dette vikariatet Per A. Johnsen tiltrådte for to år siden, hadde basis i at daværende distriktssekretær Richard Trælnes ble rekruttert inn til LO for å overta etter Lars Skytøen som prosjektleder i Prosjekt 93.

Så ble det på Kongressen gjort vedtak om å videreføre det prosjektet. Richard Trælnes ble da trukket inn i Ledelsessekretariatet i LO for, på administrasjonens vegne, ha ansvaret for organisasjonsspørsmål, en jobb Richard vil videreføre. Dette er bakgrunnen for at vi nå, etter 2 år, har funnet grunn til å ta opp denne saken. I neste omgang er det slik at vi ordinært utlyser slike stillinger. Behandlingsmåten forøvrig har Representantskapet mange ganger hatt meninger om, og vi utlyser ordinært slike stillinger.

Med denne spesielle bakgrunnen, at vi har rekruttert en som har vært vikar i denne stillingen i to år og gjort en utmerket jobb, synes vi det har vært meningsløst å gå til utlysning og «kaste blå i øyene» på veldig mange søkere. Det var åpenbart for oss at Per, som har gjort en så solid jobb gjennom to år, skulle ha jobben.

Det er bakgrunnen for prosessen, og det jeg sa først er bak-

grunnen for selve innstillingen, hva angår at vedkommende i våre øyne er særlig godt kvalifisert til denne jobben.

Med disse ord tok *dirigenten* innstillingen fra Sekretariatet opp til avstemming.

Innstillingen ble enstemmig vedtatt.

SAK 4 DEN NORSKE FAGORGANISASJONS PENSJONSKASSE – ENDRING AV VED- TEKTENES § 15, PENSJONSREGULERING

Dirigenten ga ordet til Svein-Erik Oxholm som orienterte om saken slik:

I saksomslaget ligger det et notat som omtaler den sak vi nå fremmer i Representantskapet. Det er slik at, i henhold til vedtektene i Pensjonskassa, er det Representantskapet som er bemyndiget å foreta vedtektsendring, etter innstilling fra styret i Pensjonskassa. Og styret i kassa er igjen Sekretariatet, med tillegg av to representanter fra de ansatte.

Det forslag vi fra styret nå fremmer, er en endring i forhold til den bestemmelse som gjelder i dag, når det gjelder regulering av løpende pensjoner. I dag er det slik at pensjonsgrunnlaget utgjør den til enhver tid lønnplassering i lønnstabellen som den stillingen vedkommende ble pensjonist fra har. Altså den årslønn som fremkommer av statens lønnstabell A, og eventuelt andre pensjonsgivende tillegg.

Det vi ønsker å innføre er en ordning som forlengst har blitt gjennomført i såvel private som i offentlige pensjonsordninger, nemlig en såkalt G-regulering av pensjonsgrunnlaget. Det vil si at pensjonsgrunnlaget reguleres med den samme proSENTSATS som det G (grunnbeløpet i folketrygden) blir regulert med. Og endringer i grunnbeløpet i folketrygden blir bestemt på grunnlag av forhandlinger som er ført mellom pensjonistorganisasjonene, og for vårt vedkommende Norsk Pensjonistforbund og Landsorganisasjonen, med Sosialdepartementet. Fører ikke de forhandlingene fram så er det slik at det er Stortinget som fastsetter dette til slutt.

Vi ønsker, også i vår ordning, å innføre G-regulering som prinsipp.

Det ligger også et hensyn her av mer praktisk karakter. Det er ikke å stikke under en stol at det i en del tilfeller kan være vanskelig, ut fra dagens struktur i stillingene innenfor pensjonskassas område, og sammenligne direkte jobb som gjøres i dag med en jobb hvor vedkommende pensjonist ble pensjonert fra for en del år siden. Vi har også etterhvert, i overenskomsten med HK, fått såkalte spesialstillinger som egentlig forsterker denne problemstillingen.

Den enstemmige innstilling fra styret i Pensjonskassa, er at § 15 endres til å bli sålydende:

«Punkt A – innvilgede pensjoner:

Innvilgede pensjoner reguleres med samme prosentsats som folketrygdens grunnbeløp (G) blir regulert. Reguleringen blir foretatt pr samme tidspunkt som grunnbeløpet blir regulert.

Punkt B – oppsatte pensjoner:

Oppsatte pensjoner reguleres med samme prosentsats som folketrygdens grunnbeløp blir regulert. Reguleringen blir foretatt pr samme tidspunkt som grunnbeløpet blir regulert.

Slike reguleringer etter A og B foretas med virkning fra 1. mai 1994 for den innvilgede/oppsatte pensjon pr. 30. april 1994, og på grunnlag av den endring som har skjedd med grunnbeløpet i tidsrommet 1. mai 1993 - 30. april 1994.

Endringene gjøres gjeldende fra 1. mai 1994.»

Dirigenten takket Svein-Erik Oxholm for gjennomgangen og tok innstillingen opp til avstemming.

Innstillingen ble enstemmig vedtatt.

SAK 5: BERETNING 1993

Dirigenten spurte om Representantskapet føler behov for at dirigenten skal referere hele beretningen. Det var det ikke behov for.

Dirigenten orienterte om at det først vil bli åpnet for en eventuell generell debatt om beretningen for 1993. Deretter tas de enkelte

kapitler opp i tur og orden, med spørsmål/kommentar til enkeltområder, for så å avslutte med en endelig behandling.

Dirigentens forslag til behandlingsmåte ble enstemmig godkjent.

Dirigenten spurte om noen ønsker ordet til en generell debatt om beretningen for 1993. Ingen ba om ordet.

Dirigenten fortsatte med å ta opp beretningen for 1993 kapittel for kapittel slik:

Tariffrevisjonen 1993 på side 7.

Punkt 2. Arbeids- og Næringslivet – herunder Hovedavtalen LO/NHO. Hovedorganisasjonens Fellestiltak (HF-B), Samarbeidsrådet Den Kooperative Tarifforening/Landsorganisasjonen, fra side 13 til side 16.

Punkt 3. Sosialpolitikk – herunder

Inntektsregulering for pensjonistene, Arbeidslivets komite for alkoholisme og narkomani (AKAN), fra side 22 til side 24.

Punkt 4. Undervisnings- og Opplysningsvirksomhet - herunder LOs utdanningsfond, Opplysningsarbeidet i fagbevegelsen, Opplysnings- og utviklingsfondet LO/NHO, Sørmarka LOs studie- og konferansesenter, Arbeiderbevegelsens Folkehøgskole Ringsaker, Arbeiderbevegelsens Arkiv og Bibliotek, Fagbevegelsens senter for forskning, utrening og dokumentasjon (FAFO), fra side 26 til 44.

Punkt 5. Internasjonalt faglig arbeid – utenrikspolitikk herunder Den Europeiske Faglige Samorganisasjonen, Det Europeiske Faglige Insitutt, Det Europeiske Faglige Tekniske Byrå, Den Europeiske Faglige skole, EFTAs Konsultative Komite, Europa-arbeidet, Sentral- og Øst-Europa, Nordens Faglige Samorganisasjon, Frie Faglige Internasjonale, TUAC – Fagbevegelsens organ i OECD, Sør-Afrika, Midt-Østen, Arbeiderbevegelsens Internasjonale Solidaritetskomite, Prosjektsamarbeid med fagbevegelsen i utviklingsland, LOs u-landsinformasjon og ILO – arbeiderkonferansen 1993, fra side 49 til side 74.

Punkt 6. Forsikringsspørsmål – herunder

Kollektive hjemforsikring, Grunnforsikringen, LOs samleforsik-

ring, Informasjons- og opplysningsvirksomheten i forsikring, Fagorganisasjonens Stønadskasses Fond, LOs fritidsforsikring, Den norske Fagorganisasjons Pensjonskasse, Helkundeavtalen LO-Samvirke, Fellesutvalget for kollektive forsikringer, fra side 77 til 79.

Punkt 7. LOs administrasjon og organisasjon.

fra side 81 og til side 131.

LOs faste utvalg, fra side 131 til 147.

Folkets Hus Landsforbund side 151.

Folkets Hus Fond, side 153.

Distriktskontorene fra side 155 til 204.

LO-kontoret Kårstø og Lillehammer-utbyggingen 1994 side 207 til 211.

Punkt 8. Statistisk oversikt.

side 215.

Og *dirigenten* fortsatte: Da konstanterer jeg at ingen har bedt om ordet til LOs beretning for 1993, og jeg tar denne opp til endelig votering.

LOs beretning for 1993 er enstemmig godkjent av representantskapet og innstilles til Kongressen for 1997.

SAK 6: REGNSKAP 1993

Dirigenten ga ordet til LOs hovedkasserer *Svein-Erik Oxholm*, som tok for seg mer detaljert de utlagte regnskap:

Dere har fått utsendt regnskapene i god tid og disse vil bli gjennomgått i kombinasjon med lysbilder. Jeg får assistanse av lederen av Økonomiavdelingen, Knut Endreson, til å kjøre de plansjene jeg har etterhvert som jeg går fram i dokumentene.

LOs regnskap og de tilliggende regnskapene, som skal behandles av Representantskapet, er ialt 8 stykker. På vanlig måte har vi innledningsvis skrevet noen korte kommentarer til de enkelte regnskapene. Det vil dere kjenne igjen i representasjonsformen fra tidligere, ialle fall dere som har vært med i Representantskapet en stund.

Det vi prøver er å være konsekvent på at den formen regnskapet blir presentert på, skal vi gjøre hvert år, slik at de ulike poster er mest mulig sammenlignbare.

De av dere som var på Kongressen, husker at et forslag som ble oversendt Sekretariatet, gikk på dette med noter til regnskapet. Det var Jan Andresen, Fellesforbundet, som framsatte det forslaget. Det har vi prøvd å hensynta i det regnskapet som nå presenteres.

Hvis vi starter med LOs regnskap på side 1 og tar for oss inntektssida vil vi se av regnskapet at kontingenten har hatt en svak stigning - fra 173,6 millioner i 1992 til 174,1 millioner i 1993.

I tallene for 1992 er det imidlertid vel 4 millioner som refererer seg til kontingent fra tidligere år. Dette betyr at kontingentinntektene i 1993 vil være 5 millioner bedre enn i 1992.

Kontingentinntekten, slik den nå fremstår, viser at det kontingentsystemet Kongressen gjorde vedtak om i 1985, har oppfylt de intensjonene som lå i systemet med prosentkontingent. Slik at LO også får del i den inntektsvekst som er hos medlemmene.

Jeg vil kort kommentere posten kontingentinntekter i budsjett. Som dere ser var det 160 millioner kroner vi budsjetterte med. Vi var klar over at dette kanskje kunne være noe lavt, men ut fra de signalene vi fikk i 1992 fra forbundene, torde vi ikke å regne med noen vesentlig høyere kontingent enn 160 millioner. Men der er det, hvis det er lov å si det slik, en «gledelig sprekk» rent regnskapsmessig.

I gruppen «Andre driftsinntekter», i de 7,5 millioner kroner ligger for eksempel refusjoner fra ordninger som LO administrerer. Oljekartellet, kostnadsfordeling ut mot de respektive forbund, ligger i denne posten. Vi har også en husleie som Sørmarka betaler til oss. Vi har et administrasjonstilskott fra NORAD på 1 million kroner i denne posten. Vi forvalter NORAD-rammen, altså faglig u-landsvirksomhet. I fjor var rammen 19 450 000 kroner.

La meg også nevne LOs virksomhet i den 3. verden, eller for den del østover og sørover i Europa, nærsagt hvor som helst utenfor Norden og Vest-Europa. Den virksomheten er mye større enn de 19,5 som NORAD-rammen tilsier. AIS, som er en egen regnskapsført enhet og som legger fram regnskapene for Sekretariatet, hadde på inntektssida ifjor 25,1 millioner kroner. Legger vi dette sammen er det en del kroner vi fra norsk fagbevegelse, på vegne av det fellesskapet vi representerer, anvender til gode formål utenfor kongeriket.

Driftsinntektene utgjør 182 millioner kroner.

Går vi over på kostnadssida og tar for oss personalkostnadene er de på 48,5 millioner kroner. Bak dette tallet ligger det 148 an-

satte, i tillegg ligger også lønnskostnadene for de som i 1993 jobbet på Kårstø, Lillehammer og senere Haugesund-kontoret vårt. Tilsammen har vi ved hovedkontoret og distriktskontorene ved siste årsskifte 217 ansatte. Kostnadene for distriktskontorene kommer ut på egen linje senere, men jeg nevner tallet her nå. Inklusive tilhørende støtte-funksjoner, slike som Teleservice (sentralbordet for LO, fagforbund, Landsbanken og flere), Folkets Hus Landsforbund, Revisjonskontoret, LO-Aktuelt og Brusselkontoret vårt er vi ved siste årsskifte oppe på 240 medarbeidere.

Splitter vi opp «Personalkostnadene» ligger lønssida på 25,6 millioner kroner, arbeidsgiveravgift og pensjonspremie hver seg på 4,6 og 4,7 millioner. Vi har selvfølgelig her på kostnadssida også dratt vekslers på reduksjon i arbeidsgiveravgiften. Det utgjør 1 million i regnskapet, målt i forhold til 1992. I «kurs/opplæring» av egne ansatte har vi anvendt 600 000, det er noe mindre enn det var i 1992. For å ta gruppeposten, «velferdstiltak» ligger både bedriftshelsetjeneste og barnehageplasser som vi har hatt, kostnader på 1,4 millioner.

Går vi over til «Administrasjonskostnader» ligger det bak dette beløpet på 26,5 millioner kroner kostnader som hus, lys, datadrift, telefon, kopiering og alt dette som dere kjenner til. I denne posten ligger også informasjonsaktiviteter, såvel gjennom trykking av informasjonsmateriell, som andre informasjonstiltak. Størst av de 26,5 i underpostene, ligger «husleie» på 6,3 millioner kroner. På annen plass kommer «datadrift» med omtrent et tilsvarende beløp. Det er faktisk en reduksjon fra 1992. Og vi har anvendt 3,8 millioner kroner på gruppen «informasjonsmateriell».

Posten «Møte- og reisekostnader». Før jeg kommentere de 9,8, som ligger i regnskapet, vil jeg kommentere en bemerkning jeg ga under praktiske opplysninger ved møtets start. Det er slik vi innordner oss når vi viser til og fra Kristiansand til dette møtet, at diett regnes fra man dro hjemmefra og til man er i Kristiansand. Hvis man da reiser mer enn 4 timer, så slår regelverket ut. Man får 225 kroner under oppholdet her, og begynner klokka å dreie igjen når man reiser herfra og til man er hjemme, får man også diett etter regelverket dersom denne hjemturen tar mer enn 4 timer. Det er Statens regler kort og godt.

Men tilbake til regnskapet. «Møte- og reisekostnadene» utgjorde i fjor 9,8 millioner kroner, faktisk en relativt stor nedgang fra 1992, hvor vi anvendte 12 millioner kroner. Tariffoppgjøret i -92 tilsier at vi hadde så mye mere da enn vi hadde i 1993. Legger heller ikke skjul på at vi driver en relativt stram politikk på budsjettstyring også på reisesiden. I note 2, ser dere hvordan dette

fordeler seg på de ulike typer møter. Og når 1994 regnskapet vil bli presentert for dere om ca. 1 års tid, vil antagelig posten «Representantskapsmøte» være noe større enn de 473 000 vi brukte i fjor.

La meg, sånn i forhold til anvendelse av pengene, si at styring av økonomi også har ført til at Samarbeidskonferansene, altså fylkeskonferansene som det kjøres to av i året, ifjor var 400 000 rimeligere enn hva de var i 1992. Ifjor brukte vi 2 millioner kroner.

Kostnadene på «Møter/reiser innenlands og utenlands» ser dere gjennom denne noten.

Posten «Tilskudd/bevilgninger», lyder på 43,3 millioner kroner, mot budsjett 36,6. Her er som dere ser av noten, sprekken i forhold til budsjett, LOs andel (den tredjedelen) av kostnadene ved pensjonskassa i 1993 som utgjør 8,8 millioner kroner. Ellers er disse postene her i tråd med det som var budsjettet, hvis vi tar den enkelte post etter hverandre.

«Kulturutvalgets» 600 000 kroner, hva brukes de pengene til? Blant annet gikk det 10 000 av denne posten her tidligere. Jeg vil anta at den belastes 1993 og at det er forhåndsbokført.

«Sekretariatsbevilgninger» på 1,2 millioner kroner. De største mottakere er FFIs solidaritetsfond på en halv million, TV-aksjonen i fjor 150 000, Folkehjelpas innsamlingsaksjon til de misshandlede kvinnene i Bosnia 100 000, og det vellykkede prosjekt som vi kjørte i samarbeid med blant annet Samvirke, «Kvinner og økonomi» 130 000 kroner. Ellers ser dere av spesifikasjonen i note 3 at det er her vi henter pengene for å finansiere utgivelsen av LO-Aktuelt. I fjor kostet det oss 7 millioner kroner, i tillegg hadde de en egeninntjening i LO-Aktuelt på 350 000. Den egeninntjeninga vil bli større i inneværende år, fordi vi har anledning til å bruke 600 000 for å utgi den ulandsinformasjonsdelen som har blitt innlemmet som en del av LO-Aktuelt.

«Folkehøgskolen» kostet oss 3 millioner, «ungdomssekretærordningen» 4,5 millioner. Den vil jeg anta man kommer nærmere tilbake til når det gjelder framtid i morgen. Vi anvendte, som det fremkommer av note 3, til «faglig/politiske aktiviteter» 6,3 millioner kroner. Stort sett gikk det til Det Norske Arbeiderparti. «Kongressbevilgningene» utgjør 3 millioner, og det er vedtakene som 93-kongressen gjorde. Her er det slik, en del organisasjoner f.eks. Bedriftsidrettsforbundet, Pensjonistforbundet, Edruskapsforbundet og Kristnes Arbeideres Forbund får et fast årlig beløp etter vedtak i Kongressen. I tillegg bevilget Kongressen i -93 2 millioner til DNAs valgkamp.

Neste post er «Avskrivninger på bygninger og datautstyr». Det

utgjør ialt 7,1 millioner kroner og dere ser i note 4 spesifikasjonen. Den minste spesifikasjonen befinner seg et par kvartaler borti her, i Kongens gate. Der er det et fint gammelt bygg som LO for noen år siden kjøpte av Bygningsarbeiderne her i Kristiansand, hvor vi hadde distriktskontoret vårt. Hvor vi fortsatt har distriktskontoret vårt og hvor det også er andre faglige kontorer. Gården er rehabilitert og framstår nå i praktfullt skue, vel verdt et besøk. Ellers er det ordinære avskrivninger på «Ringsaker» og på «Sørmarka».

«Tap på fordringer» utgjør 3,7 millioner og hoveddelen har gått fra Folkets Hus til Samfunnshuset, Arbeidersamfunnets plass, til Sentrum Scene, hvor vi i dette regnskapet har ført et tap på ialt 2,8 millioner kroner. Noe er husleiegaranti overfor Samfunnshuset, og noe er lånegaranti overfor Landsbanken som vi innfridde vår del av. Ellers ligger det her 500.000 på nedskrivning av ansvarlig lån Telemark Arbeiderblad og det ligger renter på 400 000, som er manglende renteinnbetaling i felleslån som LO har gitt til AUF.

Posten «Andre kostnader», note 6, utgjør knappe 8 millioner. Her ligger samleforsikringa med en premie på 1,5 millioner kroner. Det ligger også på undertegnedes bord i Oslo et brev fra Samvirke som sier at skadeforløpet i denne forsikringa er så stort at den premien vi betaler ikke dekker de erstatningene som utbetales. Altså med andre ord, et krav om høyere premie.

Jeg må si at når jeg satt i charterflyet på vei ned til Kristiansand idag, var det ikke til å unngå å tenke litt samleforsikring og den risikoen som befant seg ombord i en Braathen 737-400. Samtlige av oss, med unntak av besetningen og kanskje en og annen journalist som var med, er dekket av denne samleforsikringen. Det er også vår felles reiseforsikring når vi reiser i oppdrag for organisasjonene, enten vi er ansatt eller vi er valgte tillitsvalgte.

Men samleforsikringa er god å ha. Ikke minst tror jeg den er god å ha for de lokale organisasjonsledd, enten uhellet skjer på den eller andre måten. I denne posten ligger også kontingent til utenlandske organisasjoner, 1,9 millioner, hvorav 517 000 til Nordens Faglige Samorganisasjon, 456 000 til den Europeiske, 795 000 til FFI, for å ta de tre største.

Når det gjelder de innenlandske organisasjonene vi er medlem av, kostet det LO ifjor 3,3 millioner kroner, 2,2 gikk til AOF som ordinær kontingent for LO, 450 000 til Norsk Folkehjelp og 582 000 til organisasjonen Folkeferie, for å ta de tre organisasjonene hvor vi betaler mesteparten av denne kontingenten.

Vi har avsatt til Kongressen i 1997 4 millioner kroner. Det å få avsteneringer for å møte framtidige kongresser er noe vi har gjort hvert år. I note 16 vil dere se relativt spesifisert hva 93-kongressen

kostet oss. Vi avsatte til den 16 millioner, vi brukte 12 millioner. Vi sitter igjen med 4 mill. Vi avsetter i 1993 regnskapet, slik forslaget nå ligger - 4 millioner, slik at vi ved siste årsskifte hadde 8 millioner kroner for å møte de to neste kongressene. Jeg tenker både på den Kongressen vi skal ha 22. september og den vi skal ha ordinært i 1997. Vi har bra avsetning til å møte de kostnadene og ennå har vi noen år igjen.

«LOs distriktskontorer» som dere finner på note 7, kostet oss ifjor i rene driftskostnader 28,2 millioner kroner. Tilsvarende tall i 1992 var 33 millioner kroner, så nok en gang honnør til distriktssekretærene for skikkelig husholdering. Dere ser hvordan kostnadene fordeler seg på det enkelte kontor. Vi har i denne noten tatt med hva anleggskontorene og Brusselkontoret koster, slik at man får et totalbilde av hva LOs uteapparat har av kostnader i seg på 33 millioner kroner. Som det allerede har fremgått av regnskapet, er aktiviteter på distriktskontorene i stor grad finansiert sentralt, jamfør for eksempel fylkeskonferansene. Vi kommer tilbake til andre aktiviteter som vi finner igjen på andre regnskap.

«Sum driftskostnader» utgjør 179 millioner kroner, og hvis vi korrigerer de 8,8 til pensjonskassa ser dette bra ut, i forhold til det jeg var innom på å husholdere.

Går vi over på «Driftsresultatet» viser det et overskudd på 2,5 millioner. Som jeg var inne på, budsjetterte vi med lavere inntekter, slik at budsjettmessig underskudd lå på 16,2 millioner kroner.

For å gå raskt over til finanssida har vi, slik det var forventet, fått en nedgang i renteinntektene ifra 1992. Ifjor utgjorde det 32,7 millioner kroner. Vi budsjetterte med 30 millioner, vi fikk altså litt mer. Det vi ikke hadde budsjettert med, var de 4,6 millioner som kom som utbytte i Landsbanken. Og i note 8 og note 9, vil dere se at vi har en liten inntektspost som er aksjeutbytte i noe som er forkorta med MSI. Det er et bygg i Brussel, det vil si i øyeblikket det er to bygg, hvis ikke det ene er blitt solgt. Det er det gamle og det nye fagforeningshuset.

Vi har også på finanssida en rentekostnad på 11,6 millioner kroner, som refererer seg til rentekostnadene i det lån som i sin tid ble tatt opp i sykelønnsordningen når det gjaldt refinansieringen av A-pressen.

Resultatet før «Ekstraordinære poster» utgjør 28,2 millioner. Det foreslås fra Sekretariatet at vi avsetter til «Ekstraordinære poster» for å møte framtidige kostnader i den prosessen vi nå er i for pensjonskassa, altså «Tap på fordringer»; avsette 18 millioner til det. Da sitter vi igjen med et årsresultat på 10,2 millioner, hvor-

av 5 millioner foreslås ført til «fonds» med særskilt øremerking av Prosjekt -93, ut fra det vedtak som blir gjort i morgen. 1 million til jubileumsfondet, (LO 100 år i 1999) og 4,2 millioner til det som heter «Fri egenkapital».

Da har vi anvendt, ifølge forslaget, de 10 231 000 som ligger i årsresultatet til disposisjon der.

Går vi over på «Balansen» ser vi at omløpsmidlene på eiendomssida utgjør 393 millioner, hvorav mesteparten er plassert i bank, 345,8 millioner kroner. «Debitorposten», slik den framkommer av note 11, 47 millioner, spesifisert med 30,4 til pensjonskassa, forhåndsbokført kontingent fra forbundene på 12,7 og en diversepost på 4,2.

Når det gjelder «Anleggsmidler», posten aksjer m.v. note 12 utgjør den 124,4 millioner. Spesifikasjonen ligger der. Når det gjelder aksjedelen, er Landsbanken på 43,8 millioner kroner. LO eier 18,89 % av Landsbanken. I posten ligger A-pressen bokført med 57,4 millioner, her er vår del på eiersida 40,8 %. Samvirke ligger inne med 2 millioner kroner, 37,3 % er LOs eierandel av det selskapet. Helsefyr Bygg, altså den gården som Rica Helsefyr Hotell drives i, eies av «rørsla» og vår del av den utgjør på aksjekapital-sida 3 millioner kroner. Det er hovedpostene når det gjelder aksjer.

Utlånssida, der ligger det også en note. På obligasjonssida lån til Folkets Hus i Oslo og Samfunnshuset er de største bitene. Når det gjelder utlånssida, note 13, 40,8 millioner kroner. Lån til ansatte 8,1 og gruppen «Andre lån» som dere finner i note 13, utgjør 32,6 millioner. Når det gjelder lån til ansatte er det fortsatt slik at vi har billånsordning og en personallånsordning. Og vi har også en boliglånsordning i de situasjoner hvor man er nødt til å flytte på seg for å tiltre tjeneste i LO. Boliglånssida utgjør 1 million kroner, personallånene utgjør 900 000 og billånssida utgjorde ved siste årsskifte 6,2 millioner. Det er 52 personer som har slik billån, og er da regulert ut ifra de mest solgte bilene på markedet.

På lånesiden, i de 32,6, er 10 millioner ansvarlig lån i Samvirke, 6 millioner lån til Helsefyr Bygg. Vi har et lån til AUF på 6 millioner kroner og Telemark Arbeiderblad et ansvarlig lån på 4,5 millioner kroner. Så er vi, sammen med mange andre organisasjoner, med på å finansiere huset i Brussel, det er et rentebærende lån, som for vår del utgjør 1,2 millioner kroner.

Posten «maskiner, inventar, transportmidler» 2,2 millioner. Der er det aktivisert datautstyr med 2 millioner kroner og så har vi to LO-biler, som man finner igjen her på 235 000 kroner.

Note 14 er «Eiendommer», og der ser dere hvordan avskriv-

ningstabloet her ligger på de 3 eiendommer som er i LOs besittelse, og en spesifikasjon på innskuddene. For de som er lokalkjent, kan man kanskje lure på hvilke innskudd vi har i Henrik Ibsens gt. 10-12 i Oslo, for Henrik Ibsensgt. 10-12 er en stor tomt som det brukes en del av til parkeringsplass. Det er den tomte som ligger vis à vis Samvirkets bygg og som eies med 1/3 av LO, 1/3 av Samvirke Forsikring og 1/3 av Norsk Kommuneforbund. Den tomtas framtid vil blant annet avhenge av reguleringsmyndigheter.

«Eiendomssiden» summerer seg til 692,8 millioner kroner.

«Gjeld og egenkapital». Jeg sier forsåvidt ikke noe ut over det som fremkommer av noten her, heller ikke når det gjelder «Langsiktig gjeld». Det er sykelønnsordningens lån i forbindelse med refinansiering av A-pressen. Når det gjelder fonds etc. så ligger det spesifikasjoner bak her. Dere ser at kampfondet utgjør ved siste årsskifte vel 393 millioner, vi refunderte de nærmere spesifiserte forbund her ialt 994 000 i fjor. Det var stort sett etterslep fra 1992.

Når det gjelder «Øvrige fonds» i note 18, er den rimelig greitt spesifisert. Vi har der til disposisjon for LO-sekretariatet 11,6 millioner kroner, hvorav 5 millioner allerede i årsoppgjør-disposisjoner er øremerket Prosjekt -93. Det er avsatt et «tap på framtidige fordringer» 30 millioner kroner og der har man vel pensjonskassa i minne.

Fri egenkapital utgjorde 49,1 millioner kroner, og nedsummert blir dette 692,8 millioner kroner.

Til regnskapet har vi noen tilleggsopplysninger, som dere ser i note 19 har vi kausjonsansvar. Det taler vel for seg det som ligger her, - kanskje en opplysning i forhold til forkortelsen SADRA, siste linje under note 19. Jeg tror det betyr Scandinavien Assosiation For Development, Restoration and Aid eller noe sånt. For å sette norsk/svensk navn på det, så er det aktiviteten som Åge Aleksandersen og Bjørn Afselius med flere bedriver, hvor de spiller inn penger til kulturbruk i den 3. verden. Vi har lest om det i LO-Aktuelt, at det for ikke så mange måneder siden var åpning av et kulturhus i Managua i Nicaragua, der de sammen med AIS, danske og svenske bistandsorganisasjoner var med å reise kulturhuset. I den sammenheng har vi gitt en garanti på finansiering i Landsbanken.

«Forsikringsfondene» våre i Samvirke, når det gjelder premie-, bonus og reguleringsfond utgjør 19,1 og de «Framtidige forpliktelsene» når det gjelder pensjonskassa, både våre egne og tredjedelsansvaret, framkommer som egne opplysninger her.

Da har jeg gått igjennom LOs regnskap, og jeg går over til

Sykelønnsordningens fond

Den finansierer LOs fritidsforsikring. Fritidsforsikringen har vi snakket om mange ganger i Representantskapet. I 1993 fikk vi en avkastning på Sykelønnsordningens fond på 32,8 millioner kroner som, med unntak av noen kroner i administrasjons- og revisjonskostnader, gikk til betaling av premie og gjeld som fritidsforsikringsordningen har i Samvirke Forsikring. Vi husker vel at vi satset friskt til å begynne med når det gjaldt erstatninger fra fritidsforsikringa. Vi gapte for høyt på erstatningsnivået og var nødt til å reversere beløpene der, og bruke av det vi ikke betaler i løpende premie til å betale ned på gammel gjeld. Den gjelden har vi nå nedbetalt 21,5 millioner kroner. I 1991 var den på hele 66 millioner kroner.

Men premie til «fritid» utgjorde ifjor 32,5 millioner. Her ligger det også noter som ikke jeg går nærmere inn på.

OU-fondet

klarer seg rimelig godt. Som dere ser av regnskapet på side 12 og i notene, fikk vi ifjor inn 95 millioner kroner i premie. Spesifikasjoner på premiesiden ligger her i note 1 og note 4. Det er slik at i OU-fondet kan vi ha visse tidssvingninger, det har litt sammenheng med når det betales inn premie. Det som er godt, er at vi har opprettholdt den nominelle nivå på OU-fondspremien, til tross for den arbeidsledighet vi har hatt i privat sektor spesielt. Det er jo der tyngden av våre inntekter kommer fra. Det har litt sammenheng med tiltak på premiesida, men det har også sammenheng med bedre rutiner for inkasso av premien.

Anvendelsen av OU-fondsmidlene, går etter de vedtakene som fattes, til AOF og til forbundene. Vi har fellesordninger LO/NHO, 8,2 millioner kroner utgjorde det ifjor, det er i første rekke HF-B tiltakene. Vi har bevilgninger, som dere ser av note 3. Vi finansierer over OU-fondet en del tiltak, inklusive tilskott til AKAN, som NHO har tilsvarende kostnader i sitt regnskap.

Vi har fortsatt Forskningsfondet, som er en del av anvendelsen av OU-midler, denne 5 %-avsteningen, som har gått til finansiering av vår egen forskningsvirksomhet. Etter at FAFO så dagens lys, har nær sagt alt vi har anvendt av forskningsmidler bevilget fra LO, på vegne av oss selv og forbundene, gått fra dette fondet her. Det ligger selvfølgelig også noe egenfinansiering på forbundene.

Når det gjelder framtida til forskningsavsetningen i OU-fondet, er det slik, i forhold til FAFO og fristillingsprosessen der, at i stedet for å overføre X antall millioner i Y antall år framover, gjør-

de man en engangsutløsning. FAFO er jo, som dere sikkert kjenner til, en fristilt forskningsinstitusjon nå, verdensberømt sådan. Vi har finansiert vår andel av stiftelseskapitalen igjennom et låneopptak i utdanningsfondet, som over år skal finansieres fra denne forskningsavsetningen.

I tillegg til å ta de kapitalkostnadene har vi, ihvertfall slik renteleie ligger idag, penger til overs til å drive forskning i helt konkrete prosjekter. Når det gjelder fordelinga mellom AOF og forbundene, er det slik at vi har det til drøfting i LOs fondsstyre. Man vil vel i forbindelse med budsjett 1995, komme fram med en del ting rundt dette med fordeling AOF og forbundene når det gjelder OU-fondsmidler.

La meg også si, i og med at jeg startet på OU-fondet med å kommentere at inntektssida var bra. Det ligger faktisk godt an i dag også, ihvertfall i fra privat sektor, der vi får månedlige innbetalinger. Vi ligger «et par lengder foran» fjoråret.

Utdanningsfondet

Det er finansiert av gjenstående penger i Lavlønnsfondet, pluss det ekstra trekket man gjorde i to kvartal i 1991, for å få finansiert det utdanningsfondet vi gjorde vedtak om.

Året 1993 er det første hele år, sånn regnskapsmessig i og med at vi infusjonerte Lavtlønnsfondet med det daværende utdanningsfond 1. oktober -92. I utdanningsfondet har vi gjort det slik, i og med at vi tar sikte på å ha dette fondet i mange, mange år; at vi i henhold til de vedtekter som her gjelder, indekserregulere fondet. I 1993 har vi indekserregulert eller prisjurstert fondet med 7,3 millioner kroner av en inntekt på 31,2, og hvor da 23,2 millioner er avsatt til stipend.

Mesteparten av pengene i utdanningsfondet er plassert i bank, 272 millioner kroner. Vi har også ansvarlig kapital både i Landsbanken og Samvirke, med henholdsvis 50 millioner og 7,7 millioner. Det har gitt rimelig grei avkastning og vil fortsatt gi bra avkastning, tatt i betraktning dagens rentenivå. Egenkapitalen i utdanningsfondet er nå på 326 millioner kroner. Hvis de statistiske opplysninger jeg har plukket fram ikke er «helt bak mål», har vi innvilget før årets prosess 459 helårsutdanninger og 296 stipend med kortere utdanning enn 1 år.

Utdanningsfondet er nokså spesifisert i forhold til noten.

Pensjonskassa

finner dere på side 19. Det er forsåvidt et tradisjonelt regnskap, hvis det er lov til å bruke det begrepet. Til Representantskapets

opplysning kan jeg si at, med bakgrunn i den prosessen som har vært etter denne særskilte utredningen og de vedtakene som er gjort i organene i den sammenheng, forhandler vi nå med de organisasjonene som har tidligere ansatte og nåværende ansatte tilmeldt «Kassen». Dette med sikte på å komme fram til avtaler om hvordan vi skal forholde oss i tråd med det utredningen anbefalte. Vi har i øyeblikket inngått 30 slike avtaler. Dette er en prosess som vi skal videreføre på andre siden av ferien, og forhåpentligvis komme til en avklaring av i løpet av høsten på det som måtte gjenstå. LOs andel når det gjelder framtidige forpliktelser, framkom under LOs regnskap.

LOs revisjonskontor

har jeg ikke noen spesielle kommentarer til det. Med unntak av to stillinger som finansieres av LO, så er Revisjonskontoret finansiert som tidligere ved revisjonsavgift. Omsetning på 2,6-2,7 millioner kroner. Jeg går ikke nærmere inn på det.

Folkets Hus Fond

Folkets Hus Fond er en rimelig god finansieringsordning for Folkets Hus, Samfunnshus og andre forsamlingshus som er tilsluttet Folkets Hus Landsforbund og som har vedtekter som tilsier at de kan få lån i Folkets Hus fond.

Selve fondsavkastningen finansierer tilskott til driften av Folkets Hus Landsforbund, ifjor var det 1,7 millioner kroner. At det var 460 000 mindre i 1992 har sammenheng med at vi ifjor hadde landsmøte i forbundet. Det vil naturlig nok bli et mer kostbart år enn hva et ikke-landsmøteår er.

Fondet har en kapital på knappe 90 millioner kroner, hvorav vel 75 er plassert ut som obligasjonslån, eller lån i Folkets Hus, ialt er det 98 lånetakere. Jeg sa at Folkets Hus Fond er et rimelig godt redskap for forsamlingshusene våre. Med det mener jeg at vi har relativt brukbare vilkår sett fra lånetakers side. Vi er fleksible her, vi kan gjøre vedtak to ganger i året for det er to terminer vi har i året. Gjeldende rente fra 1. desember -93 er 7 % p.a.. Eventuell utvikling for rentesida, som kan komme lånetakerne til gode, kan vi gjøre beslutning om med tilbakevirkende kraft fra 1. juni i år.

Det er grunn til å vise til note 1 hvor det framkommer at vi ikke har tapt mer enn 192 700 kroner i fjor. Når vi har avskrevet Drangedal så er det fordi der døde organisasjonslivet ut. Andre var villig til å ta over og kjøre det som et grendehus, men de vil helst ha det gjeldfritt. Der var det flere som bidro, både kommunen og lokal

sparebank. Signaldal, i indre Troms, er også et slik hus hvor utflyttinga har gjort at organisasjonslivet ikke blomstrer lenger.

Hvordan dette bildet vil se ut i framtid skal ikke jeg si, men jeg tror vi fortsatt ser en rimelig bra driftssituasjon i «husene» våre rundt omkring.

Ungdomsutvalget

Til slutt har vi på side 25, Ungdomsutvalget. LOs ungdomsutvalg er en stønadsberettiget ungdomsorganisasjon. Stønadsberettiget i den forstand at vi får tilskott fra Kultur- og Vitenskapsdepartementet. Ifjor var det 885 000 kroner.

Som det fremgikk av LOs regnskap så er vårt tilskudd drøye 2,5 millioner kroner. De har også noen kursmidler over fondsbudsjettet AOF, 645 000 kroner. Med unntak av personalkostnader for 2 personer på 480 000 kr., går dette til ungdomsarbeidet, og spesifikasjonene på det ser dere i note 1.

For å avslutte med det, dirigent, så ligger fagbevegelsens sommerpatrulje inne i fjorårets regnskap med 1,3 millioner kroner. I tillegg bruker vel de forbundene som er med noen kroner. Det er greit og synliggjøre dette nå i disse dager hvor sommerpatruljen så absolutt er på lufta, for ikke å si på veien.

Da anser jeg meg ferdig med gjennomgangen av regnskapet og tar opp Sekretariatets innstilling som dere finner i dagsordenhefte på side 5.

Dirigenten takket hovedkassereren for en grundig og skikkelig gjennomgang av regnskapene og ga deretter ordet til eksternrevisor Nic. Bergkastet.

Revisor Nic. Bergkastet, Ernst & Young, la fram:

Revisjonsberetning for 1993

Vi har revidert årsoppgjøret for Landsorganisasjonen i Norge for 1993 som viser et årsoverskudd på kr. 10 231 000. Årsoppgjøret, som består av resultatregnskap, balanse og noter, er avgitt av Sekretariatet.

Vår oppgave er å granske organisasjonens årsoppgjør, regnskaper og behandlingen av dets anliggender forøvrig.

Det er også avgitt særskilte regnskaper og revisjonsberetninger for de enkelte virksomheter og aktiviteter knyttet til hovedregnskapet:

- Sykelønnsordningens fond
- Landsorganisasjonens revisjonskontor
- LOs ungdomsutvalg
- Den Norske Fagorganisasjons Pensjonskasse
- LOs opplysnings- og utviklingsfond
- Folkets Hus Fond
- Utdanningsfond.

Vi har utført revisjonen i henhold til gjeldende lover, forskrifter og god revisjonsskikk. Vi har gjennomført de revisjonshandlinger som vi har ansett nødvendige for å bekrefte at årsoppgjøret ikke inneholder vesentlige feil eller mangler. Vi har kontrollert utvalgte deler av grunnlagsmateriale som underbygger regnskapspostene og vurdert de benyttede regnskapsprinsipper, de skjønsmessige vurderinger som er foretatt av ledelsen, samt innhold og presentasjon av årsoppgjøret. I den grad det følger av god revisjonsskikk, har vi gjennomgått organisasjonens formuesforvaltning og intern kontroll.

Etter vår mening er årsoppgjøret gjort opp i samsvar med organisasjonens vedtekter, og gir et forsvarlig uttrykk for den økonomiske stilling pr. 31.12.1993, og for resultatet av virksomheten i regnskapsåret i overensstemmelse med god regnskaps-skikk.

Det vises til Administrasjonens kommentarer til de enkelte regnskap, de avgitte revisjonsberetninger.

Oslo, 21. juni 1994.

Ernst & Young A/S
Nic. Bergkastet

Dirigenten ga deretter ordet til LOs revisjonsutvalg ved utvalgets leder *Bente N. Halvorsen*:

Revisjonsutvalgets beretning for 1993

LOs revisjonsutvalg har for 1993 ført sine oppgaver i henhold til vedtekter og regler.

Utvalget har gjennomgått protokollene fra Leder møter og Sekretariatsmøter. Spørsmål som Revisjonsutvalget har hatt til protokollene er tilfredsstillende besvart.

Revisjonsutvalget har gjennomgått de regnskaper som det tillegger dette å kontrollere:

- Landsorganisasjonen i Norge
- Sykelønnsordningens Fond
- LOs Opplysnings- og Utviklingsfond
- LOs Utdanningsfond
- Den Norske Fagorganisasjons Pensjonskasse
- LOs Revisjonskontor
- Folkets Hus Fond
- LOs Ungdomsutvalg.

De spørsmål og problemstillinger omkring regnskapene som Revisjonsutvalget har hatt, er tilfredsstillende besvart.

Revisjonsutvalget er holdt løpende orientert om de vedtak som er fattet vedrørende Den Norske Fagorganisasjons Pensjonskasse og det arbeid som gjøres for å få gjennomført disse.

Revisjonsutvalget har i sitt arbeid hatt et godt samarbeid med LOs hovedkasserer, Økonomiavdelingen, samt intern og ekstern revisjon.

Revisjonsutvalget finner at de fremlagte regnskap gir et viktig uttrykk for vedkommedes organisasjons/intitusjoners økonomiske virksomhet for 1993 og deres økonomiske stilling pr. 31.12.1993.

LOs Revisjonsutvalg anbefaler:

De fremlagte regnskap for 1993 innstilles til godkjenning.

Oslo, 15. juni 1994.

LOs Revisjonsutvalg,
undertegnet Bente Halvorsen, Roar Flåthen, Trond Rostad og Britt Renngård.

Dirigenten ga så ordet fritt til spørsmål, kommentarer og synspunkter til de fremlagte regnskapene. Ingen ba om ordet og en gikk over til votering på regnskapene. *Dirigenten* refererte innstillingen slik:

«Sekretariatet innstiller overfor Representantskapet at regnskapene for 1993 godkjennes, og innstilles til godkjenning på Kongressen 1997.

Årsoppgjørdisposisjoner

Resultatet for ekstraordinære poster kr 28 230 632,- foreslås disponert slik:

Ekstraordinære kostnader:

Kr 18 000 000,- – Tap og fordringer (DnFp)

Disposisjoner:

Kr 5 000 000,- – Fonds - Prosjekt -93
Kr 1 000 000,- – Jubileumsfondet 1999
Kr 4 230 632,- – Egenkapitalen

Sykelønnsordningens fond

Overskuddet, kr 332 374,06 overføres egenkapitalen.

Opplysnings- og Utviklingsfondet

Overskuddet, kr 603 807,- overføres egenkapitalen.

Utdanningsfondet

Overskuddet, kr 23 234 096,- er i henhold til vedtektene avsatt til stipend for 1994.

Den Norske Fagorganisasjons Pensjonskasse

Underskuddet, kr 2 079 018,- føres mot egenkapitalen.

LOs Revisjonskontor

Overskuddet kr 27 795,- overføres egenkapitalen.

Folkets Hus Fond

Overskuddet kr 5 230 290,- overføres egenkapitalen.

LOs Ungdomsutvalg

Regnskapet godkjennes.»

Dirigenten tok regnskapet opp til godkjenning.

Regnskapet for 1993, med årsdisposisjoner ble enstemmig godkjent og innstilles til godkjenning på Kongressen 1997.

Representantskapet avsluttet dagens møte kl 16.50.

Onsdag 29. juni 1994

Dirigenten, *Svein-Erik Oxholm*, åpnet møte med å takke for hyggelig samvær under hotellets skalldyraften tirsdag kveld.

SAK 7

LOs ORGANISASJONSPROSJEKT

LOs leder, *Yngve Hågensen*, holdt følgende innledning:

I mer enn fem år har vi hatt en kontinuerlig prosess med sikte på endringer av LOs organisasjonsstruktur. Det var vedtaket på LO-kongressen 1989 som utløste denne prosessen. Nå var det selvfølgelig slik at vi også forut for dette tidspunktet hadde hatt en debatt om våre organisasjonsformer.

Ja, på mange måter er denne debatten like gammel som fagbevegelsen selv.

Det understrekes bl.a. av det faktum at vi på samtlige LO-kongresser i hele etterkrigstiden har hatt organisasjonsspørsmål på dagsorden. Ofte har det vært snakk om drøftinger og mindre justeringer, men ved enkelte anledninger var det både høy temperatur og høyt volum på debatten.

LO-kongressen 1989 markerte på mange måter at utålmodigheten nå var blitt så stor, at noe mer drastiske måtte gjøres. Etter en omfattende debatt fikk man et klart vedtak om at man gjennom debatt og utredninger skulle utarbeide forslag om en nyorganisasjonsstruktur for LO.

Ønsket om et forbundsløst LO lå nok bak hos mange av dem som i 1989 krevde mer omfattende endringer, selv om det ikke var noe entydig krav.

Tvert i mot var det et sterkt ønske om å utrede flere modeller for en framtidig organisering av LO. I vedtaket inngikk også at man skulle ut til medlemmene med de alternative modellene og at dette skulle kombineres med gjennomføringen av en omfattende organisasjonsdebatt i grunnorganisasjonene våre.

Til tross for LOs størrelse og for den jevne veksten i hele etterkrigsperioden, registrerte man at veksten hadde stoppet opp, og at man ikke hadde samme vekst som organisasjonene utenfor LO. Kravet om en organisasjonsendring som hadde som mål å styrke

LO var derfor sterkt. I dette lå det en styrking av LO, et krav som ble definert å gjelde hele fagbevegelsen, sentralt og lokalt.

Oppfølgingen av Kongressens vedtak resulterte i opprettelsen av Prosjekt -93. Det skjedde i 1990, og det første oppdraget var utarbeidelsen av organisasjonsmodeller og debattmateriale som skulle danne grunnlag for den etterfølgende organisasjonsdebatt.

Til tross for at vi jevnlig har diskutert organisasjonsspørsmål både i de lokale og sentrale organisasjonene, kan vi trygt slå fast at aldri noen gang har vi hatt en så omfattende organisasjonsdebatt i fagbevegelsen, som den vi fikk denne gangen.

Omkring en fjerdedel av alle grunnorganisasjonene - det vil si ca. 1000.

Oppsummeringen ble foretatt i forbundenes organer og i LOs distriktsorganisasjoner, og bare dette materialet utgjorde mer enn 2000 sider. Et så omfattende materiale at vi måtte nøye oss med bare å presentere et sammendrag av debatten.

Debatten var ikke bare et spørsmål om valg av organisasjonsmodeller. Her ble det lagt fram for debatt en rekke faglige og organisasjonspolitiske spørsmål. Gjennom spørsmålsstillingene ønsket man å belyse en rekke spørsmål knyttet til organisasjon, men også samarbeidsforholdene, både i forhold til politiske partier og organisasjoner, ble vektlagt. I tillegg fikk vi gjennom debatten grunnorganisasjonenes mening om hvilke oppgaver som skulle prioriteres de nærmeste 10 til 15 årene.

Det overrasket neppe noen at grunnorganisasjonene prioriterte arbeid til alle, lønns- og arbeidsvilkår, vern om velferdsstaten og rettferdig fordeling. Likevel var det grunn til, med en betydelig tilfredsstillelse, å registrere den store enigheten det var om det faglige og politiske arbeidsgrunnlaget. I denne forbindelsen kom det også klart fram at man ønsket en organisasjon som konsentrerte seg om selve basisen for det faglige arbeidet, nemlig forholdene knyttet til arbeidsplassen, forhold knyttet til våre medlemmers hverdag.

Debatten som vi hadde forut for Kongressen i 1989 - om medlemsfordeler knyttet til 24-timers medlemskapet - forstummet nærmest i denne sammenhengen. Det var nesten et entydig krav at fagbevegelsen skulle konsentrere seg om de oppgavene som bestandig har vært de viktigste, og som LO og forbundene sammen har stolte tradisjoner om å finne løsninger på.

Selv om det i en rekke spørsmål var sprik i det materiale som kom inn, var det nyttige avklaringer på svært mange punkter. Det var dette som lå til grunn for det arbeidet som ble gjort fram mot Kongressen i 1993.

Det var stor enighet om målsettingen, med hovedvekt på konsentrasjon om hovedmålene og at det var nødvendig med en utvikling av medlemsfordeler. Men samtidig var det uenighet om organisasjonsmodellen. Det var oppslutning om alle de alternative modellene, men svarene var langt fra entydige. Oppgavene ble derfor i den videre prosessen i forbindelse med Prosjekt -93 å finne fram til de alternativer som ga tilslutning fra flest forbund som på mange måter kunne virke samlende.

Var det uenighet om modellene var det til gjengjeld en gledelig enighet om at organisasjonen hadde behov for utvikling i retning av økt fleksibilitet og mer desentralisering.

Det var også dette som kom til å prege forslagene i innstillingen fra Prosjekt -93, og Sekretariatet i LO som ble lagt fram for LO-kongressen.

Forslagene var at det skulle utarbeides en organisasjonsplan baserte på oppdeling av LO i karteller, og en plan for oppretting av LO-avdelinger.

I tillegg ble det lagt fram forslag om videre arbeid med en rekke spørsmål som hadde sammenheng med arbeidet med å utvikle en ny organisasjon.

Forslaget til Kongressen var ikke bare et forslag om en ny organisasjonsmodell, men en samlet oversikt over tiltak som burde gjennomføres for å styrke fagbevegelsens posisjon og stilling.

Kongressen gjennomførte en grundig og omfattende debatt om valg av organisasjonsmodell. Konklusjonen ble et vedtak som i hovedtrekk sluttet seg til Sekretariatets innstilling, men debatten og voteringene skapte en uro det var viktig å eliminere i det videre arbeidet.

Første punkt i Kongressens vedtak om en ny organisasjonsmodell var at sitat: «LOs nåværende organisasjonsstruktur basert på forbundene videreføres.»

Noen vil nok hevde at dette ikke betyr noe annet enn at man ikke kunne bli enige om noen virkelig dyptgående endringer i LOs organisasjonsstruktur. På en måte er dette riktig - det var ikke stor nok oppslutning om radikale omlegginger av organisasjonsstrukturen. Men det er feil at denne delen av kongressvedtaket ikke hadde viktige konsekvenser.

Vedtaket betyr for det første at man legger tanken om et forbundsløst LO til side. Videre betyr det at man går bort fra industriforbunds-modellen som løsning på de organisasjonsproblemerne som fagbevegelsen står overfor.

Når vi ser Kongressens vedtak i sammenheng må denne delen av vedtaket bety at det videre arbeid med å utvikle hensiktsmessige

måter å organisere fagbevegelsen på, ikke lenger skal ta utgangspunkt i sentrale vedtak om hvordan forbundene skal organisere seg. For å oppnå den fleksibiliteten som organisasjonsdebatten etterlyste, må vi finne fram til en måte å organisere samarbeidet mellom forbund og fagforeninger på som gir rimelige åpninger for at ulike grupper av arbeidstakere vil mene at ulike organisasjonsmodeller passer best til deres interesser. Utfordringen i arbeidet med å utvikle en ny organisasjonsmodell er å finne fram til organisatoriske ordninger som styrker fellesskapet samtidig med at de åpner for at enkelte forbundsområder får en stor grad av frihet til å organisere sin virksomhet på den måten som de ser seg best tjent med.

Samtidig må det understrekes at dette ikke betyr at man skal legge lokk på eller «fryse» – dagens forbundsstruktur. Utvikling av forbundsmønsteret skjer hele tida. Nye forbund kommer til, og forbund slår seg sammen for å skape mer hensiktsmessige organisatoriske enheter. Forbundsstrukturen er slett ikke så konservativ og stabil som mange vi ha det til.

Poenget er snarere at dette er prosesser som erfaringene har vist at det er mest hensiktsmessig å overlate til forbundene, og at vi derfor bør finne fram til måter å organisere fellesskapet på som ikke er avhengig av endringer i forbundsstrukturen. Ja, det var det Kongressen i 1985 gjorde vedtak om på et prinsipielt grunnlag da vi hadde debatten i forkant av den Kongressen.

Med dette utgangspunktet vedtok Kongressen at det skulle arbeides videre med å konkretisere forslaget om en oppdeling av LO i fire kartellområder og en styrking av det lokale samarbeidet gjennom oppretting av LO-avdelinger. I tillegg ga Kongressen Sekretariatet i oppdrag å utrede en rekke spørsmål – både av praktisk og mer prinsipiell karakter – som burde ses i sammenheng med arbeidet med å utvikle egen organisasjon. I forbindelse med organisasjonsdebatten hadde vi som nevnt tatt opp en rekke spørsmål av betydning for fagbevegelsens framtidige strategi og arbeidsform. Flere av disse spørsmålene ble – etter diskusjoner og vedtak på Kongressen – vedtatt at Sekretariatet skulle arbeide videre med.

I forbindelse med organisasjonsprosjektet ble det faglig/politiske samarbeidet gjennomgått og drøftet. På bakgrunn av denne prosessen ble det på Arbeiderpartiets landsmøte høsten 1992 og på vår Kongress i 1993 fattet flere vedtak om endringer i samarbeidsformene mellom fagbevegelsen og partiet. Endringene innebar at det kollektive medlemskapet ble avskaffet, at de faglig/politiske utvalgene mellom LO og Arbeiderpartiet ble oppløst og at AUF ikke lenger skulle være LOs ungdomsorganisasjon.

Samtidig slo Kongressen fast at samarbeidskomiteen LO/DNA skulle beholdes. Med utgangspunkt i disse vedtakene vedtok Kongressen å utrede nærmere prinsippene for – og innholdet i – det samfunnspolitiske arbeidet.

Sekretariatet har med bakgrunn i oversendte forslag fra Kongressen og innstilling fra «Davidsen-komiteen» vedtatt å utvikle dagens ungdomssekretærordning og etablere en egen ordning. Den nye ungdomssekretærordningen innebærer at LO vil ansette 13 ungdomssekretærer i fylkene – på regional basis. Målet for ordningen er å styrke LOs organisatoriske oppslutning blant ungdom generelt – og de store byene og tettstedene spesielt. Det innebærer at de store fylkene vil få egen sekretær, mens mindre fylker må dele en sekretærordning.

Ungdomssekretærenes oppgaver vil rette seg mot rekruttering først og fremst, mens oppgavene forøvrig blir å videreføre ungdomsarbeidet i tråd med innstillingen fra «Komite for et styrket barne- og ungdomsarbeid».

Avviklingen av dagens ordning skjer i nært samarbeid med AUF.

Utredningen om det samfunnspolitiske arbeidet omfattet flere spørsmål enn forholdet til politiske partier, og flere av de prinsippene som ble formulert ligger nå til grunn for arbeidsdeling mellom ulike organisasjonsledd i fagbevegelsen.

Et annet viktig spørsmål for fagbevegelsens strategi og arbeidsformer er utformingen av forhandlingssystemet innen ulike deler av arbeidslivet. Kongressen vedtok å gjennomgå forhandlingsordningene slik de er utformet gjennom lover, avtaler og organisasjonenes egne vedtekter.

Spørsmål om rekruttering og organisasjonsarbeid har stått sentralt i organisasjonsdebatten. Det ble vedtatt at det skulle utarbeides en rekrutteringsstrategi, og at det skulle gjennomføres en vurdering av nye samarbeidsformer mellom LO og forbund utenfor LO.

For å styrke medlemstilbudet ble det vedtatt at man skulle utrede og vurdere forskjellige former for støtte til arbeidsledige medlemmer, og å gjennomføre en juridisk-økonomisk rådgivningstjeneste for våre medlemmer. Videre ble det vedtatt å utrede hvordan man skulle legge opp arbeidet med å øke satsingen på yrkesutdanning og styrke skoleringen av de tillitsvalgte.

I tillegg til disse oppgavene ble det vedtatt at man skulle gjennomføre en rekke ulike tiltak og utredninger knyttet til LOs framtidige organisasjon og virksomhet. Sekretariatet har fulgt opp vedtakene på Kongressen og gjennomført en serie utredning-

er. Mer enn 150 sentrale og lokale tillitsvalgte har deltatt i dette arbeidet.

I tillegg er det gjennomført en faktaundersøkelse hvor særlig spørsmål som har sammenheng med fagbevegelsens økonomi er klarlagt.

Spørsmål knyttet til økonomien var sentrale på Kongressen, og en bedre oversikt over hvordan fagbevegelsen samlet bruker sine inntekter er et viktig grunnlag for diskusjoner om en bedre organisasjon.

Innstillingen til Representantskapet gir en samlet oversikt over det utredningsarbeidet som er gjennomført etter LO-kongressen -93. Første del av innstillingen omfatter arbeidet med oppgaver som er av sentral viktighet for å styrke fagbevegelsens posisjoner. I innstillingen er dette omtalt som strategiske oppgaver og omfatter en gjennomgang av de utredningene Kongressen ba om for å klargjøre premissene for etablering av en ny organisasjonsform.

Det første punktet under strategiske oppgaver omhandler de prinsippene fagbevegelsen skal legge til grunn for arbeidet med den samfunnspolitiske påvirkning. I tillegg til samarbeid med politiske partier, er det lagt fram prinsipielle holdninger til samarbeid med andre organisasjoner, både arbeidsgiverorganisasjoner og andre arbeidstakerorganisasjoner.

Vi har også tatt opp til diskusjon hvilke prinsipper som skal gjelde for samfunnspolitisk påvirkning gjennom opinionsdannelse, og arbeidsdeling mellom ulike deler av fagbevegelsen når det gjelder arbeid med politiske spørsmål.

De retningslinjene som er trukket opp innebærer ikke noe spesielt brudd med det som i dag er regler og vurderinger for hvordan politisk arbeid bør drives. Prinsippene er sterkt preget av en pragmatisk holdning til ulike samarbeids- og påvirkningsformer i politiske spørsmål. Det avgjørende spørsmålet er hele tiden hva som best tjener våre interesser.

Det betyr ikke at det ikke finnes prinsipielle begrensninger. Den viktigste begrensningen er at fagbevegelsen ikke kan inngå allianser som begrenser fagbevegelsens uavhengighet og frihet til å utforme sin politikk på grunnlag av beslutninger i fagbevegelsens egne vedtaksorganer. Et annet prinsipp er det som allerede i dag ligger i vedtektene. Fagbevegelsen kan ikke ha noen form for samarbeid med nazistiske, fascistiske eller rasistiske organisasjoner.

Det neste punktet gjør rede for arbeidet med forhandlingsordningene. Gjennom deltagelse i Arbeidsrettsrådet vil LO arbeide for en modernisering av arbeidstvistloven med sikte på å under-

støtte posisjonen til brede organisasjoner som tar et helhetsansvar.

LOs egne regler og praksis i forbindelse med forhandlingsordningene vil bli utformet på grunnlag av de organisatoriske endringer som blir vedtatt.

Å styrke rekrutteringsarbeidet er et viktig mål for utviklingen av en ny organisasjon. De viktigste elementene i en styrket rekrutteringsstrategi er for det første å styrke evnen til å ivareta interessene til dagens medlemsgrupper. Det er først og fremst ved å gjøre en god jobb for egne medlemmer at LO-forbundene kan bli mer interessante for grupper og enkeltmennesker som i dag står utenfor.

Det andre elementet er en styrking og desentralisering av organisasjonsarbeidet. Rekruttering skjer alt vesentlig gjennom direkte kontakt på den enkelte arbeidsplass.

Styrking av den lokale aktiviteten og kanalisering av ressurser til oppsøkende virksomhet er en forutsetning både for å opprettholde den posisjonen vi har og for å komme inn på nye bedrifter og innenfor nye områder.

Det tredje elementet ligger i økt fleksibilitet i forhold til grupper som velger andre organisasjonsformer enn det som har vært vanlig innen LO. Dersom vi skal få oppslutning fra yrkes- og profesjonsforbund som i dag står utenfor LO må vi finne en måte å organisere samarbeidet mellom LO og forbundene på som åpner for et effektivt samarbeid med ulike forbundsmodeller innen samme type virksomheter. Alle disse tre kravene til rekrutteringsstrategi er det tatt hensyn til i forslaget til ny organisasjonsform.

For å utvikle medlemsfordeler og medlemsservice er det lagt fram forslag om å tilby juridisk og økonomisk rådgivning til medlemmene. Videre vil vi styrke arbeidet med støtte til medlemmer som blir arbeidsledige. Her legger økonomien klare begrensninger, men en styrket organisatorisk støtte i form av veiledning og oppfølging ligger innenfor det vi i fellesskap må ta på oss for de medlemmene som er kommet ut i det alvorligste problemet mennesker kan bli utsatt for, nemlig å miste arbeidet.

Andre spørsmål som er avklart i forhold til en ny organisasjon er arbeidet med yrkesfaglige spørsmål og skolering av tillitsvalgte. Konklusjonen på disse utredningene er at begge disse oppgavene er viktige for å sikre medlemmene et godt tilbud og støtte fra et organisert fellesskap.

Organisatorisk ser det ut som om disse spørsmålene kan håndteres innenfor de organisasjonsmodellene vi har i dag.

For hvert av de fire kartellområdene er det lagt fram en utredning som viser hvilke arbeidsoppgaver de ulike kartellene skal ha,

og hvordan kartellene skal organiseres. Disse utredningene bygger på innstillingene fra de arbeidsgruppene som ble nedsatt for å finne fram til forslag til framtidig kartellorganisering som forbundene innen de ulike sektorene kunne slutte opp om.

For kartellene innen stat og kommune er utredningene – i tråd med vedtaket på Kongressen – en gjennomgang av framtidige oppgaver for Statstjenestemannskartellet og LOK.

Utviklingen av kartellene innen offentlig sektor vil bestå i en videreføring av dagens samarbeid, og dette bør i stor grad overlates til de berørte forbund.

For privat sektor er det lagt fram en utredning av et kartell-samarbeid innen industri, bygg og anlegg, og en for privat tjenesteteyting. Selv om forslagene ikke er like, inneholder de flere viktige fellestrekk. For det første legger begge utredningene vekt på at kartellene bør ha en viktige oppgave i forbindelse med felles forhandlingsspørsmål, både når det gjelder lønnsforhandlinger og Hovedavtalen. Videre foreslår begge utredningene at felles næringspolitiske spørsmål er en naturlig oppgave for kartellene i privat sektor.

Begge utredningene konkluderer med at samarbeidet bør utvikles gradvis, at man ønsker å starte med en forholdsvis liten bemanning på kartellnivå, og at de oppgavene man i første rekke vil prioritere er samordningsoppgaver som i dag ligger i LO. Forslaget til finansiering tar utgangspunkt i dette. For å starte opp kartellvirksomheten overføres det oppgaver og ressurser fra LO til kartellene tilsvarende kr. 2 millioner for hvert kartell.

Organisasjonsdebatten viste at det er behov for en styrking av de lokale organisasjonsleddene. Kongressen vedtok at det skulle utredes hvordan dette kunne gjøres ved oppbygging av LO-avdelinger.

I innstillingen er det lagt fram en utredning om hvordan en slik ordning kan gjennomføres, hvilke oppgaver som skal legges til LO-avdelingene, hvordan LO-avdelingene skal styres, og hvordan de skal finansieres.

På flere viktige punkter følger innstillingen det forslaget som var lagt fram for Kongressen i -93. LO-avdelingene skal organiseres som et samarbeidsorgan for fagforeningene og avdelingene i de enkelte distrikter, og være rammen for et lokalt samarbeid både når det gjelder organisasjonsarbeid og i samfunnspolitiske spørsmål. Samtidig skal de være et servicesenter for medlemmer og tillitsvalgte. LO-avdelingene skal gi tilbud om juridisk og økonomisk veiledning, og ha ansvar for oppgaver i forbindelse med organisatoriske tiltak i forhold til arbeidsledige medlemmer.

På enkelte punkter avviker innstillingen til Representantskapet fra det forslaget som var lagt fram på Kongressen. For det første - LOs distriktskontor opprettholdes, men får reduserte oppgaver. I framtida vil distriktskontorets oppgaver begrense seg til rene samordningsoppgaver på fylkesnivå. Oppgaver rettet mot lokal faglig virksomhet overføres til LO-avdelingene.

Dette åpner for nye muligheter til både å overføre oppgaver og å styrke andre områder.

Kongressen vedtok at en av hensiktene med LO-avdelingene var å styrke det lokale organisasjonsdemokratiet. LO-avdelingene skulle derfor organiseres slik at de lokale fagforeninger og avdelinger hadde kontroll over avdelingens egen aktivitet og egen økonomi.

Med dette utgangspunktet har vi kommet fram til at det mest naturlige og enkleste er at LO-avdelingene er selvstendige enheter som har ansvaret for å ansette de som skal arbeide i avdelingene.

Når det gjelder finansiering av LO-avdelingene blir det foreslått at LO dekker kostnadene utover det som i dag betales i samorganisasjonskontingent. Finansieringsmodellen er basert på at alle LO-avdelingene får et fast tilskudd på kr 450.000,-. Videre gis det et strukturtilllegg som sørger for at avdelingen får en total økonomisk ramme - samorganisasjonskontingenten inkludert - på kr 650.000,-. Tilskudd knyttet til spesielle aktiviteter kommer i tillegg.

Siste del av innstillingen redegjør for en rekke andre organisatoriske tiltak. Dette er en oversikt over oppfølgingen av de vedtakene Kongressen gjorde med bakgrunn i Prosjekt-93 og som ikke har direkte tilknytning til innstillingen om ny organisasjonsmodell. Meningen med denne oversikten er å gi Representantskapet en rapport over status i arbeidet med å følge opp kongressvedtakene i forbindelse med Prosjekt -93. Sekretariatet er gitt fullmakt til å slutføre arbeidet på disse områdene, og de fremlegges derfor for Representantskapet bare til orientering.

Med utgangspunkt i det utredningsarbeidet som er gjennomført har Sekretariatet utformet sin innstilling. I hovedsak består denne innstillingen av to deler. For det første; at det dannes to karteller i privat sektor, og for det andre at det settes i gang forsøksvirksomhet med LO-avdelinger.

Når det gjelder kartellene har diskusjonene og prosessen etter Kongressen ført til en klarere konkretisering av hvilken rolle kartellene bør spille i forhold til en styrket fagbevegelse. Mens mye

av skepsisen mot kartellene på Kongressen var knyttet til en frykt for at forbundene skulle miste sin selvstendighet, har oppmerksomheten i sterkere grad dreid seg om forholdet mellom forbundene og LO. Fra å se på kartellene som en pålagt samarbeidsform mellom forbundene, har det blitt klarere at det viktigste spørsmålet kartellene skal løse er å finne fram til mer hensiktsmessige samarbeidsformer mellom LO og forbundene.

Det er to spørsmål som er sentrale i denne sammenheng. Det første er forholdet mellom privat og offentlig sektor. Offentlig sektor er allerede organisert i et kartellsystem.

Ved gjennomføring av ulike former for felles forhandlinger kommer dette klart til uttrykk. Mens forhandlingene i privat sektor er underlagt LOs felles organisasjon og beslutningsorganer er forhandlingene i offentlig sektor i sterk grad styrt og gjennomført av Statstjenestemannskartellet og LOK. Etterhvert som offentlig sektor utgjør en stadig større del av LOs medlemsmasse vil dette kunne skape problemer, og det blir stadig klarere at vi har et behov for å etablere et system for samordning gjennom LO som er likt for offentlig og privat sektor.

Innføring av karteller i privat sektor vil løse dette problemet. Oppdeling av LO i fire karteller vil gi grunnlag for en måte å flytte samordning av lønnsoppgjørene nærmere forbundene i de ulike sektorer, samtidig som vi får et system som er likt for offentlig og privat sektor. Dette perspektivet kommer ikke helt klart fram av de ulike delutredningene. Sekretariatet har derfor ment det var nødvendig å presisere hvordan etablering av karteller vil legge grunnlag for en ny måte å gjennomføre sentrale forhandlingsoppgaver på, samtidig som man beholder LOs evne til å utforme og gjennomføre en felles tariffpolitikk. Reglene for slike forhandlinger innen en kartellmodell vil bli:

1. Vedtak om oppgjørsform og generelle retningslinjer for tariffrevisjon fattes som nå av LOs representantskap.
2. Sekretariatet godkjenner krav og arbeidsstans som nå, og kan på denne måten sikre at Representantskapets vedtak gjennomføres.
3. Samordnede oppgjør gjennomføres av kartellene med deltakelse fra LO både innen offentlig og privat sektor – kartelloppgjør.
4. Forbundsvisse oppgjør gjennomføres som i 1994.
5. Godkjenning ved uravstemning skjer etter de samme regler som vi har gjort bruk av ved dette oppjøret.
6. Ved forbundsvisse oppgjør som ikke avgjøres gjennom uravstemning, følges dagens ordning med avgjørelse i Sekretariatet, jfr. LOs vedtekter.

7. Godkjenning av forhandlingsresultatet i mellomoppgjør (kartelloppgjør) som ikke avgjøres gjennom uravstemning, legges til kartellenes besluttende organer.

8. Hovedavtaleforhandlinger gjennomføres av kartellene i samarbeid med LO.

9. Godkjenning av ny Hovedavtale legges til kartellenes øverste beslutningsorganer.

På denne måten oppnår vi tre ting. For det første: vi tar vare på evnen til felles tariffpolitikk og dermed evnen til å føre en lønnspolitikk tilpasset samfunnsøkonomien og de overordnede mål vi selv setter oss.

For det andre: vi skaper et system som er likt for offentlig og privat sektor, og for det tredje: vi åpner for en form for sentrale forhandlinger som trekker forbundene sterkere inn i de forhandlingene som direkte angår dem.

Også når det gjelder næringspolitiske spørsmål er det behov for en bedre arbeidsdeling mellom forbundene og LO. I dag er det slik at næringspolitiske spørsmål som bare angår medlemmene i et forbund er en forbundsoppgave, mens spørsmål som angår flere forbund innen en sektor eller næring blir behandlet av LOs sekretariat. Resultatet av denne arbeidsformen er at Sekretariatet får til behandling en rekke saker som egentlig ikke er spørsmål som angår hele LO-kollektivet. Behandlingen i Sekretariatet bærer ofte preg av det.

I slike spørsmål er det ikke uvanlig at det bare er representantene fra et lite antall forbund som engasjerer seg. Problemet er også at prosessen vi bruker er tidkrevende - og byråkratisk - og forsinkende overfor de vi skal påvirke.

Å overføre slike spørsmål til et kartellsamarbeid er en mer ryddig måte, samtidig som det blir et klarere skille mellom generelle samfunnspolitiske spørsmål og spørsmål som angår sektor og næringsinteresser. Samtidig vil det gi LO bedre mulighet til å konsentrere seg om de sakene som er viktig for hele fagbevegelsen, og en bedre samordning av felles sektorinteresser for forbundene innenfor kartellområdet.

Det er viktig å understreke at dette ikke skal skje på bekostning av LOs evne til å ivareta interessene for det totale fellesskapet. LOs politikk på det næringspolitiske området vil fortsatt være fastlagt gjennom Kongressens vedtak, handlingsprogrammet og andre vedtak gjort i LOs organer.

Samfunnsøkonomiske spørsmål, og spørsmål av generell næringspolitisk karakter skal fortsatt tilhøre LOs oppgaver.

Organisasjonsdebatten viste at ønsket om desentralisering og bedre medlemsservice er utbredt. For å møte disse ønskene og vise at vi tar signalene fra de lokale organisasjonsleddene alvorlig, er det viktig at vi nå kommer i gang med praktisk arbeid for å styrke fellesoppgavene på det lokale nivå.

Vi kan ikke komme opp i en situasjon der vi først konkluderer med at en svært viktig del av vår organisasjon ikke fungerer tilfredsstillende, for så å låse oss fast i uenigheten slik at vi ikke får gjort noe for å rette opp det vi i fellesskap mener er svakheter.

For det videre arbeid med LO-avdelingene er forslaget at det settes i gang en prøveordning. Innføring av LO-avdelinger og en sterk desentralisering av fellesoppgaver og medlemsservice vil være en dyptgående omlegging av LOs organisasjonsstruktur. Mange vil føle seg usikre overfor en slik omlegging. Usikkerheten dreier seg både om dette er den rette måten å styrke det lokale arbeidet, og om hvilke konsekvenser en slik omlegging vil få, og også forholdet til finansiering og økonomi.

En slik usikkerhet er forståelig og bare praktisk erfaring vil kunne gi svar på spørsmålene og usikkerheten som finnes. Dette gjør det naturlig å prøve ut LO-avdelingene gjennom en forsøksvirksomhet.

For at forsøksvirksomheten skal gi grunnlag for en skikkelig vurdering må den ha et omfang som gjør at vi dekker opp variasjoner i lokale forhold som har både med geografi og næringsstruktur å gjøre. Det er derfor foreslått å sette i gang prøvevirksomhet i tre fylker – Østfold, Rogaland og Nordland, og i en distriktskommune i et fylke som ikke omfattes av prøveordningen. Dette skal gi forsøksvirksomheten en bredde som gir oss et skikkelig grunnlag til å vurdere nytten av dette organisasjonsleddet.

Prøvevirksomheten skal gå over to år og til LO-kongressen i 1997 skal det legges fram en evaluering, som grunnlag for beslutninger om videreføring av arbeidet med LO-avdelingene.

Til slutt - noen generelle kommentarer om de organisatoriske utfordringene. Det er ingen grunn til å påstå at LO og fagbevegelsen står svakt, og at vi ikke klarer å ivareta interessene til våre medlemmer på en rimelig god måte. Gjennom tariffoppgjørene de siste åra har vi sørget for en rimelig reallønnsøkning for våre medlemmer, samtidig med at vi har bidratt til å styrke norsk økonomi, og dermed lagt grunnlag for økt sysselsetting. Også overfor myndighetene har vi betydelig innflytelse. I flere sentrale politiske spørsmål har vi fått gjennomslag for våre synspunkter.

De siste tariffoppgjørene har vist at vi både kan samordne oss selv og gjennom det påvirke, samtidig - som i 1994 - gjennomføre

reelle forbundsvisse oppgjør, samtidig med at vi ivaretar overordnede mål.

På andre områder har vi hatt mindre framgang. Selv om medlemstallet den siste tida viser en svak oppgang, er det fremdeles slik at vi ikke har maktet å nå ut til alle de vi mener burde være våre medlemmer, og en samlet medlemsoppslutning på omtrent en tredjedel av lønnstakerne kan vi ikke si oss fornøyd med.

Det er grunn til å tro at både noe av styrken og svakheten henger sammen med organisasjonsstrukturen.

Norsk LO er en av de aller mest sentraliserte fagbevegelser i Europa. Det har gitt oss evne til fellesopptreden og dermed styrke i sentrale spørsmål. Men samtidig er det fare for at en sterk sentralisering vil svekke oppslutningen og det enkelte medlems følelse av å være deltaker i egen organisasjon. Og uten en aktiv og levende medlemsorganisasjon vil fagbevegelsen fort miste sin innflytelse og gjennomslagskraft.

Den organisatoriske utfordringen vi står overfor er å finne fram til former for desentralisering som ikke svekker fellesskapets evne til å stå sammen om viktige spørsmål. Både etablering av karteller, og dermed overføring av oppgaver fra LO til forbundene, og LO-avdelinger med et desentralisert tilbud om støtte og samarbeid, er organisatoriske omlegginger for å møte denne utfordringen. Dette var Sekretariatets enstemmige innstilling slik den ble vedtatt i Sekretariatet 30/5-94 for deretter og sendes ut til Representantskapets medlemmer og organisasjonsledd før vi skulle samles her i Kristiansand.

Ikke slik at alle var fornøyd.

Innstillingen har da også med seg en merknad fra NKF med enkelte reservasjoner, men som Sekretariatet aksepterte og som førte til at NKF på sine premisser aksepterte innstillingen som retningslinjer for LOs videre arbeid og dermed var innstillingen enstemmig.

Jeg nevnte innledningsvis at LO-kongressens vedtak i hovedsak var i tråd med Sekretariatets forslag, men jeg sa også at både debatten og votingen skapte en uro det var viktig å ta hensyn til. Arbeidsformen etter Kongressen med 14 referansegrupper - og 150 deltakere fra LO - og sentrale og lokale forbundsrepresentanter var et bevisst forsøk på og samles i en prosess for å bygge ned motsetningene og i stedet finne samlende løsninger. Vi lyktes med dette i referansegruppene. Sekretariatet har siden Kongressen i mai -93 behandlet denne saken dels parallelt med referansegruppene fremdrift og etter at disses innstillinger var avgitt, i alt 7 møter - hvorav 3 har vært 2-dagers møter.

Også her har viljen til å finne samlende løsninger vært særlig framtreddende – og hvor forbundslederne har vurdert forbundets eget standpunkt, sammenholdt med muligheten og viljen til fellesskapsordninger.

En slik kontinuerlig prosess i et organ som LOs sekretariat er viktig for fellesskapet, men kan føre til at man tar på seg ansvar som ikke alltid er forankret i egen organisasjon. Både tidspress og prosessen i seg selv kan være en slik årsak.

Når jeg i dag på vegne av Sekretariatet legger fram denne innstillingen vet både dere og vi at vi har fått problemer i den etterfølgende fase. Det vil selvfølgelig debatten vi nå skal ha illustrere. Det er mulig mange begrunnelser for dette. En av dem har jeg allerede nevnt, nemlig arbeidsform. En annen kan godt være historisk. Det har aldri vært enkelt å gjennomføre organisasjonsendringer i LO og når det har skjedd: Vedtakene har aldri vært enstemmige. Det er da heller ikke noe mål i seg selv. Målet må være samlende og at oppslutningen er slik at vedtakene er mulig å gjennomføre i praksis. Selv om det er flere problemområder er forslaget om en prøveordning med LO-avdelinger den store bøyen. Det er en realitet at de to største LO-forbundene – NKF og FF – har et godt utbygd organisasjonsapparat sentralt/regionalt/fylkesvis og lokalt. LO-avdelinger vil derfor ikke være et organisasjonstilbud først og fremst rettet mot dem. De vil gi, mer enn de får, isolert sett. Makter vi gjennom LO-avdelinger å styrke den øvrige fagbevegelse og dermed samle LO, er det åpenbart en fordel også for de største forbundene.

Med den ulike organisasjonsmessige struktur vi har – lokalt – både i privat og offentlig sektor – er det flere av våre forbund som ut fra en ren forbundsvurdering ikke har samme nytten av LO-avdelinger som andre. Men – ut fra ønsker om å markere LO og fellesskapet bedre enn i dag – har vi sluttet opp om en prøveordning.

Det er en stor utfordring når de to største forbundene på ulike premisser og forutsetninger reserverer seg. Det er mange spørsmål som reiser seg fra Representantskapet. Er det mulig å gjennomføre en prøveordning med et reelt innhold som grunnlag for en evaluering – uten av disse to største forbundene er med?

Er det mulig for Representantskapet å gjøre et organisatorisk vedtak av vital betydning for LO uten at de to største forbundene vil innta det som ellers er en naturlig rolle – nemlig front i LO?

Eller: Er det mulig at Representantskapet gjennom sin debatt – kan videreføre «ånden» fra referansegruppene og Sekretariatets møter – slik at vi kan avklare en prosess et klart flertall står bak, noe vi i dette organet kan samles om? Representantskapet følges

alltid med argusøyne, spenning og forventninger. Så også i disse dager. Tusenvis av tillitsvalgte er spente på om vi sammen greier denne utfordringen. Skulle det oppstå en situasjon i debatten, med forslag Sekretariatet ikke har hatt anledning til å drøfte – forutsetter jeg, dirigent, at Sekretariatet benytter en kaffepause til en gjennomgang av eventuelle forslag og tilkjennegir sitt syn overfor Representantskapet.

LO skal representere takhøyde – romslighet – vidsyn – både tålmodighet og utålmodighet. Men også vilje til å ta ansvar, gjøre vedtak og mot til å handle. Vi er spente på debatten!

Dirigenten takket Yngve og foreslo en kort pause, med anledning til å tegne seg.

DEBATTEN

startet med

Rep. 133 – *Sidsel Bauck*, Sekretariatet:

Aller først takk til Yngve for en inspirerende og perspektivfylt innledning som egentlig sa det meste av det vi bak innstillingen fra Sekretariatet står for. Men likevel noen bemerkninger fra min side.

Vedtakene på LO-kongressen 1993 ble til syvende og sist omsider positive, selv om de var skuffende for noen av oss som ønsket at vi hadde gått lenger.

Men samtidig, og det er det viktigste; ble grunnlaget lagt for en konstruktiv oppfølging i det arbeidet som skulle utføres. Det har vært jobbet på alle plan og i mange grupper. Så mange har vært engasjert at vi kan konstatere at det vi fatter vedtak om har vi alle vært med å skape. Vi har vært med på å legge grunnlaget for framtida.

Jeg vil benytte anledningen til å berømme det arbeidet som har vært gjort, i arbeidsgruppene og av øvrige involverte og ikke minst i Prosjektsekretariatet, som har evnet det vanskelige å få fram gruppenes oppfatning og sy det sammen til et hele.

Det lå en stor utfordring i arbeidet med Karteller. Jeg har ikke selv vært med i kartellarbeidsgruppene, men jeg har hatt mulighet til å følge dette arbeidet på nært hold. Det var klart vanskelige og vriene spørsmål. Vi vet alle, som har vært i nærheten av det arbeidet

det, at det røyner på underveis. Og at det på et tidspunkt kunne se ut som om det skulle bli svært så lite ut av det.

Jeg er glad for å kunne konstatere, at en har kommet fram til avklaring på kartellområdene på en hensiktsmessig måte for det videre arbeidet. Jeg vil spesielt nevne kartell industri og service som er de private kartellene vi kommer til å få mest og gjøre med i Handel og Kontor.

Det er klart at en ikke kan ha overdrevne forventninger om framtida. På mange måter er det vel det vi har sagt til hverandre, det minste felles multiplum. Det ligger en felles plattform i kartellene, en plattform for en nøktern, realistisk samarbeidsform om områder som er gjennomdrøftet. Jeg vil særlig understreke de nye mulighetene med hensyn til tariffarbeidet, som Yngve var nærmere inne på.

Det andre store punktet, og på mange måter det aller viktigste, det er LO-avdeling. Jeg forstår Kommuneforbundets merknader og reaksjoner, og i ettertid Fellesforbundets skarpe reaksjoner på dette igjen. Men jeg håper og tror, kamerater, at vi her i dag makter å finne fram til en løsning også på dette punktet. Jeg vil oppfordre de mest impliserte parter til å vise positiv vilje og til å la Representantskapet tale fritt på dette området.

Uansett mener jeg at vi må vedta innstillingen om forsøksprosjekter. Vi må det fordi vi har utfordret oss selv med en målsetting om desentralisert virksomhet. Virksomhet nærmere medlemmene, bedre medlemsservice og jeg appellerer til Representantskapet om å la LO få denne muligheten i framtida. Hele vår framtid er avhengig av dette.

Med hensyn til samfunnspolitisk påvirkning mener jeg at vi på en konstruktiv måte har fulgt opp Kongressens vedtak. Jeg kan også opplyse at Handel og Kontor etter bred organisasjonsmessig behandling, finner enstemmig og helhjertet å kunne støtte innstillingen i sin helhet.

Nå kamerater, er det dags for å brette opp armene og ta fatt på hverdagen. La oss gi denne innstillingen skikkelig «backing», og sørge for at den blir grunnlaget for framtidas LO. Før het det; «det var viktig med lokal støtte til sentral handling», og det er det sakens fremdeles. Helt fra Jern og Metall-prosjektet, det første prosjektet i fagbevegelsen som fikk offentlige midler til prosjektarbeidet i 70-årene, har vi hatt slagordet «sentral støtte til lokal handling» la det bli mer enn et slagord, det er på tide. Det er det det handler om. Det er det vi nå må erkjenne hvis vi skal vinne, og når vi vinner kampen om framtida – år 2000 – og langt utover i år 2000.

Helt til slutt, det handler om fellesskap og solidaritet. La oss vise bedre samspill, mer målrettet og mer målbevisst samarbeid enn gårdsdagens Drillos viste oss på skjermen i dette rommet.

La oss, kamerater, være framtidas «LOs.»

Rep. 131 - *Kjell Bjørndalen*, Sekretariatet:

Da vi i Fagvegelsen startet arbeidet med den organisasjonsdebatten som vi nå skal ta stilling til, så hadde Fellesforbundet og de 5 forbundene som dannet Fellesforbundet, allerede en lang prosess bak seg med debatt om organisasjonsformene også i LO.

Dels hadde vi selvsagt debatten som førte fram til dannelsen av Fellesforbundet og dels hadde forbundene tidligere gått inn for endringer i LOs organisasjonsstruktur. Årsaken er klar. I alle 5 forbundene så vi behovet for endringer som kunne gjøre fagbevegelsen bedre i stand til å møte utfordringene i årene som kommer og fortsatt kunne spille en viktig rolle i samfunnsdebatten.

Det var dette som var grunnen til at Fellesforbundet stilte seg bak det forslaget som ble vedtatt på Kongressen i 1989 og som førte til at arbeidet med prosjekt -93 ble satt igang.

Det er ingen grunn til å legge skjul på at vi hadde håpet på mer radikale forslag på Kongressen ifjor. Vi hadde håpet at det skulle være mulig å komme fram til en struktur uten forbund, men med noen seksjoner. Vi så imidlertid raskt at det ikke var mulig å vinne oppslutning om det, og var derfor med på vedtaket om at det skal opprettes 4 karteller, et for hvert av hovedområdene i norsk arbeidsliv. Vi tror dette er en modell alle forbund kan leve med, og den har i seg muligheter for videreutvikling om og når det måtte være enighet om det.

Men skal vi styrke fagbevegelsen så er det ikke tilstrekkelig med endringer i den sentrale organisasjon. Da er vi også nødt til å gjøre noen grep som fører til at den lokale organisasjonen speiler den sentrale. Og sånn sett er det en skuffelse at forslaget som nå legges fram ikke tilfredstiller det kravet.

Jeg har også vondt for å se hvordan forslaget kan føre til desentralisering av beslutningsprosessen. Men når det er sagt så inneholder forslaget om LO-avdelinger svært mye godt. Det innebærer at deler av serviceapparatet desentraliseres. Hvis vi får det til å virke godt, innebærer det en vesentlig styrking av de muligheter man lokalt får til å bistå det enkelte medlem, ikke minst fordi det også er tale om lokalt å kunne yte juridisk og økonomisk bistand til medlemmene.

Når jeg og Fellesforbundet har problemer med forslaget om prøveordning med LO-avdelinger i 3 fylker og Valdres/Land, så er

det fordi det er forutsatt at Norsk Kommuneforbunds avdelinger ikke skal være med i forsøket.

Jeg forstår at Kommuneforbundet mener at forbundet har en såvidt sterk organisasjon, at forbundets medlemmer ikke har behov for den styrking av servicen som opprettelse av LO-avdelinger vil bety for medlemmene i mindre forbund. Fellesforbundet er akkurat i samme situasjon. Også vi har en sterk organisasjon og et godt utbygd apparat med distriktskontorer og større avdelinger. Ut fra den synsvinkel kan vi godt bygge videre på akkurat det.

Men vi ønsker en bedre og mer slagkraftig lokal organisasjon og vi ser behovet for å iverksette en begrenset forsøksvirksomhet for å høste erfaringer med den foreslåtte modellen. Vi ønsker ikke, selv om Fellesforbundet er stort og kan klare seg alene, og stille oss iveien for å utvikle en lokal organisasjonsform som kan være til fordel for andre og mindre forbund.

Problemet er at det har liten hensikt å sette igang denne prøveordningen hvis ikke alle forbund er villig til å delta i den. Spesielt vanskelig er det når LOs største forbund stiller seg i veien for en videreutvikling av den lokale organisasjon.

Når det største forbundet på denne måten melder seg ut av de lokale samarbeidsorganene kan vi like gjerne opprettholde den nåværende organisasjonsformen og forsøke å utvikle den videre.

Nå skylder jeg å gjøre oppmerksom på at vi fra Fellesforbundets side i Sekretariatet har gått for den innstillingen som foreligger og som legaliserer Kommuneforbundets standpunkt til å unntas fra deltakelse i prøveordningen.

Etter en behandling av innstillingen i forbundsstyret og entydige signaler vi også har fått fra våre lokalmiljøer, må jeg nok dessverre bekjenne at jeg har undervurdert betydningen av at Kommuneforbundet, som det største forbund i fellesskapet, står utenfor fellesordningen. Jeg beklager at jeg ikke hadde den rette følingen med akkurat det ved å si fra når vi håndterte saken i Sekretariatet. Men jeg vil derfor appellere til Kommuneforbundet om å tillate de lokale organisasjonsleddene som selv ønsker det, å delta i forsøkene med LO-avdelinger, slik at vi kan høste en reell erfaring med denne delen.

Så kan vi i 1997 foreta den nødvendige evalueringa både av de økonomiske og organisatoriske sidene ved forsøket, og ta endelig avgjørelse på om dette er veien å gå eller ikke. Det er en selvfølge at vurderingen i 1997 skal skje på et selvstendig grunnlag. Som jeg allerede har sagt; i Fellesforbundet hadde vi ønske om å gå lenger i organisatoriske endringer enn det vi nå skal ta stilling til, men fordi vi ser betydningen av at alle skal være med på den

videre utvikling av organisasjonen aksepterer vi det som nå ligger på bordet, og anbefaler det. Forutsetningen for det er at alle er med på denne utviklingen. Er ikke alle med så får vi ikke en utvikling av en felles lokal organisasjon for alle LO-medlemmer.

Rep. 50 - *Olav Støylen*, Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund: I Kjemisk har vi i organisasjonsdebatten vært opptatt av at vi fortsatt skal ha et sterkt og samlet LO.

Det innebærer også at LO ikke skal svekkes økonomisk, det gjelder både økonomi og det gjelder ressursbruk for å løse oppgaver i fellesskap til det beste. Og i Kjemisk mener vi at det forslaget som foreligger, tar de hensynene. I forhold til Kongressens vedtak har vi deltatt i utredningen på forskjellige plan i arbeids- og referansegrupper. Vi synes at forslaget til LO-karteller kan være med på å løse både forbunds og LOs oppgave på en bedre måte.

Fra Kjemisk side vil alle våre bransjer bli tilmeldt industrikartellet. Hvis vi ser på hovedoppgavene som industrikartellet skal ha, altså tariff- og næringspolitiske spørsmål, er det slik at innen tariffpolitikken, særlig for industriforbundene, er det så mange like trekk at en rekke forhold med fordel kan samkjøres. Ved samordnede oppgjør bør det bli mer rasjonelt slik at vi totalt sett kan få en bedre ressursutnyttelse.

Det hører også med til historien, at vi møter en mye mer samordnet arbeidsgivermotpart enn vi har gjort tidligere.

Når det gjelder næringspolitiske spørsmål, prøver forbundene, dels alene dels sammen med LO, å påvirke rammebetingelsene for industrien. Det er stort sett et arbeid som går i rykk og napp. Jeg tror det skal være mulig å utnytte forbundets ressurser på en mye bedre måte enn tidligere gjennom kartellene.

Vi har innenfor industrisektoren stort sett samme oppfatning i industrispørsmål. Vi har mange en felles strategi fra industriforbundenes side for å bedre våre påvirkningsmuligheter.

Vi må få til systemer som fungerer gjennom hele året, og ikke bare i forbindelse med framlegging av statsbudsjetter. Enkelt saker vil fortsatt være forbundets ansvar når det gjelder virksomhet tilknyttet vårt enkelte organisasjonsområde.

På begge disse områdene vil Kjemisk forbund prioritere arbeidet i kartellet. Det vil bli opp til forbundet selv å gjøre kartellet til et effektivt og aktivt organ, og det ansvaret ligger ikke på LO, det ligger på forbundene selv.

Når det gjelder fylkene og LO-avdelingene hadde det vært mer

skepsis i Kjemisk. For det første har vi foreninger i hovedsak direkte på arbeidsplassen, og en rekke tillitsvalgte på heltid eller deltid, avhengig av arbeidsplassens størrelse og vi har direkte linjer mellom forbundet og foreningene. Det mener vi har fungert godt. I tillegg har vi samarbeidskomiteer som koordinerer fellesoppgaver innenfor bransjer og beslektede bedrifter, uavhengig av geografiske beliggenheter.

Det systemet vil fortsette som tidligere. Vi har registrert at forholdet til de lokale oppgaver utenfor bedriftene ikke fungerer like godt alle steder. Enkelte plasser fungerer samorganisasjonene noenlunde bra, andre steder mindre bra. I tillegg øker bredden i engasjementer som foreningene burde delta i.

Det gjelder ikke minst næringslivsspørsmål knyttet til kommunal- og fylkeskommunale aktiviteter. Når det gjelder det økonomiske har det vært noe skepsis fra vår side, da ut fra et rent snevert forbundssynspunkt, at dette kan bli en dyrere ordning enn det vi har idag.

Regnestykket kan tyde på det når man ser på de aktiviteter som det legges opp til på fylkesplan. Når vi går inn for innstillingen, regner vi med at vi har noe å hente og noe å bidra med i de lokale aktivitetene.

Nå har vi sett 3 av Norges kamper fra USA. Det har vært et usedvanlig godt og engasjert forsvarsarbeid. Det har fungert noe mindre i angrepsposisjonen. La nå vedtaket idag ikke bli slik at vi fortsatt sørger for at det er forsvarsarbeidet som fungerer. Vi må også få angrepet til å fungere. Og vi appellerer til de to store forbundene at de er med på å bidra til at vi kan få dette på plass.

Rep. 136 - Jan Davidsen, Sekretariatet:

Som Yngve sa innledningsvis har dette vært en lang prosess og omfattende prosess. Det viser også den innstillingen som ligger her i dag fra Sekretariatet. Det er ikke bare snakk om måten det skal organiseres, men det er også snakk om hvordan vi skal drive hele virksomheten vår fremover for at LO virkelig skal være den ledende fagorganisasjonen i Norge.

Det som likevel gjør dette spesielt er det at vi temmelig tidlig i forarbeidet oppdaget at vi hadde forskjellige oppfatninger om hvordan LO kunne bli styrket innenfor de enkelte sektorene.

Yngve sa at 1/4 av LOs organisasjoner hadde deltatt i denne prosessen. Ca halvparten av Kommuneforbundets fagforeninger deltok i den prosessen. I tillegg har vi hatt en egen debatt med stor oppslutning, pluss at vi i forbindelse med forarbeidet til Hovedavtalen hadde endel spørsmål om det lokale samarbeidet. Alle for-

bund innen LO ønsket at det var forbundene og ikke sammenslutningene lokalt som skulle ha forhandlingsansvaret, for på den måten å kunne markere forbundsidentiteten.

Forbundsstyret oppdaget når vi gikk igjennom det innkomne materiale, at vi var på kollisjonskurs med de forslagene som lå til organisering fra prosjektet sin side. Derfor var det veldig viktig for oss å sørge for at vi hele tiden hadde ryggdekning i det vi gjorde. Vi har brukt både forbundsstyret og landsstyret som de organer der debatten om arbeidet i prosjektet har gått.

Det gjør at man skal være veldig vår med å mene at de standpunkter som Kommuneforbundet her tar, ikke er i samsvar med det uteapparatet vårt mener. Det har også gjort at vi har vært opp-tatt av at man hele tiden skal vite hvor vi har vært og hva vi har ment. Derfor føler vi oss på trygg grunn når vi står oppe i denne vanskelige situasjonen. Vår oppfatning omkring den lokale organiseringen vedr. LO-avdelinger, vår oppfatning omkring organiseringen av næringspolitisk og samfunnspolitisk arbeid, kan det ikke være tvil om hva vi har ment.

I forbindelse med forarbeidet kom det helt klart fram at de lokale samorganisasjonene ikke var noe våre fagforeninger følte de hadde nytte av. På samme måten blir det også med de lokale LO-avdelingene. Slik Kommuneforbundet idag organiseres med lokalavdelinger i den enkelte kommune som fungerer overfor den enkelte arbeidsgiver, ser man ikke nytten av et stort apparat, slik LO-avdelingene nå settes opp.

Jeg har lyst til å minne om at vi hadde et positivt og et konstruktiv innspill i debatten i forbindelse med organiseringen av fylkesleddet. Jeg har også lyst til å peke på at vi fortsatt står ved og ønsker å få styrket samarbeidet på fylkesplan. Der tror vi at vi virkelig kan få gjort noe både i kraft av betydningen av det som skjer på det planet og at det vil forsterke seg i tiden framover.

Vi beklager at denne prosessen ikke har gitt en avklaring på spørsmål omkring organisasjons- og avtaleretten. For utviklingen i kommuensektoren, selvfølgelig også innenfor de andre sektorene, går det i retning av at flere og flere bedrifter blir utskilt. Bytte av arbeidsgiverorganisasjon for å komme over på andre tariffavtaler gir for våre medlemmers vedkommende i mange sammenhenger dårligere lønnsforhold, arbeidsforhold, pensjon o.s.v. Det jeg er redd for kan bli en av de store svøpene, er hvis vi ikke finner løsning på dette, for da er det veldig lett for medlemmene å kunne synliggjøre en form for handlingslammelse hos oss.

Etter Kongressen hadde vi en gjennomgang i landsstyret av det som var skjedd med de vedtakene som lå. Og det landsstyret den

gangen enstemmig sluttet opp om var at de punktene vi hadde protokolltilført skulle være grunnlaget for det videre arbeid, pluss at de hengte på et punkt om å utrede vårt forhold i LO.

Vi har lagt en videre prosess fremover mot Landsmøtet vårt, så denne saken står på dagsorden. Derfor passet det fint i fremdriftsplanen at vi hadde landsstyret inne etter at Sekretariatet hadde fattet innstilling til dette Representantskapsmøte. Og landsstyret slutter seg enstemmig til at det vil anbefale våre delegater på dette møtet å slutte opp om Sekretariatets innstilling.

Jeg har lyst til å si helt avslutningsvis at det er forskjell både på avtaleforhold og organisasjonsforhold innenfor de enkelte sektorer. På tross av at FAFO-undersøkelsen helt klart viser at de andre forhandlingssammenslutningene som organiserer seg i rene profesjonsforbund vokser, så vokser vi faktisk innenfor kommunesektoren hvor kanskje disse profesjonsforbundene står sterkest. Det gir oss en form for trygghet, når vi sier at LO vil stå sterkest i kommunesektoren gjennom å bibeholde den organisasjonsstrukturen vi har. Vi føler at vi er på trygg grunn, for vi vokser også fortsatt på tross av denne konkurransen.

Det tilsier at vi ikke vil forhindre at andre organiserer seg innenfor sine områder som de vil. At de bygger opp støtteapparat ved hjelp av LO slik som de ønsker det.

Men på samme måte som vi har respekt for at det ikke skal være hinder for at man organiserer seg som man vil, så forventer vi også at vi får den samme respekten igjen for vår erfaring om hva som best kan gjøre LO sterkere innenfor kommunesektoren.

Med det håper jeg at Sekretariatets innstilling blir vedtatt av dette Representantskapet. For et godt utgangspunkt for den videre prosessen. Vi må hele tiden vite at de mål og midler som vi har til rådighet blir brukt mest mulig effektivt.

Rep. 15 – *Jens Petter Jensen*, Fellesforbundet:

Det er sagt at det i enkelte tilfeller kan være en fordel å ile langsomt og når det gjelder utviklingen av vår egen organisasjon, så er iallefall erfaringen at det er nødvendig å gjøre det.

Om det er en fordel er jeg ikke sikker på. Med mindre det da ses som en fordel at alle er med og de endringer som vedtas settes iverk.

Nå har vi hatt en debatt om organisering av fagbevegelsen siden 1923, uten at vesentlige endringer er blitt satt ut i livet. Vedtak har vi fattet, men det eneste resultatet har vært enkelte forbundsammenslutninger, med dannelsen av Fellesforbundet som den mest omfattende.

I Fellesforbundet har vi siden forbundet ble dannet i 1988 vært opptatt av å få til en utvikling av LOs organisasjonsform. Det er neppe noen hemmelighet at forbundene som dannet Fellesforbundet, så forbundsdannelsen som et første skritt på veien mot mer radikale organiseringsendringer.

Vi mente i 1988, og vi mener idag, at det er nødvendig å gjøre noe med LOs organisasjonsstruktur. Som både sentralt og lokalt setter oss bedre istand til å opptre med større tyngde utad, og som gjør at vi er istand til å yte alle våre medlemmer en bedre service enn det vi er istand til i dag.

Selv om vi i utgangspunktet hadde ønske om en større endring i den sentrale strukturen enn det nå legges opp til, så slutter Fellesforbundet seg til forslaget om 4 karteller, fordi dette innebærer en endring, som Kjell Bjørndalen sa, som også har kimen i seg til videre utvikling.

Vi forutsetter imidlertid at industri og servicekartellene etableres med basis i finansiering, og en annen ressuroverføring fra LOs sentrale administrasjon. Og at finansieringen foretas innenfor de økonomiske rammer som nåværende kontingent til LO gir grunnlag for.

En eventuell videreutvikling av kartellene må basere seg på overføring av ressurser og arbeidsoppgaver fra LO og forbundene. En eventuell overføring av ressurser og arbeidsoppgaver fra forbundene til kartellene, må finansieres innenfor de økonomiske rammer som nåværende kontingent gir grunnlag for. For Fellesforbundet er det viktig, og en helt sentral forutsetning for deltakelse i kartellene, at disse styres og «eies» av de deltakende forbund.

Det er i forhold til den lokale organiseringen vi idag ser de største problemene. Dels er det et problem for oss at den foreslåtte lokale organiseringen ikke speiler den sentrale organisasjon, vi hadde helst sett det.

I tillegg kommer at en lokal struktur som bygger på bare 60 avdelinger og 18 fylkesavdelinger, ikke vil gi noe grunnlag for å redusere forbundets eget lokale organisasjonsapparat. Dermed får vi ikke uten videre den samordning av ressurser som vi hadde forutsatt skulle bli resultatet av organisasjonsprosjektet.

Istedet vil vi få noe som kommer i tillegg til det bestående. En konsekvens av det er at vi står i fare for å binde en enda større del av kontingentinntektene våre til faste kostnader, istedet for å overføre dem til aktivitet eller medlemmers fordel.

Jeg er også redd for at de kostnader man har beregnet på den lokale strukturen, er for lavt anslått. Hvis jeg har rett i det, har ikke LO økonomiske rammevilkår som gjør det mulig å sette denne

strukturen ut i livet. For jeg og Fellesforbundet ser det som helt uaktuelt å gå til LO-kongressen i 1997 med et forslag om å øke overføringer til LO for å finansiere den lokale strukturen.

Likevel er ikke Fellesforbundet motstander av å gjennomføre prøveordningen med LO-avdelinger, selv om vi ønsker et mer begrenset prøveprosjekt enn det som er foreslått. I et slikt prøveprosjekt vil vi få avklart de reelle økonomiske og organisatoriske konsekvensene av strukturen. Vi ser at prøveordningen kan gi et grunnlag for omorganisering og effektivisering av LOs nåværende distriktskontorer.

Når prøveordningen er avsluttet, forutsetter vi at alle sider ved prosjektet vurderes, og at denne vurderingen gjøres på et fritt grunnlag. Det er nå engang sånn at det har liten hensikt å iverksette noe prøveprosjekt med nye organisasjonsformer uten at alle deltar i det.

Vi vil ikke få vite hvordan den nye organisasjonsformen virker, hvis ikke også de store forbundenes avdelinger deltar i prosjektet. Hele LO-fellesskapet berøres av hvordan vi organiserer oss både lokalt og sentralt, derfor er det også rimelig at Norsk Kommuneforbunds lokale avdelinger tillates å delta i et begrenset prøveprosjekt. Når 1997 kommer får vi ta stilling til om dette er veien å gå eller ikke.

Og la meg også ha sagt at Kommuneforbundet har opptrådd svært konsekvent. Ingen kan ha vært i tvil om hva Kommuneforbundet har ment. Men jeg tillater meg likevel å fremme forslag om at forutsetningen for at det iverksettes en begrenset prøveordning med lokale LO-avdelinger er at alle forbunds lokale avdelinger, også Norsk Kommuneforbunds, deltar i ordningen.

Når det gjelder opprettelsen av karteller, går vi inn for dette med de forbehold som jeg tidligere har nevnt. Og da, dirigent, har jeg stort sett referert innholdet i det forslaget jeg legger fram og det er vel ikke nødvendig for meg å referere det en gang til.

Rep. 117 – *Are Tomasgaard*, Hordaland:

Når vi i dag diskuterer organisasjonen vår, er det med bakgrunn i at samorganisasjonene ikke fungerer, hvis jeg forstår begrunnelsen til innstillingen fra Sekretariatet rett.

I såfall er dette en sannhet som må utdypes dersom en skal kunne bruke slik argumentering aktivt for å opprette LO-avdelinger som en erstatning for samorganisasjonene.

Det er viktig å understreke at enkelte samorganisasjoner har fungert også de siste årene. Dette er viktig overfor alle de tillitsvalgte som aktivt har stått på for Landsorganisasjonen ute i distriktene. Og det er faktisk endel.

Selv er jeg leder i en aktiv samorganisasjon og min oppfatning er også at der en har aktivitet finner en også kunnskaper og meninger om hva som er problematisk med å drive et aktivt lokallag.

Det er etter min mening lett å komme fram til den konklusjonen at ting ikke fungerer. Det som er viktig nå vi skal omorganisere, er å gripe fatt i akkurat disse tingene og få de til å fungere, samtidig som vi opprettholder de sterke sidene ved dagens organisasjon.

At samorganisasjonene generelt har slitt med aktivitetsnivået kan forklares med ett ord, økonomi. Tross minimale inntekter har likevel enkelte organisasjonslag klart å utføre viktige lokale tiltak for Landsorganisasjonen. Denne styrken i lokalleddene er det viktig å ta vare på.

Når vi nå trenger ny organisasjonsfirkanter, trekkanter eller sirkler for den sakens skyld, er det viktig å huske på at medlemsmassen er den samme, hvor de tillitsvalgte sannsynligvis blir de samme. Derfor er det lett å gå i den psykologiske fellen at en danner seg et drømmebilde av den organisasjonen vi nå skal vedta. Samtidig som vi kaster vrak på alt som har vært og som er.

Dette skulle være farlig både for de tillitsvalgte i lokalleddene, men også for den nye organisasjonen. Vi må være realistiske. Derfor har jeg sansen for prøveprosjekter, samtidig som det er viktig at en ikke setter tilside alle de organisasjonene som ikke blir plukket ut i prøveprosjektet.

Allerede er LO på vikende front ute i lokalsamfunnet, og det er viktig at vi stopper denne trenden. Informasjonsarbeid og aktiviteter i lokalleddene bør, i perioden med prøveprosjekt, stimuleres med større økonomiske tilskudd. Ut fra denne begrunnelsen foreslår jeg at følgende forslag blir overført Sekretariatet:

«Ved å legge fram aktivitetsplan og budsjett, vil samorganisasjonene få tilført økonomiske midler inntil størrelsen på medlemskontingentinntektene til den aktuelle samorganisasjon. Ordningen gjelder for alle lokale ledd som ikke er med i prøveprosjektet og inntil dette prosjektet, er avsluttet og evaluert.»

Dersom en ikke allerede nå begynner og økonomisk styrker lokalleddene som ønsker å drive med aktiviteter, tror jeg vi kan få inn så mange og gode organisasjonsplaner vi bare måtte orke, men det vil være for sent. Store deler av det store engasjementet er drept allerede før prøveprosjektet vårt er ferdig og evaluert. Det viktigste symptomet på dette er rekrutteringen av tillitsvalgte til verv i lokalleddene. De som er aktive idag.

Når det gjelder størrelsen på LO-avdelingene er det viktig at en

ikke ser seg blind på antall medlemmer på hvert område. Det er flere områder som må vurderes, geografi, tradisjon og aktivitet bør vektlegges.

Fylket jeg representerer vil med dette underbygge vedtaket når det gjelder antall LO-avdelinger. Skal en kunne drive forsvarlig og rasjonelt og samtidig få medlemmer til å påta seg tillitsverv, er det viktig å lytte til de som kommer fra områdene og vet hvor skoen trykker. La meg slå fast med en gang at det ville være dårlig økonomi å ha gode LO-avdelinger som ikke fungerer, med grunnlag i de tingene jeg har nevnt forut.

Kamerater, jeg er enig at det er viktig for Landsorganisasjonen å fornye seg, og det er viktig at vi kommer igang. Derfor synes jeg Kommuneforbundets merknad er beklagelig og destruktiv, at Kommuneforbundet som det største forbundet har et markeringsbehov forstår jeg, men derifra og til at de dropper lokale LO-avdelinger, ja det er et langt skritt.

For oss som har tillitsverv på lokalplanet er en slik holdning uforståelig. Det er ikke tillitsvalgte i kommunale fagforeninger som reagerer på at de skal bli holdt utenfor LO-avdelinger. Ca. 60 - 70 % av sakene samorganisasjonene fram til idag har til behandling har kommunal eller fylkeskommunal integritet.

Læresetning nr. 1 i fagbevegelsen; «sammen er vi sterke». En slik oppretting av lokalarbeidet som Kommuneforbundet gjennom disse merknader legger opp til, betyr en utarming og dermed en svekkelse av det lokale arbeidet for våre medlemmer.

Det er heller ikke økonomisk for Kommuneforbundet ved å stå utenfor, hvis det var noen i forbundet som måtte tro det. Dersom Kommuneforbundet tar mål av seg, gjennom sine distriktsorganisasjoner, å dekke det området som samorganisasjonene har eller skulle ha dekket så langt, som LO-avdelingene er tiltenkt å dekke, så skal jeg love Kommuneforbundets representanter at prislappen blir høy.

Jeg tror det eneste som kommer til å skje er at Kommuneforbundets medlemmer får et svakere tilbud og større avstand til sine talerør i viktige samfunnspolitisk saker. Dette, samtidig som Kommuneforbundets fraværelse fra LO-avdelingene, vil svekke også deres arbeid. Jeg vil be Kommuneforbundet begrense seg.

Det vår organisasjon trenger minst av alt i disse tider er en dyptgående intern organisasjonsstrid. Det måtte være en utfordring for Kommuneforbundet å være med i prøveprosjektet. Ut ifra at ting som ikke fungerer må endres underveis, ville nettopp en slik holdning vært en styrke for Kommuneforbundet, ettersom de da ville fått erfaringer som grunnlag for sitt syn.

Jeg håper at samholdsstanken skal kunne gjennomsyre hele vår organisasjon, når organisasjonsutviklingsrunden er over. Med dette ønsker jeg at Representantskapet samler, og kan vedta og gå inn for den innstillingen som foreligger. Med det sier jeg takk for meg.

Rep. 116 – Svein Fjellheim, Rogaland:

Under behandlingen av vår egen organisasjon på Kongressen, avsluttet Yngve Hågensen sin tale på følgende måte:

«Mange spør om dette er en ideell modell? Ja, det er det ikke lett å svare på, men jeg tror det er en bedre modell», sa Yngve. «Det betyr åpenbart en styrkelse og en fornyelse. Vi viser vilje til å handle konkret. Si derfor ja til fornyelse, desentralisering, og en bedre service for medlemmene, si ja til en prosess for en bedre organisasjon. Sørg for at LO også blir den dominerende organisasjon for arbeidstakerne også langt inn i neste århundre», avsluttet Yngve med på Kongressen.

Richard Trælves viste i sin innledning på Kongressen til den enorme deltakelsen fra grunnorganisasjonen i prosjektet. Dette ble gjentatt og understreket av Yngve idag.

Han viste til at flere var klare og det var stor enighet blant de mange som hadde deltatt. Også Kommuneforbundet, Fellesforbundet og selvsagt alle andre. Det var hva som var fagbevegelsens viktigste mål og oppgaver de nærmeste 10-15 årene. Arbeid for alle, lønns- og arbeidsvilkår, vern om velferdsstaten og rettferdig fordeling.

På spørsmål om hvilke krav man satte til egen organisasjon, var det like krystallklart. Nemlig at LO må gjøre en bedre jobb for medlemmene, med andre ord, det er ikke godt nok. Vi er ikke gode nok noen av oss. Vi øker ikke godt nok i oppslutning selv om noen har en viss pluss, så har også det sine forklaringer. Videre sa en, «LO må yte bedre service». Med andre ord, servicen vi yter i dag er ikke god nok. Vi må gi mere hjelp og støtte og desentralisere LO.

Dette, og en rekke andre spørsmål blir forsøkt fanget opp i de vedtakene Kongressen fattet, når man ba om en nærmere utredning til Representantskapet. De spørsmål Kongressen ba LOs ledelse og Sekretariatet om å utrede, de er utredet. Og etter min oppfatning er utredningens konklusjoner og forslag, absolutt og helt i tråd med flertallets vedtak på Kongressen.

Budskapet i debatten, og den var lang på Kongressen; uansett forbund, det var desentralisering, det var medlemmene i fokus og det var økt service. Det var de klare signalene Kongressen ga.

En annen viktig oppgave som ble understreket og som gjelder oss alle, er å øke medlemsgrunnlaget generelt sett. Den gruppen

som det må satses langt sterkere på, er de unge. Ca 70 % av alle under 25 år er uorganisert. Det er et altfor høyt tall folkens. Ca 50 % av alle i alderen 25 til 29 år er uorganisert, og for denne gruppen må vi gjøre en forandring.

Industrien er bedre enn andre, når det gjelder organisasjonsprosenten, men heller ikke der er det godt nok. En må faktisk være innstilt på å bruke noe mere ressurser etter min oppfatning, på nettopp unge som skal være de fremtidige medlemmene i Representantskapet, og de ulike nye gruppene som etterhvert kommer til.

Jeg har sågar sagt noen ganger når jeg har reist rundt og snakket om dette LO-prosjektet, siden jeg har vært med i en av gruppene, at kanskje, – og det er jo omtrent som å banne i kirken i denne forsamling –, kanskje en faktisk skulle bruke noe av ressursene våre i kampfondet. Kanskje en promille av kampfondet hadde vært godt nok til å satse utelukkende på de unge for å få de inn. For en billig penge, rett og slett få de inn i «familien».

Styrking av medlemstallet skjer ikke bare ved nye medlemmer, vi må også bli flinkere til å ta vare på de vi allerede har. LO mister fra 25–30 000 medlemmer pr. år, og får omtrent det tilsvarende antall nye pluss/minus. Tenk om vi makter å beholde flertallet av de som melder seg ut. Da hadde tallet økt i seg selv. I tillegg; mer fornøyde medlemmer, – økt service og bedre oppfølging – er absolutt våre beste ambassadører og gir flere nye medlemmer enn selv de beste og dyreste reklamekampanjer.

Nå er service og desentralisert service viet relativt stor plass i utredningen. I innstillingen foreslås det at LO-avdelingene knytter til seg såvel juridisk som økonomisk ekspertise. Og der dette ikke dekkes av storbyene, må det etableres lignende tilbud som knyttes til LO-avdelingene i fylket.

Nå er det mange måter å løse dette på, det betyr ikke at enhver LO-avdeling skal ansette hver sin jurist, men det går an å inngå avtaler.

Nå skal ikke jeg stå her og skamrose Stavanger Samorgs juridiske rådgivningskontor. Men det må være tillatt allikevel å si noe om det. Vi har drevet med det i 4 – 5 år. Vi har måttet utvidet timeantallet og det er åpent 3 timer hver uke, uten timebestilling, egenandel 100 kr. og resten dekkes av Samorg. Jeg kan si at det koster 1500 kr hver torsdag, betalt av de tilsluttede fagforeninger. Det er stappfullt hver torsdag.

Jeg kan dokumentere, om ønskelig, at en rekke fagforeninger i Stavanger har fått nye medlemmer utelukkende fordi de vil gjøre bruk av Stavanger Samorgs juridiske rådgivningskontor. Jeg beklager at det er så mange problemer blant våre medlemmer at de

må oppsøke jurist så ofte, men ikke desto mindre så viser det at det er et behov. Jeg vil beklage, hvis vi ikke kan utvide den ordningen, slik det legges opp til her. At en også får juridisk kompetanse på dagtid, som kan rådgi våre tillitsvalgte ute på arbeidsplassene. Få en mer desentralisert modell for å unngå problemer slik en fra tid til annen ser blant annet i arbeidsrettssaker.

Videre bør man også snart etablere økonomisk rådgivning etter samme mønster som det juridiske. Da i samarbeid med Landsbanken og Samvirke, slik det er foreslått i innstillingen fra Sekretariatet.

Av andre viktige tilbud, er å bedre tilbudet til de arbeidsløse. Der synes jeg nok, må jeg innse, er ikke innstillingen god nok. Det var Yngve delvis inne på idet han beskrev at det har sine økonomiske barrierer.

Jeg vil hevde at, av de tilbud jeg for min del kjenner til, er det bare Grafisk Forbund som kan stå fram som et slags forgrunns-eksempel på hvordan man følger opp arbeidsledige. Jeg synes de gjør det på en alldeles utmerket måte i forhold til det mange andre gjør. Der må vi altså bli flinkere. Vi må ikke bare snakke om de arbeidsløse i den ene enden og sørge for at forholdene blir bedre for de som har jobb. Det er gjerne sånn, sågar vår tariffpolitiske ofte litt egoholdning er. Men det må også gjennomføres i organisasjonen når det gjelder de arbeidsløse.

Det å stoppe opp nå, i bokstavelig forstand for vårt vedkommende, kanskje måtte sende brev til de avdelinger som eventuelt ikke skal være med i det bestående og i det kommende fellesskapet, og ekskludere disse fra tilbud de allerede har. Og som er så godt mottatt og eventuelt de utvidede servicetilbud. Ja, det ville være direkte trist.

Det er derfor viktig at denne forsamling kommer fram til et vedtak som samler forsamlingen. Og som ikke fører til at en må gå til et slikt skritt ute i de organisasjonene som har et slikt tilbud og som gjennom prøveprosjektet skal gjennomføre det.

Forslaget til omorganisering som er lagt fram, som andre har vært inne på, er slettes ingen revolusjon. Det er et forsøk på å bli bedre for våre medlemmer. Eller sagt på en annen måte; LO satser på en organisasjonsendring som kan bidra til at medlemmene får mer igjen for sin kontingent. Uansett vedtak her i Representantskapet, er det en plikt for oss ute i den lokale organisasjon å arbeide etter de prinsipielle mål som er nedfelt i forslaget til vedtak.

Jeg sier det slik i det jeg forutsetter at alle i LO-familien har et felles mål. – Nemlig å styrke LO som interesseorganisasjon for flest mulig av landets lønnstakere.

Innenfor forskningsmiljøet har en sagt at LO er en forsteinet organisasjon med liten eller ingen fornyelse. Nå er det liten vits i å endre kun for endringens skyld, selv om jeg nesten er iferd med å si det må vi kanskje gjøre.

Men det er også noe i utsagnet; «Den som ikke beveger seg, står stille». Og vi må, etter min oppfatning, prøve dette som nå er lagt fram i de to årene som er foreslått. Og som noen har sagt før; «Veien blir til mens du går».

Helt til slutt dirigent; prøveprosjekter – det er to måter å se det på. Det negative frykter ofte endringer, noen hevder altså at alle forsøk har en tendens til å bli permanent. Det positive er, en åpning for endringer til det bedre. – Nemlig at forsøksordninger har det positive i seg at man prøver noe nytt uten å låse seg til og måtte leve med det som er negativt i prøveprosjektet.

Rep. 38 – Heidi Larsen, Handel og Kontor:

Jeg har erfaring fra lokal organisasjon, Samorg i Trondheim. Samorg i Trondheim er det sikkert en del som mener mye om, og det gjør selvfølgelig jeg også for jeg har vært medlem her i 10 år.

En ting man ihvertfall kan si om Trondheim Samorg er at det er aktivitet der. Vi har et godt tilbud til medlemmene. I likhet med Stavanger har vi også juridiske tjenester og vi har økonomisk tjeneste, og vi jobber faktisk også med sosionomtjenester til medlemmene.

Vi synes det var trist om to store forbund ikke skal kunne ta del i det her. Nå er ikke vi noe prøveprosjekt, men jeg har sittet og tenkt litt for meg selv. På årsmøte ifjor valgte vi nestleder fra Fellesforbundet, vi valgte året før leder fra Kommuneforbundet, og Kommuneforbundet har to styremedlemmer til i Trondheim Samorganisasjon. Dersom vi hadde vært et prøveprosjekt hadde ikke de kunnet vært med på videreutviklingen fra 1.1.95.

Jeg skal ikke snakke prinsipper, jeg skal snakke om lokal organisering og hva min erfaring er derfra. Min erfaring er at det forbundet som har vært flinkest til å nyttiggjøre seg samorg er faktisk Kommuneforbundet. Det er fra Kommuneforbundet vi har fått flest henvendelser i forbindelse med at andre skal være delaktig i en del ting de har vært opptatt av.

De har ønsket en tverrfaglig påvirkning for å opprettholde bl.a. kommunale enheter. Vi har arbeidet med trygdeproblematikken, vi har jobbet for å opprettholde Trondheim Trafikkselskap som en kommunal enhet, unngått privatisering av renholdsverket og energiverket. Det er en del av de områdene som Kommuneforbundet har nyttiggjort seg Trondheim Samorg på.

Fellesforbundet har også nyttiggjort seg Samorg for å få en samlet fagbevegelse til å øke press på Trondheim Kommune. På sånne ting som å presse Trondheim Kommune til å benytte bedrifter med egne ansatte og unngå kontraktørvirksomhet, at man kun skal benytte bedrifter som har lærlingeordninger bl.a.

Så de to forbundene er de som har nyttiggjort seg det lokale LO-apparatet i sterkest grad. Derfor er det med forundring jeg registrerer at Kommuneforbundet sentralt har et annet ønske enn det jeg kjenner som praksis fra Kommuneforbundet lokalt.

Jeg må si at jeg reagerer på at Fellesforbundet ikke vil delta fullt ut p.g.a. Kommuneforbundet sitt syn. Jeg skal selvfølgelig ikke påstå at ledelsen i Kommuneforbundet ikke er i takt med de lokale leddene. Jeg vil bare uttrykke forundring da jeg vet at vår erfaring fra Trondheim er i samsvar med den praksis Kommuneforbundet lokalt har, i forhold til ganske mange storbysamorganisasjoner.

Etter en pause i møtet refererte *dirigenten* permisjonssøknad fra rep. 151 – Lars A. Myhre, Sekretariatet, som søker permisjon fra kl. 11.20. Denne ble innvilget.

Dirigenten opplyste videre at Sekretariatet i pausen har avholdt et møte og at LO-lederen har bedt om å orientere Representantskapet fra det møtet.

Yngve Hågensen orienterte om at det blir omdelt et tilleggsforslag fra Sekretariatet til den innstillingen som foreligger og han refererte:

«Forslag til tillegg til Sekretariatets innstilling:

Representantskapet viser til Sekretariatets innstilling om at Norsk Kommuneforbund kan reservere seg i prøveperioden med hensyn til LO-avdelinger og næringspolitiske oppgaver.

Representantskapet viser videre til at det i organisasjonsdebatten særlig har blitt fokusert på en styrking av de lokale organisasjonsledd. Dette er bakgrunnen for forslaget om å prøve en ordning med LO-avdelinger.

Verdien av prøveordningen vil blant annet avhenge av deltakelsen i de ulike avdelinger. Representantskapet viser i den sammenheng til at Prosjekt -93, skal behandles på Norsk Kommunefor-

bunds landsmøte høsten 1994. Det er derfor hensiktsmessig å avvente landsmøtets vedtak, før det treffes endelig beslutning om igangsetting av prøveordningen med LO-avdelinger.

Sekretariatet gis på dette grunnlag fullmakt til å iverksette eventuelle prøveordninger med LO-avdelinger innenfor de rammer som fremgår av Representantskapets vedtak. Om nødvendig har Sekretariatet også fullmakt til å igangsette prøveordninger andre steder, i stedet for de som fremgår i innstillingen.»

Yngve Hågensen fortsatte med å orientere om bakgrunnen for Sekretariatets tilleggsinnstilling:

Vi synes det til nå har vært en ryddig behandling i Representantskapet. Ryddig behandling i den forstand at representantene fra de respektive forbund har tatt utgangspunkt i eget ståsted, men også vilje til å se tingene i sammenheng.

Det er et problem for oss at det største fagforbundet i LO, Norsk Kommuneforbund, har et organisatorisk vedtak som vi respekterer at forbundets representanter her ikke har anledning til å gå på akkord med. Det som er spørsmålet er hvordan skal vi tilrettelegge en prosess som muliggjør at Norsk Kommuneforbund på selvstendig grunnlag i sine organer kan gjøre en vurdering av sitt tidligere vedtak i forhold til prosessen som har vært i ettertid. Det er det vi er på jakt etter i Sekretariatet. På en redelig måte fastslå Kommuneforbundets, ikke bare rett, men plikt til å ta hensyn til sine overordnede organer. Samtidig, uten at det innebærer at de forskutterer noen vedtak, konstatere at de har satt denne saken på dagsorden i landsmøtet som starter i oktober. Det er med henvisning til en realitet som forbundet selv har gjort. Dette organet må bare konstatere at de skal behandle det. Og vi kan ikke forutsette hva det landsmøtet kommer fram til. Men vi kan da, slik vi inviterer Representantskapet til, avvente og ta endelig stilling til Sekretariatets innstilling. Deretter gi Sekretariatet fullmakt til å gjøre endelig vedtak når denne prosessen vi viser til er ferdigbehandlet.

Det vi prøver på, er å vise respekt for organisasjonsmessig skikkelighet i vårt største forbund. Det er vi opptatt av og vi håper at Kommuneforbundet oppfatter det positivt. Så viser vi respekt for Fellesforbundets håndtering av det hele. Det er det vi forsøker å tilrettelegge. Det er det Sekretariatet var opptatt av.

Vi er ikke ferdig med debatten på dette Representantskapet, men vi synes det var betimelig med et innspill, ikke minst for å illustrere den retten våre største forbund også har til organisasjonsmessig skikkelighet, og vise respekt for det. Det er det vi legger opp til og det er det vi på et tidspunkt håper at Repre-

sentantskapet kan slutte seg til. Men det er meningsløst hvis vi skal ha en bred diskusjon om retten til organisatorisk ryddighet i «eget bo» for å si det slik.

Med dette legger jeg frem tilleggsforslaget for å tilrettelegge en framdrift, også i forhold til den videre debatt som det er mange inntegnede talere til.

Dirigenten takket Yngve Hågensen og opplyste om at det til nå er inntegnet 16 talere. Dirigenten ga ordet til

Rep. 106 – *Jardar Hendricksen*, Østfold:

Jeg må si at jeg har problemer med disse innstillingene som foreligger. Jeg representerer Østfold men er samtidig medlem av Fellesforbundet.

Der ligger vel en liten kjerne til sprik. Det skjønner dere når dere vet at Østfold fylkesorgan har sagt ja og tilbudt seg å være med i et prøveprosjekt. Dette på tross av at flere av lederne i samorganisasjonene i Østfold kommer fra Kommuneforbundet og også sitter i Tilsynsutvalget. Vi har et enstemmig vedtak på at vi stiller oss disponible til et prøveprosjekt. Da skjønner dere selv dilemmaet i den sammenhengen.

Derfor burde vi egentlig hatt en bekreftelse fra Kommuneforbundet sentralt at de fristiller sine lokale avdelinger. Det henger ikke på greip når de i et sentralt organ sier at vi vil ikke være med på det, samtidig sier de lokalt at dette skal vi prøve.

Det er min situasjon, samtidig som jeg er leder av Fredrikstad Fagforening. En av de mest dominerende i Fredrikstad, ved siden av Kommuneforbundet, hvor styremedlemmene begynner å vise en viss irritasjon over slike ting som skjer. Dette må jeg også ta hensyn til som avdelingsleder selv om jeg prøver å bygge bro over disse forholdene. Vi greier oss meget godt selv i Fredrikstad. Vi greier oss meget godt selv i Østfold Fellesforbund. Men vi er villig til å stille våre ressurser til disposisjon. Og det ville vært en vesentlig tyngde og kraft hvis både Kommuneforbundet og Fellesforbundet var med i dette prosjektet.

Det er ikke tvil om annet enn at begge forbundsområdene har avdelingsstrukturer som ikke fungerer, selv om vi også har sterke avdelinger ved siden av. Derfor hadde jeg ønsket at vi hadde fått et positivt vedtak i dag.

Når jeg leste den innstillingen og den reservasjon som lå i dokumentasjonen, da fikk jeg store problemer med meg selv.

Vi har fattet et vedtak som jeg skulle gå positivt inn for, men så

får jeg en innstilling som jeg egentlig må gå negativt inn for. Jeg håper at det må ligge i det nye forslaget fra Sekretariatet at den forhenværende innstillingen forsvinner ut av bildet. Det er den eneste muligheten for at jeg kan stemme positivt på dette.

Så vil jeg henstille til Kommuneforbundet og være med i fellesskapet i likhet med det vi andre vil være med på. Slik at vi kan få til et serviceapparat som er til for medlemmene. Det hjelper ikke hvor mye jeg slår meg på brystet og sier at jeg er tillitsvalgt, hvis ikke jeg gjør den jobben som en tillitsvalgt skal gjøre. Det er å skaffe et apparat som fungerer når medlemmene har problemer. Det er jo det som er hele poenget. Og det er litt av problematikken når det gjelder samarbeidsorganisasjonen, selv om den fungerer i Fredrikstad. Det er ikke kjent ute blant medlemmer og blant avdelinger hva vi driver med. Vi er for lite flinke til å informere om vår virksomhet og det må vi gjøre noe med. Det er også satt på dagsorden i Fredrikstad Samorg.

Vi får håpe at vi kan komme fram til en positiv løsning. Men jeg aksepterer ikke at pressen eller andre prøver å legge hatten over på Fellesforbundet og si at de har torpedert det. For det er ikke vår innstilling, så den er helt klar for Representantskapet.

Rep. 149 – *Finn Erik Thoresen*, Sekretariatet:

Det kunne vel være veldig lett etter LO-kongressen å si at mindretallet var så stort at det var på grensen til at man nesten vant avstemmingen, i forhold til det synspunktet vi hadde.

Men vi var ganske raskt klar over at stemmetallet viste en ganske stor sprik i forhold til hva mindretallet mente.

Det er slik at det er forskjell på Kong Salomon og Jørgen Hattemaker, det er det også i LO. Vi har sett at Kommuneforbundet fra Sekretariatet får en dispensasjon. Grafisk har ønsket å stå utenfor kartellene, som vi har ment var den best egnede modellen, og har fått klart nei til det i og med at det står i vedtektene for industri at det er en plikt at man skal være medlem.

Vi tar det til etterretning og retter oss selvfølgelig etter det, men det gjør kanskje situasjonen når vi skal behandle den videre for endelig avgjørelse i forbundet noe vanskeligere.

Det er slik at dette ikke er en sluttstrek for organisasjonsdebatten. Tvert imot er det nå egentlig startdebatten på det som skal ut til avgjørelse i forbundene. I den forbindelse, tror ihvertfall jeg, at det viktigste når vi skal diskutere dette videre er ikke karteller eller ikke karteller, men det er hva vi greier å gjøre ut av LO på lokalplanet, LO-avdelingene.

Jeg tror ikke medlemmene er så veldig opptatt av om vi møter hverandre i karteller, sekretariater eller representantskap. Jeg

tror ikke det er det mest avgjørende. Men jeg tror de er veldig opptatt av hva som skjer med LO lokalt.

Jeg tror det er riktig at om man skal få forståelse for kartellene bør det også være en likhet mellom kartellene, og da tenker jeg statusmessig. Jeg tror det er riktig at kartellene har den samme status, at man har den samme rett til representasjon eller ikke representasjon i Sekretariat også videre. Her er det retningslinjer både for kartellene, men det er også LOs vedtekter vi snakker om. Men i den videre behandlingen mener ihvertfall jeg, at kartellene må likestilles hvis de skal ha noen verdi i fremtiden.

Jeg tror videre at når vi snakker om karteller og LO på lokalplanet skal man holde tunga rett i munnen og vite hva man gjør i forhold til hva slags oppgaver som blir overført. Jeg tenker først og fremst på det viktigste vi holder på med, arbeidet i forhold til de arbeidsledige og den servicen vi kan gi.

Den servicen de har krav på er først og fremst kompetanse, og da må vi sørge for at organisasjonsleddene kan gi den kompetansen. Det er kanskje ikke nok om man bare har en form for service i LO-avdelingene lokalt, den må også ligge på de enkelte bransjeforeninger, lokale foreninger. Da er det viktig at vi har et økonomisk system som gjør at ikke fagforeningene blir rammet hardt økonomisk slik at man ikke får anledning til å drive den servicen.

Det er et helhetsbilde vi er nødt til å oppfylle. Og vi må ikke lage skjevheter i det helhetsbilde for da kan vi tippe rundt.

Jeg tror at når vi diskuterer LO-avdelingene lokalt, mener ihvertfall jeg, at det ville være en katastrofe om Kommuneforbundet og Fellesforbundet skulle være utenfor. Vi kunne kanskje si det slik at det vil være en fordel for da ble det mere tid og mere penger på de øvrige, så kunne man drive service for de som ville være innenfor det området. Men så enkel er jo ikke verden.

Skal vi snakke om LO-avdelinger lokalt så kan vi ikke bare ha diskusjon om hva vi skal gjøre internt, men også hva vi kan gjøre i forhold til dette med samfunnspolitisk makt. F.eks. hvilken innvirkning vi skal ha i lokalsamfunnet, hvilken innvirkning vi skal ha i kommunene og på fylkesplan. Hvis vi står med en splittet organisasjon hvor Kommuneforbundet skulle stå utenfor, eller Fellesforbundet også, da hadde vi vært så svake på det planet at hele denne organisasjonsdebatten egentlig hadde utspilt sin rolle.

Jeg håper virkelig at vi kan stå samlet om den anbefalingen som nå er gitt Kommuneforbundet og at de kan ta med dette tilbake igjen som et resultat som er veldig positivt for oss alle sammen.

Organisasjonsdebatten er viktig vi har erkjent at vårt syn ikke

har nådd fram, det har vi tatt til etterretning og vi får behandle det ut fra det. Det er vår holdning til det men utover det ser vi selvfølgelig at den positive effekten av LO i karteller er i forhold til forbund som idag står utenfor LO og deres tilknytning til LO systemet. Der ser jeg en klar positiv effekt og hvis det blir resultatet da er vi kommet virkelig positivt ut av denne debatten.

Rep. 147 – *Magnus Midtbø*, Sekretariatet:

I sin innledning i dag trakk Yngve en del viktige konklusjoner. Viktige for videre å utvikle LO som organisasjon. Jeg tenker spesielt på de konklusjoner han trakk når det gjaldt det som har blokkert for organisasjonsutvikling i organisasjonen LO i mange, mange år som Yngve også viste til.

Jeg tenker på en diskusjon om forbundsløst LO og industriforbundsform o.s.v. Jeg tror at den stadig tilbakevendende debatt om disse tingene har blokkert for at vi skal komme igang med et utviklingsarbeid.

Om jeg ikke tar feil, og det tror jeg ikke jeg gjør for det var også Yngve inne på; bakgrunnen for Prosjekt-93 var den erkjennelse som Kongressen trakk ut fra det arbeid som FAFO hadde gjort, som viste at LO var i en rekrutteringskrise, en medlemsutviklingskrise. Dette i forhold til organisasjoner utenfor LO, men ikke bare det i forhold til antall uorganiserte i norsk arbeidsliv. LOs andel av de organiserte arbeidstakerne i landet har gått stadig tilbake. LOs andel av de organiserte i forhold til organisasjonene AF og YS har stadig forverret seg.

På Kongressen i 1993 og frem til Kongressen var NFATF motstandere av kartelløsningen. Vi la også frem på Kongressen et forslag som gikk imot en kartelløsning. Men som jeg har sagt tidligere, det er en tid for alt. Vi tapte den avstemmingen. Vi tok etter Kongressen konsekvensene av at Kongressen hadde besluttet at LO skulle organiseres i 4 karteller. Senere har vi forsøkt ut fra de synspunkter som bl.a. var bakgrunnen for at vi var motstandere av kartelløsningen å komme til en løsning når det gjelder kartellenes omfang, status, arbeidsområder o.s.v., som også vi kunne se var positive og nyttige for organisasjonen.

Det er litt merkelig at på Kongressen ble det forlaget som ble fremsatt av NFATF satt opp mot Sekretariatets og redaksjonskomiteens forslag del II. Begge forslag som det da ble stemt over inneholdt forslag om LO-avdelinger. Forslaget som ble fremsatt av NFATF fikk 121 stemmer, altså ikke så langt fra flertall. Alle som stemte der stemte for forslag som inneholdt LO-avdelinger med utbygging av servicekontor.

Det er litt pussig at det skal kunne skje på den måten med den debatt vi har fått etterpå. Jeg er enig med Finn Erik i at ikke medlemsutviklingskrisen i LO vil bedre seg betraktelig bare på grunn av at vi organiserer oss i 4 karteller.

Jeg tror det som kan bedre rekrutteringskrisen i LO, det er utbygging av den lokale organisasjonen. Det er der medlemmene finnes, det er der de kan rekrutteres. De kan vanskelig rekrutteres fra Youngstorget.

Utredningene som har ligget til grunn for arbeidet i Prosjekt -93 har klart vist hvilke grupper av arbeidstakere og hvilke utvikling i norsk næringsliv som har funnet sted og som er med på å prege den situasjonen LO er i når det gjelder muligheter for å rekruttere nye grupper.

Det jeg savner i innstillingen om Prosjekt -93 er den fokus rekrutteringsproblemet etter mitt skjønn burde hatt. Jeg mener ikke å si at debatten om LOs struktur ikke er en viktig debatt, men jeg synes at sammenhengen mellom struktur og rekruttering kommer i bakgrunnen.

Jeg tror man må legge større vekt på de ulike forhold. Det er ikke bare ett eller to enkle forhold som må rettes på for at LO som organisasjon skal kunne organisere nye grupper. Dette må komme langt mer i fokus i det videre arbeidet. Man må se alle endringer og det ble også sagt i innstillingen alle endringer av LOs organisasjonsstruktur skulle ses i forhold til LOs rekrutteringsevne. Det har vel vært sånn og det har vel lett for å bli sånn at man får et navlebeskuende perspektiv når man ser mer på det indre liv og de eksisterende medlemmer, når man diskuterer organisasjonsendringer. Jeg tror vi må forsøke å frigjøre oss noe fra det når det gjelder utviklingen av det lokale apparatet og det er der medlemmene finnes.

Arbeiderbladet hadde en artikkel igår når det gjelder utviklingen av LOs medlemstilgang. Hvis jeg skal tro på de tallene, at siden 1983 har AF og YS prosentvis størrelser i forhold til LO endret seg fra 1983 med 30 % til idag å ligge på 56 %. De har i gjennomsnitt økt sin prosentandel med 2 % pr. år siden 1983.

Det betyr at man ikke skal legge alt for mye overdreven vekt på hvordan LOs struktur ser ut når det gjelder den problemstillingen. Disse to organisasjonene har ikke, så langt jeg kan se, bortsett fra kanskje ett eller to forbund sterke lokale organisasjoner og ikke en struktur som jeg kan se er bakgrunnen for at medlemmer, eller potensielle medlemmer, går inn i den organisasjonen. Det må være andre forhold og det må være forhold som vi må trekke frem for å rette på disse forholdene.

LO er nå snart nede i ca. 30 % av de sysselsatte og går vi ned mot 25 %, er det helt klart at det som sto i innstillingen til Kongressen vil bli et alvorlig problem for oss, nemlig at LO i fremtiden også skal være den største og sterkeste samfunnspåvirkner i landet.

Jeg vil så sterkt jeg kan også henstille til de som har hatt problemer så langt med å slutte seg til den innstillingen som foreligger, til å bidra til det som vil kunne være avgjørende for å endre på den utviklingen vi er i, og gjøre det de kan for at hele organisasjonen skal kunne gå i takt når det gjelder utviklingen av det lokale apparat.

Rep. 34 – *Sven Hugo Johansson*, Norsk Grafisk Forbund:

Jeg vil slå fast og forholde meg til Kongressens vedtak om at vi skal jobbe for karteller. Jeg beklager på det sterkeste, men vil forholde meg til et vedtak. Jeg tror det har vært et uheldig vedtak, jeg tror ikke det på noen måte vil være med på å styrke medlemsutviklingen innen LO.

Det er helt andre politiske og informasjonstiltak som må foretas. Et av de store problemene for LO, er at vi ikke greier å nå ut og fortelle hva LO driver med, altså den samfunnspolitikken som LO har drevet med, mens AF og YS skummer fløten og kjører, etter min vurdering, reinspikket egoisme mens LO tar et samfunnsansvar.

Det betyr at hvis du ikke er medlem av LO så får du likevel stor glede av det LO bedriver. I den foreningen jeg kommer fra var det et enstemmig årsmøtevedtak som gikk imot karteller. Nå sitter vi i den situasjonen at det er vedtatt og da kan jeg ikke se noen annen måte enn at vi skal prøve å få styrket LO, som betyr at samtlige tilsluttvalgt nå må jobbe på det sterkeste for å styrke LO og gjøre det beste ut av karteller. Sånn ser jeg på den.

Det jeg tar ordet for det var i grunn LO-avdelinger og spesielt LO-avdelinger i storbyer. Jeg er enig i at det er viktig å opprette LO-avdelinger. Men jeg er ikke enig når det blir laget målsetninger som går ut over alle rammer og som er til de grader uklare og ingen vet hva det vil koste. Jeg synes på mange måter det er uansvarlig og måtte ta stilling til noe som er så uklart.

Når jeg registrerte alt som LO-avdelinger skal gjøre, da tenker jeg spesielt på storbyene, satt jeg og lurte på hvordan skulle vi få økonomi til å gjennomføre dette. Men så ser jeg det ligger noen følinger da det ligger ikke i konklusjonen, men det står ihverfall svart på hvitt at: «storbyarbeidet må derfor utvikles som en gradvis overføring av midler fra den enkelte fagforening til å styrke felles innsats».

Det betyr i praksis, og det kan ikke tolkes på noen annen måte,

at fagforeninger skal styrkes økonomisk. For det er faktisk talt det det står. Og når det står «gradvis», så kan jeg faktisk talt tolke det slik at hvis det har vært «gradvis» i 15–20 år så er det antakelig ikke foreninger igjen. Når de ikke greide forbundsløst LO, så greier de kanskje foreningsløst LO, og det beskymrer meg ganske kraftig.

Fra Oslo Grafisk Fagforening har vi satset enormt med midler, vi gikk til anskaffelse av eget hus for å kunne skape et miljø. Vi bruker 7–800 000 i året til våre arbeidsledige medlemmer, og når LO som det står her skal legge seg på det nivået kan vi selv regne ut hva dette vil koste. Det er overholdet ikke mulig.

Oslo Grafisk Fagforening er villig til å bidra med noe, men vi er overhodet ikke villig til å svekke noen av våre aktiviteter. Vi har økonomisk støtte, vi har juridisk støtte, vi har opplæring, vi har tilbud og jeg skal gi bare et lite eksempel som jeg mener er viktig for fagforeningene og medlemmene som tilhører det miljøet der de jobber.

Vi hadde et møte for arbeidsledige medlemmer i Oslo hvor det deltok 110 arbeidsledige, og vi diskuterte det politiske, det økonomiske og hvordan vi skulle jobbe fremover. Beklager når det gjelder samorg. Hvis samorg. skulle innkalt til møte for arbeidsledige så ville det antageligvis ikke møtt opp mer enn 20 til 30, for dette har med hvor de føler seg hjemme. I Oslo Grafiske Fagforening føler medlemmene seg hjemme og det er det viktig å bevare.

Jeg mener bestemt, at skal vi få sterke LO-avdelinger så er vi nødt til å ha sterke klubber og vi er nødt til å ha sterke fagforeninger. Sterke fagforeninger er basisen i samorg. Uten sterke fagforeninger så vil vi ikke ha noen LO-avdelinger som betyr noe.

Jeg synes det er mange måter samorg. eller LO-avdelinger kan jobbe på. Vi bør samle oss politisk når det gjelder arbeidsledighetsspørsmål så må LO-avdeling jobbe mye mer samlet enn de gjør.

De fleste opplever og kjenner arbeidsledige som har gått ledige i drøye 3 år. Det eneste de har å se fram til er å få noen penger her og noen penger der fra sosialstønad. De mister altså retten i foreninger og det må være i foreningen, det er ikke mulig at samorg. eller LO-avdelinger kan jobbe på den måten.

Når folk har gått ledig over 3 år prøver vi å plassere de i jobber, vi prøver å jobbe for å bytte så alle får en jobb så de igjen kan starte på ny frist og få ledighetsstønad. Det er det ingen medlemmer i Oslo Grafisk Fagforening som ønsker å fjerne. Men jeg registrerer at det er føringer som ligger i å fremme forslag om å øke kontingenten. Veldig mange foreninger i Oslo er små og har dårlig

økonomi. Men hvis vi ønsker å legge oss på den linjen som jeg skisserte her så kan det bare bety en ting. Det må bety at LO sentralt og forbundene er villig til å bruke de midler, og det kan være svære midler.

Så skal jeg avslutte med å spørre LO-lederen, og jeg ønsker et klart svar på det Yngve, det jeg begynte med; Storbyarbeidet må derfor utvikles som en gradvis overføring av midler fra den enkelte fagforening til en styrket felles innsats.

Rep. 110 – *Odd Løvlibråten*, Oppland:

Som fylkesrepresentant fra Oppland fylke, hadde jeg store problemer med den protokolltilførsel som er gjort fra Kommune-forbundet.

Med den nye situasjonen som har oppstått med tillegget til Sekretariatets innstilling har jeg full forståelse for det. Men hvordan vil vi nå bli oppfattet ute i distriktet når vi kommer tilbake.

Vi har hatt en organisasjonsdebatt gående. Den skal gå hele tiden, men slik jeg oppfatter vårt fylke så ønsker vi nå en handling og også lokalavdelinger i den regionen som er uttatt som prøveprosjekt, Valdres og Land. Kommuneforbundets representanter i avdelingene de ønsker å delta i den handlingen.

Jeg frykter det som kommer til å stå i avisene i morgen, i forhold til at vi nok en gang utsetter handling.

Organisasjonsdebatten foregår hver dag. Men samspillet og samhörigheten over forbundsgrenser er viktig. Jeg beklager at vi heller ikke nå får noe handling i forhold til det vedtak som vi gjør før lenger ut i dette året, forhåpentligvis.

Rep. 78 – *Erik Hagen*, Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund:

Jeg er opptatt av styrking av grunnplanet. De tingene som ligger her har med det å gjøre, men problemet er at det er en god del ting som ikke ligger her, som har med det å gjøre.

Det er jo sånn som andre har vært innom, at innstillingen som ligger her ikke gir oss det store svaret og de endelige løsningene på hvordan vi skal sørge for at LO i framtiden blir medlemmenes kamporganisasjon, og den store fagbevegelsen i Norge.

Det er kanskje et lite skritt i riktig retning å opprette disse LO-avdelingene sånn det er beskrevet her, forutsatt at det kan styrke de lokale fagforening og klubbene som også Sven Hugo var inne på.

Det er også sånn at vi har en god del andre problemer, og ett av de problemene er knyttet til takhøyden innenfor fagbe-

vegelsen. Det er sånn at vi i fagbevegelsen må slutte å kaste ut aktive tillitsvalgte når de arrangerer en ekstra 1. mai frokost, eller markerer medlemmenes krav overfor NHO selv om det skulle være på et galt tidspunkt. Jeg synes LO kommer i et veldig merkelig lys. Tillitsvalgte som i en årrekke og med stor suksess har sloss om medlemmenes interesser, skal kastes ut av sine organisasjoner p.g.a. tidspunkt. Det er jo nettopp den type tillitsvalgte vi trenger. Disse burde belønnes, ikke straffes.

Når det gjelder innstillingens forslag til karteller er det vel mulig at kartellene etterhvert havner på et nivå som ihvertfall i utgangspunktet ikke er oppblomstring av et nytt byråkratisk mellomledd hvor kontingetpengene forsvinner.

Derfor synes jeg f.eks. industrikartellet, som er beskrevet med maksimum 5 ansatte, er viktig å holde på det nivået. Det er viktig for forbundene å ha tverrfaglig samarbeid på de feltene hvor vi har konkrete saker å samarbeide om og det er viktig å ha organer for det, så det er jeg enig i.

Det som er litt betenkelig her, er jo selvfølgelig hva dette kan utvikle seg til. Vi har hørt innlegg herfra som håper på at det skal utvikle seg til noe mer. Jeg tror ikke det er noe som skremmer nye medlemmer mer enn et svært byråkrati med mange ledd opp til toppen. Altså det gir oss ingen nye medlemmer, det tror jeg er ganske innlysende.

Kartellenes muligheter for å gjennomføre kartelloppgjør er bra. Det vil være mer demokratisk enn dagens samordning av tariffoppgjøret, for da vil de bransjene som er direkte berørt også stemme over oppgjørene selv uten at andre stemmer over andre oppgjør samtidig.

Men også her kan problemet bli hva dette skal utvikle seg til? Vi i NNN har gode erfaringer med forbundsvise oppgjør. De fører til en ganske stor grad av vitalisering og økt aktivitet på grunnplanet. Det blir derfor viktig at kartelloppgjørene aldri må bli noe påskudd for å unngå å gjennomføre forbundsvise oppgjør. Det er en problemstilling som jeg tror vi må ha helt klart for oss.

Det er sagt mye om LO-avdelingene her. Jeg tror ikke jeg skal si så veldig mye om det. Det er klart at dersom dette kan styrke servicen til medlemmene og ikke minst også hjelpe klubber og fagforeninger, få styrket dem så er dette bra.

Jeg har et spørsmål til forslag til vedtekter for LO i fylkene som Yngve kunne svare på. Det går på § 3, Representantskapet, det er et spørsmål om demokratiet og hvor Representantskapet først beskrives med 35 medlemmer, og så står det: «dessuten møter lederne i utvalg for familiepolitikk og likestilling o.s.v.». En opp-

ramsing av en bråte med folk som gjør at disse representantene i utgangspunktet nesten kunne risikere å komme i mindretall.

Jeg går ut fra at dette er ment sånn at vi skal møte med tale- og forslagsrett eller noe sånt. Men jeg skulle ønske at vi fikk presisert akkurat det punktet i de vedtektene.

Rep. 67 – *Eli Andreassen*, Norsk Kommuneforbund:

Helt fra begynnelsen av arbeidet med LOs organisasjonsprosjekt så har Norsk Kommuneforbund tatt avstand fra opprettelsen av lokale LO-avdelinger.

Når jeg nå sier at Norsk Kommuneforbund har tatt avstand så er det alle Kommuneforbundets politiske organer mellom landsmøtene som har gjort det. Bare for å poengtere hva Norsk Kommuneforbunds landsstyre er, så består det altså faktisk av lokale tillitsvalgte, bare for å ha det klart.

Derimot har vi vært svært opptatt med videreføring av LO på fylkesplan. Ikke minst for å forbedre og profilere LO på det næringspolitiske og på det samfunnspolitiske området.

Hvorfor sier så Norsk Kommuneforbund nei til lokale LO-avdelinger. Det har vært sagt mange ganger i forskjellige organer hvorfor vi gjør det. Her har det vært antydning at det kanskje er at vi er arrogante, at vi har en markeringstrang; det er faktisk ikke det som er årsaken. Jeg skal igjen prøve å begrunne de viktigste argumentene våre.

LO-avdelingene har aldri vært gitt klare oppgaver og målsettinger om sitt arbeid. Tvert imot har opplyste oppgaver hele tiden overlappet eller tildels tatt over fagforeningenes og klubbenes oppgaver. Riktignok under dekke av å være et utfyllende ledd eller støtteapparat for fagforeningene.

Erkjennelsen av og forsikringen om at LO-avdelinger aldri skulle erstatte fagforeningene eller erstatte forbundenes lokalledd har bare styrket Norsk Kommuneforbund i troen på at LO-avdelingene vil være unødvendige og fordyrende ledd i organisasjonen.

Norsk Kommuneforbunds prinsippielle syn er at lokalt tillitsvalgsarbeid og medlemsoppfølging er et forbundsansvar, og en oppgave som best kan løses av forbundenes lokalapparat. I stedet for å styrke service overfor sine medlemsorganisasjoner slik at kan de gjøre en best mulig jobb for sine medlemmer. Etter vår mening vil opprettelse av lokale LO-avdelinger bli et organ som opererer ved siden av forbundenes lokale apparat. Å bygge ut to parallelle organisasjoner, både lokalt og sentralt, uten en klar ansvars- og arbeidsfordeling vil både være organisasjonsmessig gal tankegang og direkte økonomisk uansvarlig.

LO-avdelingenes inndeling representerer også problemer for Kommuneforbundet. De har en flerkommunal inndeling og har dermed ikke noe forvaltningsnivå eller forvaltningsgrenser å forholde seg til. De dekker ikke et kommunalt nivå og heller ikke fylkeskommunalt. Et slikt organisasjonsledd vil derfor bare kunne være et internt organisasjonsledd som ikke blir operativt i lokalsamfunnet.

Når det gjelder håndteringen av arbeidsgiver og arbeidstakerrelaterte spørsmål, så er dette et forbundsansvar. Norsk Kommuneforbund er derfor fortsatt av den mening at opprettelse av lokale avdelinger ikke vil være det organisatoriske grepet som trengs for å ruste opp lokalapparatet. Opprustingen lokalt må derimot komme i forbundenes lokalapparat.

Vi mener midlertidig i Norsk Kommuneforbund at vi har vist både evne til å samarbeid og til imøtekommenhet ved å medvirke til en enstemmig innstilling fra Sekretariatet, og anbefaler Representantskapet å vedta den innstillingen som forelå før dette Representantskapet.

En liten kommentar til tilleggsforslaget fra Sekretariatet. Punkt 3, reiser etter min oppfatning tvil om Norsk Kommuneforbunds landsstyre er i takt med lokalapparatet.

Rep. 108 – *Knut Joar Johansen*, Akershus:

Jeg har egentlig tatt ordet for at noen forbund skal få se hvordan en representant fra grasrota ser ut.

Jeg tilhører de lokale tillitsvalgte som har oppfordret medlemmene ute til deltakelse i den organisasjonsdebatten som LO nå har kjørt. Jeg tilhører også de som tror på at LO kan bli fremtidens organisasjon. Jeg tilhører de som har ofret dager, kvelder og helger for at organisasjonsdebatten skulle gjennomføres. Men jeg tilhører ikke dem som medlemmene vil ha ut fra byen. Hvis dette Representantskapet fatter vedtak på tvers av medlemmenes ønsker tilhører jeg det skiktet som må ut å se medlemmene i øynene.

Derfor oppfordrer jeg Representantskapet om et vedtak slik at jeg slipper å bruke solbriller hele året. Jeg er ikke fornøyd med forsøksordninger. Er det et forsøk for at medlemmene skal glemme at de har deltatt i en organisasjonsdebatt eller er det et forsøk på å vise at medlemmene tok feil.

Jeg får skuffede medlemmer når jeg kommer hjem og det er medlemmer både i Kommuneforbundet og Fellesforbundet. Da jeg kommer med beskjed om at vi kanskje skal styrkes lokalt den dagen Gardermoen er ferdig utbygd.

Jeg vil avslutte med at Yngve gjør en god jobb, men må minne om

at det er ikke lett å «gjøre alle til lags», ihvertfall ikke gjedder. Og til dere som leser LO-Aktuelt så har dere sikkert sett at Øvre Rømsdal Samorg. har laget et servicesenter på Jessheim som skal drives på fritiden. Det er for å etterkomme noen av medlemmenes ønsker.

I den forbindelse fikk vi besøk av LO-lederen under åpningen som kom og klippet av et sånt fint silkebånd. Jeg tok med meg restene hjem til kona og hun ble ganske sur for at Yngve hadde klippet det sunt. Han skulle heller ha klippet av noe annet. Men uansett så klarte hun ihvertfall å lage en pute og den skulle du få Yngve og den må du bare slappe helt av på.

Rep. 29 – *Bjørn Christiansen*, Fellesorganisasjonen:

Ja det var jo en fin gave, mitt bidrag er kanskje et lite motto for organisasjonsdebatten og det er at i alle terningkast er det bare oversiden som teller. Vi er enige om at vi ikke kan organisere oss bort fra at det er det politiske og faglige arbeidet som er viktig. At mangfoldet gir en felles styrke og at det er behov for desentralisering av denne organisasjonen som det er for de andre.

Debatten viser jo at diskusjonene er viktig og selvfølgelig også for vårt forbund.

Vi er i den situasjonen at de andre forbundene som vi kan sammenligne oss med er organisert i andre hovedsammenlutninger. Derfor har vi på en måte tatt en slags rolle og representere de forbundene som både er profesjonsforbund innenfor offentlig sektor, kvinnedominert forbund, forbund for høyskoleutdannede o.s.v. Prøver vi å se litt på det forslaget som ligger her kan det øke sannsynligheten for at flere forbund av vår karakter kan komme inn i LO. I tillegg har vi også som dere vet slått sammen våre tre gamle forbund til ett forbund og er veldig fornøyd med det.

Det er to områder som jeg vil ta opp her og som dreier seg om de hovedtemaene som debatten har vist, nemlig LO-avdelinger og litt om LO-kommune.

Når det gjelder LO-avdelinger har vi hele tiden vært litt usikre på om LO-avdelinger er den riktige veien å gå. Vi har kommet fram til at den usikkerheten kan vi få greie på etterat prøveprosjektene er gjennomført og har vel slått oss til ro med det. Men vi er også opptatt av at alle forbund må være med. Hvis det ikke skjer, hva er det vi da prøver ut? Det er særlig viktig for oss hvor hovedarbeidstakere er i kommunal sektor at Kommuneforbundet er med på dette.

Det kan jo være sånn at vi kunne hatt samarbeid med Kommuneforbundet selv om de ikke var med i en LO-avdeling,

men dette er for såvidt mer et strukturelt tiltak og skal erstatte samorg. i de områdene de skal prøves ut. Det må være opplagt at det gis bedre strukturelle forhold i et organisatorisk opplegg sånn som disse LO-avdelingene viser seg.

Hvordan kan vi argumentere overfor nye grupper hvis det er sånn at ikke alle er med på at man skal styrke de lokale leddene.

Derfor støtter jeg også det nye forslaget fra Sekretariatet. Jeg mener, og det har vel Sekretariatet myndighet til, at hvis de finner ut at dette bør behandles igjen i dette organet vi nå er i så er det vel nødvendig å innkalle Representantskapet til ny debatt også.

Så litt til kartellene der er jo vårt hovedkartell LO-kommune. Når det gjelder kartellutviklingen på de faglige områdene er det godt at man kan danne utgangspunktet for det arbeidet som er gjort både i Statstjenestemannskartet og også i LOK, og at det er forskjell på arbeidsformen i disse ulike kartellene. Like fullt er det flere av oss som har ønsket at mulighetene skulle være de samme, og at vi hadde tatt opp i det arbeidet som har vært rundt forslagene her dette med egen administrasjon også for LO-kommune. Der ligger det også et opplegg fra de andre kartellene om at man kan overføre midler til en slik organisasjon.

Det FO i tillegg til Kantor og Organist og Musikerforbundet ønsker i denne forbindelse er å ha en tilråding med hensyn til forbundsmønsteret i kommunesektoren, og for at LO-kommune skal ha tilsvarende muligheter som de andre kartellene er det en målsetting at det opprettes en egen administrasjon. Hvis en slik administrasjon etableres bidrar LO med inntil 2 mill. kr. Det er på en måte en tilråding som kan gis slik at den kan behandles på den måten dirigentbordet finner det naturlig.

Det er et ønske for oss at det gis de samme muligheter for den type administrative ordninger også for LO-kommune. Så håper jeg på en positiv behandling av dette.

Rep. 119 – *Randi Langeland Mork*, Møre og Romsdal:

Jeg har vært for LO-avdelinger hele tiden, trass mitt medlemsskap i Norsk Kommuneforbund.

Jeg har det inntrykk at vi som har hatt et positivt samarbeid i samorg. og med LOs distriktskontorer i fylkene ser litt annerledes og har større perspektiv på samarbeid utover forbundet enn det andre har.

LO-avdelinger sitt mandat, arbeidsoppgaver og formål er definert i sakskomplekset innstilling/sammendrag. Dette er en oppgave som i større eller mindre grad har vært samorg. sitt arbeidsområde alt etter ressurser, menneskelige og økonomiske.

Samorg. har vært drivkraft, respektert takhøyde, vilje og mot slik som Yngve avsluttet med i innlegget sitt. Samorg har vært det fora som har markedsført alle fagforeninger tilsluttet LOs interesser i samfunns- og næringsliv på en slik måte at det både er blitt forstått, oppfattet og synliggjort. Politiske fora såvel som blant den gjengse mann.

Det har i samorg vært en gjensidig respekt og støtte å få for saker både i offentlig og privat sektor. LO har et navn som er kjent og respektert. Vi kan vel si at vi som tillitsvalgte representerer det også med en viss ydmykhet fordi vi kjenner slagkraften og innflytelsen.

Uansett hva forslaget og pålegg mitt eget forbund kommer med overfor det lokale tillitsvalgsapparatet så skal det svært mye til for å erstatte LO-avdeling/samorg i samme bredde som denne modellen har og har hatt. Vi trenger vel ikke å gå lenger tilbake enn til 1. mai for å se hvor samorg. blir skrevet om og debattert rundt det arrangementet.

Det er bare LO-avdelinger som kan ivareta et videre engasjement. Det skal mye ressurser til økonomisk og menneskelig for å erstatte 7-8 forbund i bredde og kapasitet.

Sammendrag av LO-prosjektet side 25 beskriver hvordan vi fortsatt skal fungere lokalt. Dette blir stort sett slik vi på godt og vondt fungerer idag. Jeg tror at forslaget om LO-avdelinger er kommet for å bli. Det vil bli et bedre fora enn samorg. både økonomisk og ressursmessig.

I tillegg skal vi beholde distriktssekretærene som vi i alle fall i Møre og Romsdal har hatt det aller beste samarbeid med og «oppbacking» fra.

Som lokal tillitsvalgt kjenner vi medlemmene og vi kjenner problemene. Vi markedsfører synspunkt, fremmer krav og finner løsninger, det skal vi fortsatt gjøre med eller uten LO-avdeling og samorg. Men skal vi ha visjoner om å dekke bredde i arbeids- og samfunnsliv, håndheve handlingsprogram, drive faglig/politisk samarbeid og engasjere oss i utviklingen som tjener «fagrørsla» sin ideologi, ja da trenger vi et fora som kommer i tillegg til lokalapparatet distriktsstyret. Og det er her mitt eget forbund har tenkt annerledes enn jeg kan begripe tjener framtida.

Selv om jeg kanskje er representant for mindretallet i Kommuneforbundet her idag, så representerer jeg iallefall flertallet i LOs Samarbeidsorgan i Møre og Romsdal.

Konsekvensen er jo disse reservasjonene. Jeg forsto det for det enkelte medlem, så i tillegg til at vi finner det uforståelig er det også mange medlemmer som vil finne det diskriminerende.

Etter at de skrev dette så er tilleggssforslaget kommet på bordet, og det støtter jeg. Det innebærer forhåpentligvis at Kommuneforbundet ikke sitter utenfor fellesskapet lokalt og på fylkesplan, henholdsvis LO-avdelinger og distriktsstyret. Slik at det fruktbare samarbeidet kan føres videre fram mot den grøderike høst uansett vær og vindforhold underveis.

Det er vel kanskje mer naturlig at NKF tilpasser seg LO enn at LO skal tilpasse seg NKF. Men her er det mer snakk om et både/og enn et enten/eller.

Rep. 66 – *Eva Karin Buch*, Norsk Kommuneforbund:

Jeg forventer meg ikke så stor applaus når jeg går ned. Det er jo etterhvert blitt populært å presentere seg og spesielt de som kommer fra grasrota. Skal bare poengtere at det selv om man sitter i styrende organer i Kommuneforbundet er en også lokal tillitsvalgt og har vært det de siste 10 år.

Jeg er litt skuffet over debatten så langt. Jeg skal komme tilbake til skuffelsen om en liten stund, men jeg tenkte jeg skulle ta for meg et par trekk så langt i debatten.

Det ene er jo kritikken av Kommuneforbundet. Og det andre er at det er poengtert fra flere at en god del samorg. fungerer så veldig godt og det er fordi Kommuneforbundet er så aktivt. Når det gjelder kritikken av Kommuneforbundet så sa Fellesforbundets leder, «NKF stiller seg i veien og NKF melder seg ut». Hvordan går det an å stille seg i veien når man melder seg ut, det er meg uforståelig. LOs leder sier at de vil gi mer enn de får. Det er riktignok en positiv vinkling, men jeg oppfatter brodden.

Andre igjen sier igjen at vi er destruktiv, og at vi har markeringsbehov, vi svekker fagbevegelsen. Det er delvis hard kost men vi fortviler ikke for blant gode venner så må vel såpass tolereres.

Det andre trekket at samorg. fungerer så godt fordi Kommuneforbundet er så aktivt for å spissformulere meg litt som en del andre har gjort her, så vil jeg si at det nesten høres ut som vi må ha lokale LO-avdelinger for å hjelpe Kommuneforbundet til å være aktivt.

Ser vi på situasjonen idag så er mitt spørsmål, hvor mange samorg. fungerer godt? Samorganisasjonene som har en logisk, geografisk organisering som fungerer godt. Men hvis vi tar utgangspunkt i det prøveprosjektet som nå behandles så er jo Nordland plukket ut til å være et prøvefylke. Lofoten og Vesterålen skal være en LO-avdeling. Jeg kommer fra en kommune midt i Lofoten. Idag har vi to samorg i Lofoten. Vi har en samorganisa-

sjon som dekker tre kommuner, og så har vi en organisasjon som dekker en kommune. Ingen av de samorganisasjonene fungerer. Det er for meg totalt ubegripelig hvordan man da skal få en LO-avdeling til å fungere som skal dekke 12 kommuner.

Årsaken til at jeg innledningsvis sa at jeg var skuffet over debatten er at jeg savner de forbundene som brenner for dette her, som synes at LO-avdelinger er svaret. Hvor er dere som forteller oss om de positive vyer som dere ser for dere når det gjelder både styrking av medlemsmassen og fagforeningen deres.

Så langt så har jeg ikke hørt noen som har vært oppe og rost, og som ser for seg at nå skal det bre seg en vind over landet her. Ingenting. Man har stort sett konsentrert seg om å kritisere Kommuneforbundet.

Vi aksepterer, vi respekterer, ja vi kan til og med tro på dere når dere sier at dere mener at LO-avdelinger er noe som er rett for dere. Derfor setter vi oss heller ikke imot at det opprettes LO-avdelinger.

Det vi ber om, det er respekt for den analysen som er foretatt. Den er ikke bare foretatt i toppen i forbundet. Den er foretatt ute i lokalforeninger som går på at LO-avdelinger for oss ikke er svaret på de enorme utfordringer vi ha. Med den konkurransen vi har i kommunal sektor om medlemmer vil ikke LO-avdelinger være et svar.

Vi har også klare vedtak fra lokalapparatet på at det forbundet må satse på fremover er å styrke eget lokalapparat nettopp med bakgrunn i at veldig mange oppgaver er overført fra sentralt til lokalt.

Jeg vil til slutt i mitt innlegg minne om noe som Yngve sa tidlig i hans meget gode innlegg. Han skisserte bl.a. to målsetninger, det ene det var at vi må ha organisatoriske ordninger som styrker fellesskapet. Det andre han sa var at vi skal være istand til å gjøre en god jobb for egne medlemmer.

Når disse to utmerkede mål blir motsetninger, kan ikke NKF være med. Jeg henstiller til Representantskapet å imøtekomme våre ønsker.

Dirigenten refererte permisjonssøknad fra rep. 144 – Ove Dalsheim, fra kl. 14.45 på grunn av møte i Oslo, og fra rep. 131 – Kjell Bjørndalen, fra kl. 14.45 på grunn av et internasjonalt møte. Permisjonssøknadene ble innvilget.

Representantskapet tok lunsjpause fram til kl. 14.00.

Dirigenten startet møtet igjen med å varsle at strek snart vil bli foreslått satt og debatten fortsatte slik:

Rep. 63 – *Mari Sanden*, Norsk Kommuneforbund:

Alle i denne salen kan aldri ha vært i tvil om hva Kommuneforbundet har ment i de ulike fasene av prosjekt -93. Både vurdert ut fra hva som er best for Kommuneforbundets medlemmer, men også hva vi faktisk har ment er hensiktsmessig organisasjonsstruktur for LO. Vi er faktisk også av den oppfatning at et sterkt Kommuneforbund også er med på å bidra til et sterkt LO og motsatt.

Selv om dere har visst hva vi har ment, så er det fullt mulig for oss å forstå at andre deler av LO er skuffet over at Kommuneforbundet mener det de mener.

Men når det er sagt har jeg lyst til å si at vi faktisk også har behov for å ta litt igjen på det jeg oppfatter som ganske romslig karakterstikker av Kommuneforbundets meninger og beslutninger i saken. Jeg må si at det er ganske sterkt å sitte her å høre på andre forbund uttale seg kraftig om hva vi burde gjøre og hva som er Kommuneforbundets medlemmers beste. Jeg tror nok at skal vi komme igjennom denne situasjonen som de fleste av oss opplever som ganske vanskelig, krever det av oss at vi viser et minimum av respekt for hverandre og hverandres standpunkter, og at det faktisk er hederlige motiver som ligger bak de vurderingene vi har gjort.

Så må jeg si at jeg er imponert over alle lokalrapportene som strømmer inn her. Jeg får nesten en følelse av at landsstyret vårt er innelåst året rundt og ikke ser lokalledene våre, men det er jo faktisk talt ikke riktig. Vårt landsstyret består av tillitsvalgte fra alle ledd i organisasjonen og fra alle fylker, sånn at vi har hatt en ganske bred og omfattende behandling i flere etapper i alle ledd i organisasjonen og dermed mener vi også at vi har et ganske bredt grunnlag å stå på.

Det er ikke slik at Kommuneforbundets delegasjon er helt i villrede hva vi skal mene, men vi står på trygg grunn med det som er grunnlaget for våre standpunkt.

Så registrerer jeg at det er en viss ubalanse i markedet for ledige hatter, altså at det er et større tilbud på hatter enn det er etterspørsel. Til det har jeg lyst til å si at når det gjelder hatter til oss så kler vi ikke hatter. Vi har ikke tenkt til å ta på oss noen av de som er ledige på markedet her, så er det sagt.

Det er også slik at det naturlig nok har vært spørsmålet om LO-

avdelinger som har preget debatten mest. Men jeg har lyst til å bruke muligheten til å si litt om en annen side ved dette prosjektet som Kommuneforbundet har meninger og synspunkter på. Det dreier seg om plassering av det næringspolitiske arbeidet i karteller, forbund og LO.

Sett fra vårt ståsted så har LO faktisk en formidabel styrke når det gjelder politisk påvirkning på sentrale myndigheter. Jeg vil faktisk si det så sterkt at det samfunnspolitiske og næringspolitiske arbeid, kanskje er den oppgaven LO har løst aller best. Derfor blir det et tankekors for Norsk Kommuneforbund når LO nå etter vår mening, vil gå til det skrittet å pulverisere ansvaret for næringspolitikken.

Forslaget om å legge deler av det næringspolitiske arbeidet til kartellene, vil måtte bety en svekkelse av LO sentralt sin rolle på dette området. Selv om det kan være behov for en sterkere samordning på næringspolitisk og samfunnspolitiske spørsmål, for en del forbund i samme kartellområder, så mener Kommuneforbundet at LO bør stå for denne samordningen. Dersom det er slik at manglende samordning er et problem innenfor dagens organisasjon, så tyder det antagelig på at forbundet har fått for fritt spillerom i ulike spørsmål. At det har skjedd på bekostning av LOs koordinerende rolle på det området LO etter vår vurdering er flinkest på.

Så vil det være slik at innenfor et kommunekartell, vil Kommuneforbundet være ganske dominerende p.g.a. størrelse. Noen vil vel også mene at p.g.a. dyktighet vil NKF være de små forbundene overlegne når det gjelder å få gjennomslag for politiske saker. For det er altså Kommuneforbundets ansvar å ivareta våre egne medlemmer og derfor må det heller aldri være tvil om hva som vil være forbundets oppgaver innenfor et kommunekartell.

Derfor bør ikke samfunnspolitiske eller næringspolitiske spørsmål legges til kartellene, men forbli en oppgave for forbundene og for LO. Derfor er det vanskelig å akseptere at arbeidet med samfunnspolitiske og næringspolitiske spørsmål legges til noen karteller og ikke til andre. En slik organisering av oppgavene vil både medføre skjevorganisering i LO, som vil kunne forplante seg videre i systemet og få andre konsekvenser. Det kan føre til nedbygging av LOs service til forbundene på akkurat dette området.

Dette er en situasjon som det fra vår side er umulig å godta og vi hevder derfor at det næringspolitiske og samfunnspolitiske arbeid bør være forbundenes og LO sentralt sitt ansvar.

Rep. 107 – *Marit Nybakk*, Oslo:

Jeg vil først slutte meg til de målsettinger og perspektiver som Yngve trakk opp og som andre har fulgt opp etterpå.

Oslo Samorg er ikke bare den største samorganisasjonen i landet, men vi er både fylke og kommune med de konsekvenser det har for representasjon og for arbeidsoppgaver. Vi har sittet representert i den storbygruppa som ble nedsatt etter Kongressen som en del av en referansegruppe, altså som en undergruppe.

I den forbindelse behandlet Oslo LO-avdeling veldig grundig, praktisk talt på hvert eneste styremøte etter at den gruppen ble nedsatt. Når vi på Kongressen tapte spørsmålet om navn på disse avdelingene om det var samorganisasjoner eller LO-avdelinger så har vi ment at LO-avdeling er et godt utgangspunkt for Oslo, for at vi skal kunne løse de arbeidsoppgaver og ikke minst imøtekomme de henvendelsene vi har, både fra klubber og fagforeninger.

Her er det veldig stor forskjell på organisering mellom de enkelte forbundsområder. Noen har veldig flinke aktive fagforeninger på fylke, andre har det ikke og har en helt annen organisasjonsstruktur som gjør at det er behov for tverrfaglig organisering.

Jeg har lyst til å si litt om de utfordringene vi ser i storbyen, en 3-4 punkter. Først og fremst så er problemstillingen den, i en storby som Oslo, at vi har veldig mange uorganiserte. Vi finner dem i hotell- og restaurantbransjen, vi finner de blant nye yrkesgrupper, men det er også i tradisjonelle yrkesgrupper vi har en økende andel uorganiserte i en storby som Oslo. Vi ser samtidig at innen en del av de områdene som har veldig mange uorganiserte har vi de største problemene, jamfør Hotell- og Restaurant i Oslo.

Vi har veldig mange unge mennesker som ikke går til LO. Vi har svære konsentrasjoner av studenter, og slettes ikke bare universitetsstudenter som går inn i akademiske yrker, men studenter som blir fremtidens arbeidstakere og som vi ønsker å få tak i som arbeidstakerorganisasjon.

Vi ser i Oslo behov hos våre tillitsvalgte, først og fremst i industrisektoren, for juridisk og økonomisk bistand. Bistand til å se på hva som skjer ved fusjoner, ved oppkjøp, ved konsesjonssøknader. Vi greier egentlig ikke å etterkomme den etterspørselen som ligger der for akkurat den type bistand, og ser fram til at det skal bli mulig å gi den type støtte og hjelp til de lokale tillitsvalgte.

Vi har fulgt opp den kommunale næringspolitikken i den grad den har vært i Oslo, vi vil ihvertfall håpe at det blir en jobb som for oss også blir viktig i fremtiden. Ikke minst ser vi en økende aggressivitet hos arbeidsgiversiden mot enkelte fagforeninger, da særlig lokale fagforeninger. Vi ser og vet at arbeidsgiversiden er veldig

samordnet. På denne bakgrunn tror vi det er viktig å få tilført ressurser og få sett denne organisasjonsstrukturen i en helhet og at LO-avdeling i Oslo er en måte å gjøre det på.

Vi mener at det som må stå i fokus først og fremst er service overfor medlemmene. Det er den servicen medlemmene våre har krav på og som de ønsker og som de etterspør.

Det andre er at LO må styrkes som en dymanisk interesseorganisasjon for norske arbeidstakere. Vi må ta igjen og bli større i forhold til de andre gruppene som vi konkurrerer med og som er veldig aktive på enkelte samfunnsområder for øyeblikket. Ikke minst gjelder det å drive aktiv virksomhet overfor politiske myndigheter for sine interesser. Derfor vil vi støtte forslaget fra Sekretariatet. Selv om det er uenighet i denne prosessen, får vi akseptere dette, og håpe at det fører til at vi kommer i mål med en organisasjonsstruktur som tjener medlemmene våre.

Dirigenten opplyste om at det nå gjenstår 6 talere og at det i tillegg til det av Sekretariatet framsatte tilleggforslag, er framsatt 3 forslag. Forslagene er framsatt av henholdsvis Jens Petter Jensen, Are Tomasgaard og Bjørn Christiansen.

Dirigenten foreslo at strek settes med de inntegnede talere. Dette ble godkjent og debatten fortsatte med:

Rep. 152 – *Oddrun Remvik*, Fellesorganisasjonen:

Yngve viste i sin innledning til vedtaket fra Kongressen om at organisasjonsutviklingen i LO skal bygge videre på det enkelte forbund og videreutvikle det.

Det er viktig tror jeg, at vi har denne tilnærminga til den videre utvikling når vi skal gå igang med å sortere utviklingen av karteller. Organisasjonsutvikling og ikke minst endring av organisasjonsstrukturen, enten det er lite eller stort, er vanskelig. Jeg kan jo bare vise til prosessen i mitt eget forbund der vi hadde lange og grundige diskusjoner før vi greide å få til den sammenlånge som vi fikk til.

Yngve sa også at gjennom Prosjekt -93 og den prosessen som vi har hatt der, så er det viktig å bygge ned motsetninger. Ja det er vel viktig det, og jeg synes at vi i prosessen har jobbet ganske aktivt og at vi har greid å gjøre mye gjennom det arbeidet som er gjort. Nettopp når det var utgangspunktet, tror jeg vi må akseptere at det kommer forslag til endringer i prosessen. Når vi er i en prosess

er det aldri helt klart hvor langt vi kommer i forhold til vedtakene og vi må da akseptere at det kan bli endringer.

Når det gjelder LO-kommune står det veldig klart at vi skal bygge videre på den teorien som vi har nå. Det som står i papirene er at sekretariatsfunksjonene skal være i kommunene og at det er sånn det er og at vi ønsker å bygge videre på det.

Like fullt, selv om vi er enige i det, vil jeg anbefale Representantskapet å støtte forslaget om å ha en åpning og en målsetting om at denne situasjonen kan endre seg slik at vi kan bygge opp et eget sekretariat også i LOK.

Når vi foreslår det er det med utgangspunkt i det at det er ganske aktive diskusjoner om å få inn nye grupper i LO. Jeg bare viser til den diskusjonen som har vært i Hjelpepleierforbundet. Jeg tror det er viktig. Det som vil skje hvis Hjelpepleierforbundet med sine ca. 40 000 medlemmer kommer inn i LO, veldig mange av de fra kommunal sektor, så vil organisasjonsstrukturen måtte endre seg og vi må ha åpning for at det skal være mulig. Det var litt om det forslaget vi har fremmet.

Så må jeg si litt om det med LO-avdelinger. Det har vært mange oppe fra Kommuneforbundet og bedt om at vi skal respektere synspunktene til Kommuneforbundet. Det er klart at vi skal respektere standpunktene deres, og det er mangel på respekt at vi har denne diskusjonen sånn jeg ser det.

Det er mer det at vi ønsker å være i en dialog, vi ønsker å ha med Kommuneforbundet på det lokale utprøvingsarbeidet av den nye strukturen for LO lokalt. Derfor går vi i diskusjon med dere, det er ikke mangel på respekt, vi vet godt at Kommuneforbundet selv bestemmer over disse sakene. Vi ønsker å være i en dialog med dere, og vi ønsker å ha dere med i fellesskapet for vi tror LO-avdelingene blir mye sterkere dersom Kommuneforbundet er med.

Rep. 93 – *Tore Gulbrandsen*, Tele- og Dataforbundet:

Debatten har jo dreid seg ganske mye om LO-avdelinger. Jeg vil allikevel ta opp det med inndelingen av karteller. Innen statlig og offentlig sektor så skjer det en stadig liberalisering. Store deler av offentlig sektor blir omdannet til selskaper og monopol-lovene oppheves. Et svar på dette fra arbeidstakersiden må være at de ansatte i de statseide og de privateide bedriftene i samme bransje samler seg og ikke splitter seg i karteller på grunn av eierformer.

Om staten eier, eller om det er de private som eier bedriftene skulle ikke ha betydning for hvilket kartell vi skulle tilsluttes. Når noe slikt er foreslått i innstillingen vil enda en tilfeldighet avgjøre hvilket kartell statsansatte skal tilhøre, nemlig om bedriften

bestemmer seg for å gå inn i NAVO eller i NHO. NAVO er den nye arbeidsgiverforeningen for offentlige A/S.

Innen kraftforsyningen ser vi at Statsnett med 850 ansatte går inn i NAVO, mens Statskraft med 1350 ansatte ikke vil inn. Skal dette innebære at de ansatte tilsluttes hvert sitt kartell med hver sin hovedavtale?

I Telegruppen med ca 20 000 ansatte er det vedtatt at konsernet skal inn i NAVO, men Telegruppen skal også bestå av deleide A/S som ikke nødvendigvis går inn i NAVO. TD vil da få medlemmer i samtlige selskaper som vil sokne til hvert sitt kartell avhengig av hvor bedriften ønsker å organisere sine datterselskaper.

TD og NEKF er i en prosess med nærmere samarbeid på grunn av liberaliseringen som skjer i tele- og databransjen. Telegruppens selskaper møter private bedrifter i fri konkurranse. Samarbeidet TD og NEKF skal medvirke til at lønns- og arbeidsvilkår ikke skal bli bedriftenes konkurransebarometre. Forslaget innebærer at de private installasjonsbedriftene sokner til industrikartellet, mens telegruppens installasjonsgrupper sokner til statskartellet. Dette er en kunstig oppsplitting innen samme bransje som ikke er i medlemmenes interesse, men heller Stats-tjenestemannskartellets behov for å sementere forbundenes organisasjonsbeslutning til tross for liberaliseringen innen offentlig virksomhet.

TDs syn er at innstillingen om inndelingen av karteller ikke løser LOs problemer om grensegang mellom forbundene, men skaper nye problemer i tillegg til gamle. Men når vedtaket er gjort forutsetter jeg at hvilke kartell vi skal være tilsluttet ikke er endelig besluttet, men at det vil være en kontinuerlig behandling av dette og at forbundene får et avgjørende ord med i laget.

Rep. 136 – *Jan Davidsen*, Sekretariatet (2. gang):

Yngve sa innledningsvis at vi har hatt en god og saklig debatt på et kanskje vanskelig tema. Da forundrer det meg litt at vi i en forsamling med tillitsvalgte på dette nivået ikke vet forskjell på et nasjonalt organ og et sentralt organ.

Innledningsvis sa vi i Kommuneforbundet at vi har hatt en virkelig gjennomgående debatt om våre standpunkter i forbindelse med Prosjekt -93, fordi vi er like klar over som alle andre, alvoret i denne debatten. Da er det litt tåpelig å bruke så mye tid på og prøve å underminere flertallsvedtak gjort i kompetente organer.

Jeg skal gå til hvilket som helst forbund i denne salen og finne medlemmer som på tomannshånd og i andre organer vil uttrykke

at de er uenige med det forbundet har fattet vedtak om. Og det bør dere også legge på sinnet.

I forarbeidet hadde vi over 50 % av foreningene våre med. 92 % av de sa nei til et forbundsløst LO. Nærmere 80 % av de innkomne svarene sa nei til LO-avdelinger. Så skulle altså ikke Norsk Kommuneforbunds landsstyre bestående av lokale tillitsvalgte bry seg om det? Det er det ene.

Det andre er i forhold til det forslaget som Bjørn fremmet og som Oddrun støttet når det gjelder dette med sekretariat for LOK. Jeg henstiller til at vi følger den innstillingen som ligger her. Det vil jeg begrunne med at Kommuneforbundet har godt over 100, for ikke å si flere enn det, forskjellige yrkesgrupper. Vi prøver gjennom den omstilling som skjer i kommunesektoren i dag å være aktive i forhold til omstilling, kunne være de som tar helhetssyn og også gjennom det er med å dra lasset for profesjonsforbundene både innenfor og utenfor LO.

Men hvis vi skal ha den tyngden så må vi også ha visse privilegier, nemlig det å kunne ta hånd om sekretariats-funksjonen og vise at Kommuneforbundet tar hensyn til de enkelte yrkesgruppene.

Kommuneforbundet har over 80 % kvinner slik at det kan ikke være noe spesielt likestillingsaspekt oppi dette, Bjørn.

Den andre delen er i forhold til tilleggsforslaget. Når jeg har støttet og Kommuneforbundet vil støtte det tilleggsforslaget som ligger her, så er det utifra følgende presiseringer:

Det innebærer ingen endringer fra vår side i forhold til det som landsstyret og det som Sekretariatet har sagt i sin innstilling. Kommuneforbundets landsstyre har, på samme måte som de har fattet dette vedtaket som en anbefaling til oss, også satt saken opp på dagsorden på forbundets landsmøte. Da skal denne behandles og det ligger ingen andre innstillinger fra vårt landsstyre enn det som vi har sluttet opp om. Hvor vi ber om fritak fra prøveordningen og som det ligger i innstillingen her, ikke fra Norsk Kommuneforbund men tross alt også fra Sekretariatet. I realiteten innebærer forslaget en utsettelse av gjennomføringstidspunktet. Når vi har hatt landsmøte og saken har vært til behandling skal man ta opp spørsmålet om gjennomføringen av prøveprosjektene.

Da håper jeg at jeg har fått presisert klart nok at vi støtter den innstillingen som ligger her i tilleggsforslaget, ikke ut fra at vi har foretatt noen endringer av vår opprinnelige oppfatning.

Rep. 27 – *Olav Lindrupsen*, Fellesforbundet:

En organisasjonsdebatt har vi hatt i denne organisasjonen gjennom lang tid. Det som er spesielt med en organisasjonsdebatt er at

det ofte er en debatt som foretas av tillitsvalgte og i mindre grad av de menige medlemmene. Fordi det er tillitsvalgte som føler mangler og ser muligheten ved en endret organisasjonsstruktur. Men det er ikke slik at et kunstgrep endrer organisasjonsstrukturen i LO plutselig gir mange flere medlemmer og langt større styrke.

Jeg vil tro at skal man styrke LO noe vesentlig så ville det kanskje vært noe mere å hente på å gjøre medlemsboka mere gullkantet enn den er idag. Jeg tror det er noe mer å hente. Vi må først ha for oss at vi idag i noe sterkere grad lever i et egosamfunn der medlemmene i stor grad har sluttet å tro på fellesskapsløsninger slik vi har funnet dem i forskjellige fagorganisasjoner, men der man egentlig tror mer på å finne løsninger i et servicekontor, kall de gjerne en LO-avdeling. Der man tror at jurister, økonomer o.s.v. skal løse medlemmenes interesser, men det vi egentlig ønsker er fellesskapsløsninger bygd på tariffavtaler og faglige rettigheter.

Så til det prøveprosjektet. Her er det satt av 2 år til det, jeg vil mene det er en svak prøve. I Fellesforbundet har vi en del erfaringer. Når man endrer organisasjonsstrukturen tar det litt tid å gå skoene til slik at alle finner seg til rette og forstår betydningen av den nye type sko som man skal ha, og kanskje sparke litt med også. Det vil bety at jeg ikke tror vi får noen fullverdig prøve. Videre vil det ikke være en fullverdig prøve hvis vi alle som skal være med senere ikke er med på denne prøven. Det betyr ikke at den kan gjennomføres om ikke alle er med, men som prøveprosjekt vil den egentlig miste mye av sin hensikt. Det er kanskje det som bekymrer meg mest.

Man lager altså noe, kaller det en prøve og så har man fjernet vesentlige deler av det som skulle gjøre at dette var en fullverdig prøve i tillegg til at man prøver det på for kort tid. Da tror jeg verdien av denne prøven egentlig har falt bort.

Det er en annen del av dette og det er tariffpolitikken. Det er klart at over en 2 års periode klarer man ikke å forsøke ut dette overfor tariffpolitikken. Vi makter ikke å bygge opp et tillitsvalgtapparat i LO-avdelinger som kan «matche» dette med tariffpart. Samtidig makter vi ikke å frigjøre ressurser i forbundene slik at de kan brukes til direkte tariffarbeid og service overfor medlemmene.

Det er et annet element i dette og det er vår ærede motpart. Vi må til enhver tid bygge en organisasjon som «matcher» motpartens organisasjon. Som er i stand til å ta utfordringer overfor tariffmotparten i de forskjellige overenskomstene, og det makter vi ikke å bygge opp i denne prøveperioden på 2 år.

Jeg har jobbet 10–15 år i samorganisasjonen, noen kaller det for «å bære staur». Jeg har prøvd det men nå er det slik at når du bærer staur, hvis du først får et kraftige grep, og denne staur er krokete nok vaser en seg riktig godt sammen da kan det bli ganske sterkt, da skal det noe til for å løse det opp igjen.

Jeg håper at den «sammenvasinga» kan bli såpass sterk at den styrker organisasjonen totalt. Makter vi det, så makter vi også å bygge opp noe som kan være med på å sikre framtiden. Spesielt at denne organisasjonen kan bli så sterk at den kan stå imot en del av de internasjonale utfordringer vi står overfor.

Rep. 49 – *Ivar Mæland*, Norsk Kantor- og Organistforbund:

Debatten har vel i den senere fasen utviklet seg i retning av en virkelig gedigen appell i retning av Kommuneforbundet. Og Kommuneforbundet kan vel ha grunner til å lure på hva som ligger bak disse intense frieriene. Er det pengene de andre er ute etter, eller kan det være andre kvaliteter. Svaret på det er at de snakker om absolutt mer enn penger.

Som det blir sagt fra forbundet selv er det jo knapt noe annet forbund som har den bredde i medlemsmasse som dette forbundet har. Min mening er at lokale LO-avdelinger blir ikke komplette som LO-avdelinger når det største forbundet ikke er med.

Det foreliggende forslaget fra Sekretariatet er fint og fornuftig det. Men etter min mening kan dette under visse forutsetninger opphøye landsmøte i Kommuneforbundet til å nærme seg en ekstra julaften. Jeg tror det kommer til å bli temmelig tynt ved gavebeholdningen hvis det ikke foregår en kommunikasjon fram til nevnte landsmøte med hensyn til justering og eventuelt rafinering av det grunnarbeidet som ligger vedrørende LO-avdelinger.

Når det gjelder Bjørn Christiansens innlegg om driftsmåten i kommunekartellet, går det først og fremst på å legge et prinsipp om likeverdighet mellom forbundene i bunnen av samarbeidet på tross av forskjell i størrelsen. Som Oddrun var inne på, styrke muligheten og rekruttering av nye grupper og forbund. Jeg tror bestemt heller ikke at det vil virke hindrende på eventuelle fusjoner av Kommuneforbundet på sikt.

Til sist synes jeg det muligens kan være på sin plass med litt positive meldinger i retning av Kommuneforbundet. Dets verdi vedrørende engasjement i avdelingene istedet for bare kritikk utenfra. Vi organister, som jeg representerer vil sterkt anbefale samboerskap i denne formen.

Rep. 55 – *Marthe Kjær Andersen*, Norsk Kommuneforbund:
Det spørres hvem det blir julaften på da når Kommuneforbundet har hatt sitt landsmøte, det gjenstår kanskje å se.

Det jeg ba om ordet for er for å presisere veldig sterkt Kommuneforbundets delegasjons reaksjon på tillegg til Sekretariatets innstilling. Jeg minner for ordens skyld om at Kommuneforbundet er en del av den enstemmig innstillingen som er sendt ut i dokumentene og hvor det også er en aksept for Kommuneforbundets dissenser, hvis jeg kan bruke det uttrykket.

Når vi velger å slutte oss til tilleggsinnstillingen fra Sekretariatet så er det fordi vi ikke oppfatter at det i debatten ligger noen endringer i det som har vært Kommuneforbundets standpunkt hele veien, og som for såvidt er nedfelt i referatet fra Kongressen i 1993.

Jeg synes vi i Kommuneforbundet med rimelig god samvittighet, fordi vi har vært ganske stødig i den debatten kan slutte oss til tillegget her så er det med basis i at saken var satt på Kommuneforbundets landsmøtedagsorden før dette Representantskapsmøte. For oss er det ikke noe uttrykk for at vi har behov for noe utsettelse, men hvis andre har det så skal ikke vi hindre at de får den utsettelsen.

Ellers synes jeg det har vært ganske forbløffende å sitte her og høre hvor mye så mange vet om Kommuneforbundet som Kommuneforbundet tilsynelatende ikke vet. Hvordan skal jeg unngå å gå i detaljer på begrunnelser for eller imot LO-avdelinger. Den debatten synes jeg vi har hatt ganske grundig selv om det kanskje hadde vært avklarende for noen å fått litt bedre argumentasjon for verdien av LO-avdelingene og litt mindre angrep på Kommuneforbundet. Men som Eva Karin sa, med gode evner tåler vi nok det.

Så har jeg lyst til, og det var Jens Petter som satte meg på tanken. Bare avslutningsvis vil jeg minne om at organisasjonsdebatter har vi hatt i LO i all sin tid fra 1923. Hvis jeg kan få lov å bruke et forbund som et lite eksempel, har jeg lyst til å sitere hva daværende LO-formann Konrad Nordahl sa på slutten av 30-tallet. Det var i forbindelse med NEKF sin utredning og inntreden i LO, i henholdsvis 1932 og 1939, da sa Konrad Nordahl følgende: «At vi må ta konsekvensene av at et forbund ikke vil la seg tvinge.»

Det kan hende at det kan være klok tenking fremdeles, og at vi bør ivareta også forbundenes integritet og mulighet for å stå sammen selv om man velger ulike løsninger.

Så hadde jeg bare lyst til å si til forslaget fra FO om organiseringen av LOK sitt sekretariat. Der synes jeg at Yngve sa noe klokt, du sa noe om at når det gjelder utviklingen av kartellene

i offentlig sektor så bør det overlates til de berørte forbund. Det tror jeg er en klok reaksjon på det innspillet, og jeg håper at Representantskapet respekterer det.

Dirigenten takket for debatten og ga ordet til

Yngve Hågensen, for oppsummering og kommentarer:

Til tross for at det har vært litt skurring på tampen her med hvem som har sagt hva til hvem, så sier jeg til dere «gode venner og kjære representanter». Jeg skal love en ting, jeg skal ikke kommentere hvert eneste innlegg.

En del av innleggene går direkte på uenighet om sak og meningsbrytningene har fremkommet gjennom hele prosessen i denne debatten, også gjennom min egen innledning. Sånn sett føler jeg ikke for å gå i dialog, men svare direkte på spørsmål som har kommet.

Det er fremsatt et forslag og jeg vil avslutningsvis få komme tilbake til hvordan jeg synes vi burde håndtere det. Første innlegg i debatten holdt Sidsel. Ved siden av at hun støttet Sekretariatets innstilling, gjorde Sidsel noe som jeg burde ha husket på selv, hun takket Prosjektsekretariatet for godt utført arbeid. Gjennom hele prosessen, uavhengig av saklig uenighet om hvordan vi skal organisere oss, har Prosjektsekretariatet foret oss med skikkelig informasjon og dokumentasjon som grunnlag for behandling hos oss. Takk skal dere ha for det.

Det var forøvrig ikke tilfeldig at det var Sidsel som sa dette her. I hele perioden hvor Sidsel har vært forbundsleder i HK og vi i LO-ledelsen har hatt anledning til å følge henne, så har du vært raus Sidsel til å gi gode attester når du føler for det. Vi setter vel ikke alltid like stor pris på de attestene vi får når du er uenig med oss.

Får jeg minne Representantskapet om at et av vedtakene vi gjorde igår innebærer at dette er det siste Representantskapet Sidsel Bauck er på som forbundsleder i HK. Jeg vil fra denne plassen i Representantskapet gjerne si at du gjennom mange år har vært en energisk talskvinne for HK i dette organet. Du har samtidig vært en energisk talskvinne for det LO du tror på. La meg kort og godt si, takk for mangeårig medarbeiderskap som en aktiv representant i LOs representantskap, Sidsel.

Så litt til den diskusjonen vi har hatt om Prosjektet. Jeg bruker Jens Petter som illustrasjon for en problemstilling som har gått igjen hos noen, det er usikkerhet knyttet til f.eks. LO-avdelinger og økonomi. Vi mener å ha dokumentert det grunnlaget som inn-

stillingen hviler på, men det er også en realitet at når prøveordning foreslås så er det for at vi også er enig i at vi må ha mer sikkerhet i det som har med økonomiske konsekvenser å gjøre.

Derfor synes jeg det er greit at det i hele den prosessen fra forbundenes side har vært poengtert viktighet og ryddighet i forhold til økonomi. Det er viktig for oss i LOs ledelse å gjøre det klart at vi er enig i dette budskapet.

Are Tomasgaard, Hordaland, synes at vi kanskje var for generelle i karakteren av samorganisasjonens rolle. Det er noen som har vært aktive og du kan ta med den hilsen til Hordaland Are, vi vet faktisk om flere eksempler i Hordaland på det. Men det er 187 av dem, alle er ikke i Hordaland og alle er ikke like aktive.

Finn Erik hadde noen synspunkter på Kong Salomon og Jørgen Hattemaker og konsekvenser rundt det. Jeg oppfattet at du ga uttrykk for noen synspunkter om at uansett hvilket vedtak vi gjør her så er organisasjonsprosessen noe en aldri gjør seg helt ferdig med. Og det tror jeg er viktig at vi husker på alle sammen.

Magnus tegnet et bilde av organisasjonsutviklingen hva angår medlemsoppslutningen. Jeg går ikke i dialog med Magnus om det, for det var ikke hensikten for Magnus å tegne et mørkt bilde, men hensikten var å fortelle viktigheten av at det på en måte var en situasjon. Det ble tegnet et bilde i denne debatten om organisasjonstilslutningen blant unge mennesker som ikke er særlig god. Vil minne om at undersøkelser viser at 3 av 4 går til forbund i Landsorganisasjonen når de organiserer seg. Med andre ord, 3 av 4 velger LO.

Den aller største utfordringen for vår framtid ligger i at 45 % av de yrkesaktive i dette landet er uorganiserte. Det er det som er markedet vårt, og det må vi kanskje noen ganger være enda mer bevisst enn vi egentlig er i hverdagen.

Til Sven Hugo som reiste et konkret spørsmål knyttet til utredningen hva angår storbyer og litt om overføringer fra fagforeninger til LO-avdelinger. Det er ikke noe forslag om det. Utredningen om storbyene er utarbeidet av et underutvalg av Gruppen for lokalstruktur ledet av Svein Fjellheim. Svein sier til meg at de regnestykkene dine Sven Hugo, de stemmer jo ikke helt. I verste fall hvis vi skulle være enige og vedta det, så betydde det noe sånt som en halv pakke røyk i året pr. medlem. Det tror jeg Oslo Gråfiske hadde hatt råd til også hvis det hadde blitt aktuelt. Men det er ikke aktuelt uten at fagforeningen er enig i det. Litt fleipete fra min side, men ikke fra Svein for han er ikke helt borte han heller.

Det er en utredning på godt og vondt om framtidig muligheter. Det er en utredning om visjoner. Det er en utredning om hvordan

vi kan utnytte fagbevegelsens ressurser lokalt bedre enn i dag, men da må det gjøres vedtak om det. Vi beskriver hvordan muligheten er hvis vi en gang i fremtiden ønsker det brukt.

Erik Hagen er redd for at det blir for mange bisittere i kommende fylkesorganer. Det er det samme som i dag, – observatører, det er ikke noe nytt i denne sammenhengen. Fylkesorganene våre har idag den samme sammensetningen, og observatørstatusen for de du nevnte vil fungerer riktig også i fremtiden.

Bjørn Christiansen har framsatt et forslag som er fulgt opp både av Oddrun og av Ivar. Jeg tenker på forslaget i forhold til LOK og egen administrasjon. Nå er det slik at det forslaget er fremsatt før av et flertall i utredningsgruppa som var nedsatt for å utrede LO-kommune. Jeg synes det er riktig av meg å fastslå overfor Representantskapet, at i Sekretariatets behandling ble det forslaget avvist. Begrunnelsen var ganske enkel. Som det er sagt her, er 90 % av LOKs medlemmer NKF's medlemmer. Det betyr at 90 % av overenskomstområdene dekkes av NKF.

Vi kan godt sende forslaget tilbake igjen. Det er greit det, men jeg har lyst til å si at det må gode argumenter til for at vi fra LOs side skal kunne innta andre holdninger til det. Så kommer Oddrun og Ivar og sier at de er på jakt etter en åpning inn i framtiden. Det er da jeg minner om at, ikke bare dette spørsmålet, men alle spørsmål av organisatorisk karakter og de vedtak vi til enhver tid gjør ikke er til evighet. Dukker det opp nye momenter som gir grunnlag for nye vurderinger, så må man ta opp sanne saker igjen. Jeg tror det er unødvendig å reise den diskusjonen nå for her er kortene lagt på et skikkelig og saklig organisatorisk grunnlag.

Eva Karin Buch var opptatt av situasjonen i Lofoten og Vesterålen. Om det var mulig å få til noe særlig aktivitet utover det samorganisasjonene hadde skapt i dag når en ny LO-avdeling skulle dekke 12 kommuner. Jeg vil minne om at hvis vi gjennomfører prøveordningen for Nordland, så får Nordland fylke 5 LO-avdelinger med tillitsvalgte på heltid mot i dag et distriktskontor med 1 distriktssekretær.

Jeg går ut fra, når jeg beskriver det sånn Eva Karin at også du er enig i at for LO totalt sett i Nordland er det en styrke. Så det neste spørsmålet; hvilke muligheter har en LO-avdeling til å fungere i Lofoten og Vesterålen innenfor 12 kommuner? Det er iallefall kommunikasjonsmessig blitt mye større muligheter enn før. Jeg har møtt deg oppe i Lofoten noen ganger og da har vi vært enige om at kommunikasjonen har blitt rimelig bra der oppe.

Jeg skulle gjerne ønske at vi kunne hatt flere LO-avdelinger og tillitsvalgte når det gjelder Lofoten og Vesterålen, men føler behov

for å minne om at får vi til dette så er det et betydelig løft i forhold til mulighetene vi har idag til å gi service.

Du sa også Eva Karin at du ikke hadde hørt noen si noe positivt om LO-avdelinger. De hadde bare vært gjerne på Norsk Kommuneforbund. Vet du hva jeg noterte meg i margin når jeg hørte du sa det, for jeg hadde nemlig hørt noe annet. Jeg tenkte på ordtaket fra Toten; «Det er ikke nok å stå opp om morgenen.»

Til Mari Sanden og den diskusjonen Kommuneforbundet saklig og begrunnet fører i forhold til kartellene og næringspolitiske aktiviteter. Jeg skjønner argumentasjonen fordi den er framført hele veien fra vi begynte i -90 og fram til idag. Jeg synes det er viktig at dere har fulgt opp dette i ettertid. Marthe var i sitt siste innlegg enig i at disse kartellene får utvikle seg videre på eget grunnlag ut fra egne forutsetninger. Jeg minner om det forbundslederen har sagt fra denne talerstol om betydningen i forhold til kartellene. Fagforbundenes arbeidsdeling når det gjelder egne konkrete næringspolitiske spørsmål. LO når det gjelder hele fagbevegelsen, kartellene når det gjelder det som angår forbundene i kartellene. Den arbeidsdelingen er viktig å ha med som basis i denne tankegangen.

Det er ikke slik at kartellene overtar fra LO det som er LOs kollektive totale ansvar, men man delegerer det som ikke er det. Og vi som kjenner LO-systemet i dag mener vi har mye å hente ikke minst for å unngå byråkrati og sendrektighet. Til styrke for forbundene og til styrke for raskheten, kjappheten, effektiviteten overfor de vi skal påvirke.

Jeg har en følelse av at vi snakker litt forbi hverandre her. Når jeg hører på argumentasjonen vet jeg at den er positiv i forhold til eget standpunkt, ikke ønske om å være negative overfor andre. Derfor føler jeg at vi snakker litt forbi hverandre om hvilke motiver vi har for de forslagene vi selv legger fram.

Jeg skal avrunde med en kommentar til Jan og til Marthe. Det er slik at dere reagerer litt på denne debatten og at dere føler manglende respekt for Norsk Kommuneforbunds vedtak. Jeg må innrømme at jeg føler at selve prosessen har basis i nettopp respekt for Norsk Kommuneforbunds egne vedtak.

Problemet er at vi ikke har lyst til bare å vise respekt, men veldig mange har lyst til å påvirke dere til å gjennomtenke situasjonen en gang til. I en kameratslig tone i et Representantskap synes jeg på mange måter at det er det som har skjedd. Jeg synes det har vært en udramatisk debatt uten at noen har gått i skyttergraven i forhold til hverandre. Man har tro på det man selv har stått for og argumentert for det. Det er den meningsbrytningen man skal ha i et Representantskap under vanskelige saker som organisasjons-

spørsmål ellers fungerer vi ikke i forhold til det vi representerer. Samtidig tillater jeg meg avslutningsvis å si at jeg håpet på videreføring av den fine ånden fra referansegruppene og fra Sekretariatet til å stå sammen og finne veien videre. Den synes jeg har preget Representantskapets diskusjoner og det føles godt på mange måter å registrere det.

Nå har vi lagt fram et konkret forslag fra Sekretariatet som et grunnlag for behandlingen og vi har lagt fram et tilleggsforslag. Det er mitt håp at vi kan ta disse to forslagene opp til behandling og at de øvrige forslagene som er fremsatt oversendes Sekretariatet for behandling i den prosessen som tilleggsforslaget tilrettelegger.

Det er i en sånn prosess forslagene er reist. Hvis vi gjør det slik, så skjønner jeg når Jan og Marthe sier hva landsmøte i Norsk Kommuneforbund skal gjøre. De kan ikke la seg overkjøre av et Representantskap, det begriper jeg godt. Men jeg er rimelig sikker på at dere ikke mener det slik heller, at dere på forhånd har vedtatt hva landsmøte skal mene. Vi kunne kanskje oppfatte det slik av dere to til slutt, men jeg er sikker på at dere ikke mener det.

Når det er slik at en går ut med tilleggsforslaget, så er det nettopp fordi LO forleden uke fikk brev fra Norsk Kommuneforbund hvor jeg inviteres til å holde innledning på landsmøte i Norsk Kommuneforbund om Prosjekt -93. Det var det brevet som fikk meg til å tenke at der skal de jo behandle det. Da synes jeg vi skal koste på oss, i denne «rørsla», en behandlingsmåte som gjør at det største forbundet i sitt største politiske organ får behandle saken. Når vi likevel ikke gjennom det forskyver de frister som ligger i forslagene, hvis vi i ettertid ønsker å følge dem. For det er ingen utsettelse i den forstand hvis vi senere gjør vedtak så kommer vi for sent igang.

Det er tidsmarginen innenfor denne prosessen som gjør at, hvis vi ønsker å håndtere saken slik det legges opp til nå og Sekretariatet får det mandat vi ber Representantskapet om. Ja så kan vi, hvis vi måtte ønske det, gjøre vedtak og holde oss innenfor de frister som ligger i forslagene. Det er viktig for meg å presisere det i denne sammenheng.

Jeg anbefaler med andre ord at dette håndteres slik at de konkrete forslagene som er fremsatt oversendes Sekretariatet, at vi vedtar Sekretariatets innstilling med det tillegget som er lagt fram og som innebærer at Sekretariatet får den fullmakten vi ber om, til å sluttbehandle hele saken.

På det grunnlaget takker jeg for en fin og skikkelig debatt og jeg håper vi gjør det riktige vedtak som vi kan jobbe med framover.

Dirigenten takket Yngve Hågensen og gikk over til

VOTERINGEN

Dirigenten tok opp spørsmål om møtet kan forholde seg slik at det vorteres over innstillingen som framkommer i de utsendte dokumenter med tilleggssforslaget, og at de tre forslagene som forøvrig er framsatt i debatten foreslås oversendt Sekretariatet.

Representantskapet var enige i en slik behandlingsmåte.

Følgende innstilling forelå fra Sekretariatet med tilleggssinnstilling:

1. LOs representantskap slutter seg til konklusjonene i innstillingens pkt. 4.1.1 til 4.1.4, om etablering av karteller.

Vedtaket innebærer at:

- Statstjenestemannskartellet endres til LO Stat, og arbeider videre etter de retningslinjer som ligger i konklusjonene,
- LOK endres til LO Kommune, og arbeider videre etter de retningslinjer som ligger i konklusjonene,
- det dannes et kartell LO Industri, som bygges opp overensstemmede med de konklusjoner som foreligger,
- det dannes et kartell LO Service, som bygges opp overensstemmende med de konklusjoner som foreligger

2. Innstillingen med vedtak oversendes forbundene for behandling.

Forbundenes behandling skal være avsluttet senest innen utgangen av 1995. Der hvor forbundenes vedtekter tilsier det, eller hvor forbundenes organer vedtar dette, skal planen forelegges landsmøtet. Det forutsettes at det i denne formuleringen ligger at de forbundene som vedtar behandling på landsmøte, avholder ekstraordinært landsmøte dersom ordinært landsmøte ikke finner sted i perioden innen utgangen av 1995.

3. LOs representantskap slutter seg til konklusjonene i innstillingens pkt. 4.2 om lokal organisering.

Vedtaket innbærer:

- at det gjennomføres et prøveprosjekt med oppbygging i de fylker og områder som er foreslått i konklusjonene.
- at prøveprosjektet gjennomføres i en to-årsperiode, og at evalueringen av prosjektet forelegges Kongressen i 1997.

4. LOs representantskap slutter seg for øvrig til konklusjonene under punktene 3.1 til 3.6 i innstillingen.

Vedtaket innebærer:

- at alle de forslagene som konklusjonene inneholder iverksettes etter nærmere behandling i LOs sekretariat.

5. Når det gjelder 4.3.1 til 4.3.6 tar LOs representantskap rapportene til orientering, under henvisning til at dette er saker LOs sekretariat vil arbeide videre med.

Vedtaket innebærer:

- at de foreliggende sakene ikke sluttbehandles, men at LOs sekretariat arbeider videre med – eller sluttbehandler – de enkelte sakene som det foreligger rapport om.

Sekretariatets innstilling er enstemmig.

Representanten Jan Davidsen, Norsk Kommuneforbund, la fram følgende merknad:

«Norsk Kommuneforbund har gjennom hele arbeidet med LOs organisasjonsprosjekt gitt uttrykk for uenighet om plasseringen av det næringspolitiske arbeidet og etableringen av lokale LO-avdelinger. Vi finner likevel å kunne støtte innstillingen som foreligger, forutsatt at Norsk Kommuneforbund får aksept for sine merknader som følger nedenfor.

Vi er klar over den usikkerhet som ligger i de økonomiske vurderingene i Prosjekt 93. NKF forventer at forbundets kontingent til LO vil stå i forhold til de oppgaver LO sentralt og på fylkesplan skal ha, og de tjenester LO faktisk yter Norsk Kommuneforbund.

Norsk Kommuneforbund beklager dessuten at det i arbeidet med organisasjonsprosjektet ikke har vært mulig å avklare organisasjons- og avtaleforholdene for kommunalt/fylkeskommunalt eide forretningsbedrifter.

1. Lokale LO-avdelinger

Norsk Kommuneforbund fastholder at forbundet ikke tilslutter seg lokale LO-avdelinger, verken gjennom prøveprosjektet eller permanente ordninger. Etter hvert som de lokale samorganisasjonene legges ned, er Norsk Kommuneforbund ute av den lokale LO-organiseringen, og svarer heller ikke kontingent til dette organisasjonsleddet.

Norsk Kommuneforbund opprettholder deltakelse til LO på fylkesnivå, forutsatt at representasjonen til LOs organer på dette nivået velges gjennom forbundssystemet.

2. LO, kartellenes og forbundenes oppgaver i næringspolitiske spørsmål.

Norsk Kommuneforbund fastholder derfor at næringspolitikk/samfunnspolitikk som berører ett forbund er forbundets ansvar, mens saker som berører flere skal håndteres av LO sentralt.»

LOs sekretariat aksepterer at Norsk Kommuneforbund reserverer seg i prøveperioden med hensyn til LO-avdelinger og næringspolitiske oppgaver.

TILLEGGSINNSTILLING:

Representantskapet viser til Sekretariatets innstilling om at Norsk Kommuneforbund kan reservere seg i prøveperioden med hensyn til LO-avdelinger og næringspolitiske oppgaver.

Representantskapet viser videre til at det i organisasjonsdebatten særlig er blitt fokusert på en styrking av de lokale organisasjonsledd. Dette er bakgrunnen for forslaget om å prøve en ordning med LO-avdelinger.

Verdien av prøveordningen vil blant annet avhenge av deltakelsen i de ulike avdelinger. Representantskapet viser i den sammenheng til at Prosjekt -93 skal behandles på Norsk Kommuneforbunds landsmøte høsten 1994. Det er derfor hensiktsmessig å avvente landsmøtets vedtak før det treffes endelig beslutning om igangsetting av prøveordningen med LO-avdelinger.

Sekretariatet gis på dette grunnlag fullmakt til å iverksette eventuelle prøveordninger med LO-avdelinger innenfor de rammer som framgår av Representantskapets vedtak. Om nødvendig har Sekretariatet også fullmakt til å igangsette prøveordninger andre steder i stedet for de som framgår i innstillingen.

Dirigenten tok først opp innstillingen fra Sekretariatet med tilleggsinnstilling.

Sekretariatets innstilling med tilleggsinnstilling vedtatt mot en stemme.

En gikk deretter over til avstemming over de i møte framsatte forslag:

Forslag fra Rep 15 – Jens Petter Jensen:

«1. Industri- og servicekartellene etableres med basis i finansieringen og annen ressursoverføring fra LOs sentrale administrasjon. Finansieringen forets innenfor de økonomiske rammer som nåværende kontingent til LO gir grunnlag for. En eventuell videre utvikling av kartellene må basere seg på overføring av ressurser/arbeidsoppgaver fra LO og forbundene. En eventuell overføring av ressurser og arbeidsoppgaver fra forbundene til kartellene må finansieres innenfor økonomiske rammer som nåværende kontingent gir grunnlag.

Kartellene skal styres og «eies» av de deltakende forbund.

2. Forutsetningen for å iverksette en begrenset prøveordning med lokale LO-avdelinger, er at de lokale avdelinger/fagforeninger til alle forbund deltar i prøveordningen.»

Forslaget ble enstemmig oversendt Sekretariatet for videre behandling.

Forslag fra Rep 29 – Bjørn Christiansen:

«I tillegg til Sekretariatets innstilling gis følgende tilråding: Med hensyn til forbundsmønsteret i kommunesektoren og for at LO-kommune skal ha tilsvarende muligheter som de andre kartellene er det en målsetting at det opprettes en egen administrasjon.

Hvis en slik administrasjon etableres bidrar LO med inntil 2 millioner kroner.

Forslaget støttes av Rep 49 – Ivar Mæland, NKOF og Rep 72 – Tore Nordvik, NM»

Forslaget ble enstemmig oversendt Sekretariatet for videre behandling.

Forslag fra Rep 117 – Are Tomasgaard:

«Ved å legge fram aktivitetsplan og budsjett, vil samorganisasjonene få tilført økonomiske midler inntil størrelsen på medlemskontingentinntektene til den aktuelle samorganisasjon. Ordningen gjelder for alle lokale ledd som ikke er med i prøveprosjektet, og inntil dette prosjektet er avsluttet og evaluert.

Forslaget ble enstemmig oversendt Sekretariatet for videre behandling.

Dirigenten anså dagsorden som gjennomført og ga ordet til LOs leder, Yngve Hågensen for formell avslutning av møtet.

AVSLUTNING

Yngve Hågensen avsluttet møtet på følgende måte:

Jeg startet min oppsummering med å henvise til at Sidsel Bauck deltok på sitt siste møte som representant for HK.

En annen deltar også i sitt siste Representantskapsmøte, etter at han for kort tid siden trakk seg som leder av Den norske Postorganisasjon. Arild Øynes tenker jeg på nå. Arild, også til deg, takk for godt samarbeid i Sekretariatet og Representantskapet gjennom mange år. Vi møter han igjen som postmester i Horten.

Til Representantskapet; takk for en skikkelig gjennomføring av en lang dagsorden, takk for ro og tålmodighet, – vilje til å ta ansvar.

Jeg ønsker alle vel hjem. Det årlige Representantskapsmøte er hevet i det jeg får melding om at kaffe og kaker er servert i 1 etg. kl. 15.30. Buss går til charterflyet kl. 18.45.

Vel hjem og takk for idag!

NAVNELISTE

Følgende representanter møtte:

Arbeiderbevegelsens Presseforbund:
Svenn A. Nielsen.

Norsk Forbund for Arbeidsledere og Tekniske Funksjonærer:
Jørgen Skeie, May Anne Nordby, Hans Jørgen Eriksen.

Norsk Arbeidsmandsforbund:
Hilmar Ødegården, Ronald Breivik, Odd Gunnar Brøto Braaten, Lillian Olsen.

Norsk Elektriker- og Kraftstasjonsforbund:
Anders Kristoffersen, Erik Quist, Hans Felix, Terje Aaberg, Johannes Henriksen.

Fellesforbundet:
Jens Petter Jensen, Knut Bodding, Per Sjøholm, Kjell Larsen, Arvid Eikeland, Bjørg Storås, Ove Engevik, Tor Schwenke, Harry Eide, John Erik Ullestad, Solveig Holm, Aage Andersen, Olav Lindrupsen, Kåre Leira.

Fellesorganisasjon for Barnevernpedagoger, sosionomer og vernepleiere:
Bjørn Christiansen, Solvor Christensen.

Norsk Fengselstjenestemannsforbund:
Roar Øvrebø.

Norsk Grafisk Forbund:
Anders Skattkjær, Roger Andersen, Sven Hugo Johansson.

Handel og Kontor i Norge:

Sture Arntzen, Karin Torp, Lillian Karlsen, Heidi Larsen, Gerd Omdal, Sven-Ole Flensborg, Rita Gyllensten, Bjørn Seim.

Hotell- og Resaurantarbeiderforbundet:

Else-Britt Hauge, Eva Monica Haarr, Solfrid Johansen.

Norsk Jernbaneforbund:

Arthur Skåtøy, Tor Dahl, Magnus Kalstø.

Norsk Kantor og Organistforbund:

Ivar Mæland.

Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund:

Olav Støylen, Live Skistad, Berit Bjømark, Helge Carlsen, Alf Mellemseter.

Norsk Kommuneforbund:

Marthe Kjær Andersen, Ove Mogseth, Nina Solem, Inger Paulsen Åfoss, Gunhild Johansen, Eva Vida Berg, Odd Strand, Aud Ljødal, Mari Sanden, Freddy Lindquist, Gudrun Viken, Eva Karin Bush, Eli Andreassen, Finn Bærland, Helge Vågen, Margot Kvalvik Fon.

Norsk Lokomotivmannsforbund:

Øystein Aslaksen.

Norsk Musikerforbund:

Tore Nordvik.

Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund:

Rolf Frøysland, Kjell Mjaatvedt, Rigmor Andersen, Karsten Kristoffersen, Ken Ove Sletthaug, Erik Hagen.

Norges Offisersforbund:

Norsk Olje- og Petrokjemisk Fagforbund:

Ketil Karlsen.

Norsk Postforbund:

Jan Inge Kvistnes, Gunnar Evensen, Bjørg Vatnedalen.

Den norske Postorganisasjon:

Kjellaug Kristiansen Jota, Morten Øye, Ingeborg Sætre.

Norsk Sjømannsforbund:

Erik Bratvold, Harald Særstein.

Skolenes Landsforbund:

Gro Standnes.

Tele- og Dataforbundet:

Helge Moen, Tore Gulbrandsen.

Norsk Tjenestemannslag:

Gerd Liv Valla, Brit Renngård, Klaus Halvorsen, Vigdis Moseng, Øystein Nesje, Rolf Andreassen.

Norsk Tolkeforbund:

Onur Safak.

Norsk Transportarbeiderforbund:

Per Østvold, Øivind Sletvold, Torstein Smines.

Norsk Treindustriarbeiderforbund:

FYLKENES REPRESENTANTER:

Østfold fylke:

Jardar Hendricksen.

Oslo fylke:

Marit Nybakk (bare 29/6).

Akershus fylke:

Knut I. Johansen.

Hedmark Fylke:

Aud Marit Pettersen.

Oppland fylke:

Odd Løvlibråten.

Buskerud fylke:

Randi Stamnes Larsen.

Vestfold fylke:

Liv S. Christiansen (bare 29/6).

Telemark fylke:

Roald Stykket.

Aust-Agder fylke:

Jan Arild Andersen.

Vest-Agder fylke:

Ove Refsnes.

Rogaland fylke:

Svein Fjellheim.

Hordaland fylke:

Are Tomasgaard.

Sogn og Fjordane fylke:

Jarle Molde (bare 29/6).

Møre og Romsdal fylke:

Randi Langeland Mork.

Sør-Trøndelag fylke:

Aslaug Sjøpstad.

Nord-Trøndelag fylke:

Inger Johanne Uthus.

Nordland fylke:

Knut Nilsen.

Troms fylke:

Erling Pedersen.

Finnmark fylke:

Willy Olsen.

Sekretariatet:

Yngve Hågensen, Esther Kostøl, Svein-Erik Oxholm, Jan Kr. Balstad, Arnfinn Nilsen, Kjell Bjørndalen, Kjell Martinsen, Sidsel Bauck, Jan Davidsen, Torbjørn Dahl, Terje Moe Gustavsen, Jan Werner Hansen.

Vararepresentanter til Sekretariatet:

Evy Boverud Pedersen, Liv Undheim, Per Gunnar Olsen, Arild Øynes, Ove Dalsheim, Tore Lundberg, Magnus Midtbø, Svein Fjæstad, Finn Erik Thoresen, Olav Bjørklund, Lars A. Myhre, Oddrun Remvik.

Fagorganisasjonens Funksjonærgruppe:

Wenche Sjøstrøm.

Arbeidernes Opplysningsforbund:

Aage Søgård.

Revisjonsutvalget:

Bente Halvorsen, Roar Flåthen.

DISTRIKTSKONTORENE:

LOs distriktskontor – Østfold:

Rolf Thore Hildebrandt.

LOs distriktskontor Oslo-Akershus:

Wenche Paulsrud.

LOs distriktskontor – Hedmark:

Gunnar Pettersen.

LOs distriktskontor – Oppland:

Åge V. Nordby.

LOs distriktskontor – Buskerud:

Aud Watnebryn.

LOs distriktskontor – Vestfold:

Per A. Johnsen.

LOs distriktskontor – Telemark:

Knut Liljeberg.

LOs distriktskontor – Aust-Agder:
Arild Stokken.

LOs distriktskontor – Vest-Agder:
Gudmund Gyberg.

LOs distriktskontor – Rogaland
Erling Høiland.

LOs distriktskontor – Hordaland:
Vigdis Ravnøy.

LO-Kontoret, Haugesund:
Kåre Karlsen.

LOs distriktskontor – Sogn og Fjordane:
John Bjarne Hjelmeland.

LOs distriktskontor – Møre og Romsdal:
Melvin Steinsvoll.

LOs distriktskontor – Sør-Trøndelag:
Kjell Flønes.

LOs distriktskontor – Nord-Trøndelag:
Liv Thun.

LOs distriktskontor – Nordland:
Jan H. Elvheim.

LOs distriktskontor – Troms:
Svein Rasmussen.

LOs distriktskontor – Finnmark:
Odd Holmgren.

Offshorekontoret – Bergen:
Bjørn O. Lie.

Offshorekontoret – Stavanger:
Arne-Reidar Larsen Fløisvig.

LO-kontoret Brussel:
Erna Ansnes, Knut Hongrø.

GJESTER:

LO-skolen:
Einar S. Birkeland.

Samarbeidskomiteen LO/DnA:
Thorbjørn Jagland, Dag Terje Andersen.

Spesielt innbudte:
Einar Strand, Harriet Andreassen.

Landsbanken:
Jan Tore Berg-Knutsen.

Samvirke Forsikring:
Ole Grøterud, Erik Roth Nilsen.

LOs ADMINISTRASJON:

Kåre Myrvold, Peter Myklebust, Ellen Stensrud, Øivind T. Hansen, Richard Trælves, Arne Pape, Tove Haug, Knut Endreson, Tor Andersen, Knut Weum, Dag Johansen, Kjell Samuelsen, Bjørn Kolby, Ståle Dokken, Øivind Hvattum, Jan Olav Lajord, Egon Ivan Løbekk, Jon Ivar Nålsund, Leonard Larsen, Svein Tore Sigvaldsen.

Saksbehandlergruppa:
Pål Gundersen.

HK-klubben:
Randi Olsen.

LOs revisjonskontor:
Thorstein Pedersen.

Ernst & Young A/S:
Nic. Bergkastet.

REFERENTER:

Anne-Ragni A. Arntzen
Mona W. Lunaas
May-Britt Fossbråten

